

The background image shows a group of runners from behind, jogging on a paved path that leads up a grassy hill. The scene is captured during the 'golden hour' of sunrise or sunset, with a warm, hazy light and long shadows cast across the path. The runners are wearing athletic gear, and their legs and feet are the primary focus in the foreground.

CESTA KE KRISTU

ELLEN G. WHITEOVÁ

CESTA KE KRISTU

PŘEDMLUVA

Jen málo knih se může chlubit takovým rozšířením jako svazek, který držíte v rukou. Kniha byla přeložena do více než sto padesáti jazyků, dočkala se bezpočtu různých vydání a milionových nákladů. Stále přináší inspiraci a vede čtenáře po celém světě k odpovědím na odvěké otázky lidské existence.

Anglický originál byl poprvé vytištěn v roce 1892 pod názvem *Steps to Christ* (Cesta ke Kristu). V průběhu dvacátého století byl nejméně třikrát přeložen do češtiny a vydán pod uvedeným názvem. Vydání v původním jazyce už asi nedokáže nikdo spočítat. I když od sepsání knihy uplynula doba delší než jedno století, obsah neztratil nic na aktuálnosti a důležitosti.

Úctyhodný věk knihy je patrný z jazyka a stylu, kterým byla původně napsána. Nakladatelství, které dílo od samého počátku nabízí, se před několika lety pokusilo celý text jazykově zmodernizovat a přiblížit tak dnešnímu čtenáři. Jazykově upravené dílo vydalo pod názvem *Steps to Jesus* (Cesta k Ježíši). Právě tuto knihu jsme vybrali jako předlohu pro nové vydání.

Text dokáže přiblížit základní kroky na cestě víry i těm, kteří nemají žádné povědomí o náboženství a neznají křesťanskou terminologii. Knihu jsme rozšířili o příběhy, které dokreslují předkládané myšlenky, podněcují k přemýšlení a prohlubují zážitek z četby. Grafické zpracování knihy má za cíl umocnit chvíle četby vybranými obrázky z přírody, kterou pro nás Bůh stvořil.

Autorka, Ellen Gould Whiteová (1827–1915), se narodila na východním pobřeží Spojených států amerických,

ve městě Gorham, ve státě Maine. V tzv. Nové Anglii prožila také první část svého života. V době osídlování a rozvoje amerického středozápadu přesunula těžiště své intenzivní přednáškové a literární činnosti do oblasti velkých jezer na hranicích mezi Spojenými státy a Kanadou. V letech 1885 až 1887 podnikla přednáškové turné po Evropě. Na dalších devět let přenesla své působíště do Austrálie a na Nový Zéland. Poslední léta svého života strávila v Kalifornii. Napsala stovky článků do různých časopisů a připravila a vydala čtyřicet pět knih různého rozsahu i zaměření. Jsou to knihy přibližující Bibli, knihy o výchově a vzdělávání, knihy o zdraví i zdravotnictví, a zvláště knihy o praktickém křesťanství. Některé z nich dosáhly více než milionového nákladu.

Knih *Cesta ke Kristu* naznačuje řešení základních otázek člověka a chce mu ukázat, kde a jak najde skutečný vnitřní pokoj, vyrovnanost, cíl a smysl svého života. Představuje a vysvětluje kroky na cestě víry, které vedou ke skutečné a trvalé radosti, po níž všichni toužíme.

Vydavatelé

OBSAH

1. KAPITOLA	
BEZPODMÍNEČNÁ LÁSKA	9
2. KAPITOLA	
NEJVĚTŠÍ POTŘEBA ČLOVĚKA	21
3. KAPITOLA	
JAK SE ZBAVIT POCITU VINY	31
4. KAPITOLA	
ČISTÉ SVĚDOMÍ	53
5. KAPITOLA	
ÚPLNÉ ODEVZDÁNÍ	63
6. KAPITOLA	
VNITŘNÍ POKOJ A VYROVNANOST	73
7. KAPITOLA	
JAK PROŽÍT OPRAVDOVOU ZMĚNU	85
8. KAPITOLA	
TRVALÝ POKOJ	101
9. KAPITOLA	
LÁSKA A SLUŽBA	117
10. KAPITOLA	
SMĚŘOVAT VÝŠ	129
11. KAPITOLA	
SÍLA MODLITBY	141
12. KAPITOLA	
VÍTĚZSTVÍ NAD POCHYBNOSTMI	159
13. KAPITOLA	
OPRAVDOVÁ RADOST	173

ÚVODNÍ PŘÍBĚH:

Sirotci

Německo 1945. Náš oddíl se vrátil z celonočního průzkumu. Byli jsme na smrt unavení a hladoví. Pronikli jsme dvanáct kilometrů hluboko do nepřátelského území, ale získali jsme jen velmi málo informací. Dva muži z našeho oddílu padli a sedm utrpělo zranění.

Pomalou jsem se loudal k boudě, která sloužila jako jídelna. Když jsem se najedl, šel jsem k popelnicím před boudou, abych vyhodil zbytky.

A tam jsem je uviděl – pět německých dětí. Stály tam s malými plechovkami v rukou a mlčky žadonily o zbytky jídla. Bylo zima a děti měly nožky obalené starými hadry. Podle mého odhadu jim mohlo být tak tři, čtyři a pět let – tři chlapci a dvě děvčata.

Zůstal jsem stát u malé dívenky. Musel jsem myslet na tisíce jiných dětí, které trpěly ve válkou sužovaných zemích podobně jako těch pět tady. Dal jsem jim všechno, co mi z večere zbylo. Věděl jsem, že ty děti nemají sebemenší naději. Patnáct kilometrů odtud byla fronta a dělostřelecké granáty dopadaly stále blíže. Jak by mohly přežít, až se dělostřelba ještě více přiblíží?

Oslovil jsem holčičku německy. Jakmile uslyšela rodnou řeč, její tvářička se úplně rozzářila. Vytáhl jsem z kapsy malou tabulku čokolády a vložil ji do její ruky. Oběma rukama mě vzala kolem krku a pevně mě objala. Vzal jsem ji do náruče a po tvářích se mi začaly kutálet slzy.

Spojené státy 1959. Seděl jsem ve školní aule, ale moje myšlenky se vracely do Německa o čtrnáct let dříve. Absolventský ročník pochodoval uličkou v plné parádě. Po všech řečnických projevech pozval ředitel na pódium nejlepší studentku ročníku, moji dceru Gretchen Wernerovou. Gretchen přednesla oficiální poděkování a pak začala vyprávět o svém nejútlejším dětství, o Německu a hrozných dnech války, o tom, jak spolu se sourozenci žili ze zbytků jídla od amerických vojáků a jak vojáci na ně byli hodní.

Vyprávěla, jak se dostali do tábora amerických průzkumníků zrovna ve chvíli, kdy se jednotka vrátila z noční akce, a jak se tam setkali s americkým zdravotníkem, který je nyní jejich tátou. Trvalo dlouho, než byly vyřízeny všechny úřední formality pro adopci. Jejich dědeček, senátor Spojených států, všechno zařizoval, aby mohli spolu se svým novým tatínkem odplout do Ameriky.

Pak přišla za mnou a podala mi malý obal od čokolády, kterou jsem kdysi dal malé Gretchen, své dceři, když jsem ji jako malé dítě uviděl a zamiloval si ji. Jak řekla, byl to pro ni symbol nesobecké lásky k ubohému, hladovému sirotku, který se strašně bál.

Dodnes si tento obal schovávám. Připomíná mi jiného tatínka – nebeského Otce, který uprostřed mnohem větší války dal svého jediného Syna, aby zemřel za nás na kříži. Jak osamělý a chudý by byl můj život, kdybych tenkrát jako vojenský zdravotník nepotkal pět hladových sirotek a kdyby nás všechny nezahrnula Boží milost a dobrota.

BEZPODMÍNEČNÁ LÁSKA

Příroda i Bible vyprávějí o Boží lásce. Bůh – náš nebeský Otec – nám dává život, moudrost a radost. Sledujme úžasnou nádheru přírody. Přemýšlejme o tom, jak se Bůh stará a vytváří příznivé prostředí pro všechno živé.

Svit slunce i kapky deště svědčí o lásce Tvůrce. Vyprávějí o něm i hory, moře a úrodné pláně. Uspokojuje každodenní potřeby všech živých tvorů. Starozákonní pěvec David o Bohu napsal: „*S nadějí tě, Pane, všichni vyhlížejí, ty jim dáváš pokrm v jejich pravý čas, otvíráš svou ruku, vše živé sytíš, těší se z tvé neustálé dobroty.*“ (Žalm 145,15.16)

Když Bůh stvořil Adama a Evu, neměli v sobě ani náznak zla a prožívali dokonalé štěstí. Země, která vyšla z rukou Tvůrce, byla nádherná. Nic nebylo pokažené, nic neumíralo. Adam s Evou však nerespektovali Boží řád – Boží zákon lásky. Jejich neposlušnost vnesla do světa zármutek a zánik. Bůh však projevoval svou lásku i tehdy, když zlo začalo přinášet utrpení.

Bible nám vysvětluje, že Bůh sdělil prvním lidem, jaké důsledky bude mít jejich neposlušnost. Tyto důsledky však budou člověku svým způsobem prospěšné. Bůh dovo-

lil, aby na zemi začalo růst trní a bodláčí. Dovolil, aby těžkosti a problémy naplnily život lidí namáhavou prací a starostmi. Právě tyto problémy měly lidem pomoci, aby se pozvedli z úpadku a degradace působené hříchem. Ve světě zla a hříchu však není jen bolest a smutek. I samotná příroda nabízí naději a povzbuzení. Vždyť i plevel kvete a trní pokrývají růže.

Bůh je láska. Dosvědčuje to každý květ a každé stéblo trávy. Ptáci svým zpěvem svědčí o Boží laskavé péči. Květy, které naplňují vzduch vůní, stejně jako vysoké stromy v lese nám připomínají, že Bůh chce, aby jeho děti byly šťastné.

Bible nám představuje Boží charakter. Bůh sám nás ujistil o své nekonečné lásce a o svém milosrdenství.

Mojžíš kdysi prosil: *„Dovol mi spatřit tvou slávu.“* Bůh mu na to odpověděl: *„Dobrá, projdu před tebou v celé své dobrotě a poodhalím ti svůj charakter. Dám ti bytostně poznat svou milost a soucit, který mám s lidmi.“* (Exodus 33,18.19) Boží dobrota, to je jeho sláva.

Bůh procházel kolem Mojžíše a prohlásil: *„Jsem Hospodin, soucitný Panovník a laskavý Bůh. Jsem shovívavý, milující a věrný. Prokazuji svou přízeň tisícům obyvatel země a odpouštím jim jejich viny, vzdor i nepravosti. Přesto však žádnou špatnost jen tak nepřehlížím a dopouštím, aby se zhoubné důsledky provinění rodičů podepsaly na jejich potomcích až do třetí nebo čtvrté generace.“* (Exodus 34,6.7) Bůh projevuje vždy trpělivost a slitování, jeho láska se nemění.

Bůh nás k sobě přitahuje různými způsoby. Promlouvá k nám prostřednictvím přírody i nejhlubší a nejsoucitnější lásky, jakou člověk může prožít. Nic z toho však plně nepředstavuje Boží lásku.

Přestože nám Bůh o sobě podal tolik důkazů, nepřítel dobra, satan, zaslepil lidi tak, že Boha neuznávají nebo ho považují za tvrdého a bezcitného soudce a mají z něho strach. Našeptává, že Stvořitel stále hledá na lidech chyby, aby je mohl trestat. Ježíš Kristus přišel na tento svět, aby nám lidem ukázal, že to není pravda. Ukazoval lidem bezpodmínečnou Boží lásku.

SYN PŘEDSTAVIL OTCE

Ježíš Kristus – Boží Syn – představil lidem, jaký Bůh ve skutečnosti je. *„Boha nikdo z lidí neviděl; jenom ten, který má k němu blízko jako jediný Syn k Otci, nám o něm sdělil pravdu.“ (Jan 1,18) „Otec mi svěřil všechno, jenom Otec zná Syna a Otec zná jenom Syn a ti, kterým ho Syn zjeví.“ (Matouš 11,27)*

Když se jeden z apoštolů obrátil na Ježíše Krista s prosbou: *„Ukaž nám Otce“*, Ježíš mu odpověděl: *„Filipe, tak dlouho s vámi žiji a ty jsi mne ještě nepoznal? Jak se tak můžeš ptát? Kdo vidí mne, vidí Otce. Proč mne tedy žádáš, abych ti ho ukázal?“ (Jan 14,8.9)*

Ježíš Kristus svým posluchačům představil úkol, který má na zemi splnit. Prohlásil: *„Duch Boží mě vede, protože mne Bůh určil, abych chudým přinesl radostnou zprávu, uzdravil ty, kteří jsou v srdci zraněni, sňal lidem pouta, kterými jsou svázáni, slepým abych vrátil zrak, utlačené osvobodil a ohlásil, že teď přichází čas, kdy se Bůh chce nad každým slitovat a zachránit ho.“ (Lukáš 4,18.19)*

To bylo jeho poslání. Procházel zemi, konal dobro, uzdravoval nemocné a trápené satanem. V celých vesni-

cích najednou nebylo slyšet nářek nemocných, protože tudy prošel a uzdravil trpící.

Činy Ježíše Krista dokazovaly, že přišel z nebe. Každý jeho čin dokazoval lásku a milosrdenství. Motivovala jej láska k lidem.

Boží Syn se stal člověkem proto, aby mohl pomáhat lidem. Ani ti nejchudší a nejprostší lidé se nebáli za ním přijít.

Dokonce i malé děti mu chtěly být nablízku. Rády mu sedaly na klín a dívaly se do jeho přemýšlivé a láskyplné tváře.

Nikdy nezatajil ani jediné slovo pravdy, mluvil však vždy s láskou. Byl zdvořilý, laskavý a pozorný. Za žádných okolností nebyl hrubý a nikdy nemluvil přísněji, než bylo zrovna nezbytné. Nikoho zbytečně nezranil. Nikdy lidem nevyčítal jejich slabosti. Říkal pravdu, ale vždy s láskou.

Mluvil proti neupřímnosti, proti nevěře, špatnosti a hříchu, v jeho hlasu však přitom vždy zněl zármutek a lítost.

Plakal nad městem, které měl tolik rád, protože ho nepřijalo

a odmítlo to, co nabízel – pravdu, cestu a život. Lidé se postavili proti němu – proti svému Zachránci – on je měl však stále rád a bylo mu jich líto. Ježíš Kristus nežil samolibě, ale opravdově se zajímal o druhé. V jeho očích měl každý člověk velkou cenu. Ke každému přistupoval s láskou. Vnímál, že každý člověk potřebuje záchranu.

Ježíšův život ukázal jeho charakter, byl však také svědectvím o charakteru Boha. Prostřednictvím svého Syna nám Bůh projevuje svou lásku. Ježíš Kristus – soucitný, laskavý Zachránce – to byl Bůh, *„který přišel na svět v lidském těle“* (1. Timoteovi 3,16).

ZEMŘEL, ABY NÁS ZACHRÁNIL

Ježíš Kristus žil, trpěl a zemřel proto, aby nás zachránil. Přišel jako „muž bolesti“, abychom my mohli mít podíl na věčné radosti.

Bůh dovolil, aby jeho Syn opustil slávu nebes a přišel na tento svět zamořený zlem. Dovolil mu jít do světa, na který padá stín smrti.

Dovolil, aby odešel z jeho přítomnosti a z prostředí, kde jej uctívali andělé. Dovolil, aby byl ponižován, hanoben a nakonec zemřel. To však nebylo samoučelné. „*On trpěl za naše vlastní provinění a klesal pod tíhou našich nepravostí... Vzal na sebe odplatu za naše provinění, aby nám přinesl pokoj. Uzdravil nás svými ranami a utrpením.*“ (Izajáš 53,5)

Sledujme Pána Ježíše na poušti, v Getsemanské zahradě a na kříži! Naprosto bezhříšný Boží Syn na sebe vzal tíhu všech lidských provinění. Předtím byl vždy dokonale zajedno se svým nebeským Otcem, nyní však cítil propast, kterou mezi námi a Bohem vytváří hřích. Proto z jeho úst zazněl výkřik smrtelné úzkosti: „*Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?*“ (Matouš 27,46) Srdce mu zlomila tíha všech lidských provinění, hrozná schopnost zla – hříchu – odloučit člověka od Boha.

Ježíš Kristus však neobětoval svůj život proto, aby v Bohu vzbudil lásku vůči nám. Nezemřel proto, aby Boha přiměl nabídnout nám záchranu. Naopak, „*vždyť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něho uvěří, unikl záhubě a získal věčný život*“ (Jan 3,16).

Bůh – nebeský Otec – nás nemiluje proto, že Ježíš za nás zemřel, ale byl ochoten obětovat svého Syna, protože nás miluje. Prostřednictvím Ježíše Krista Bůh prokázal hříšnému světu bezpodmínečnou lásku. „*Bůh s námi prostřednictvím Ježíše Krista uzavřel mír.*“ (2. Korintským 5,19) Bůh trpěl spolu se svým Synem.

Utrpením v Getsemane a smrtí na kříži zaplatil cenu za naši záchranu.

Ježíš Kristus prohlásil: „*Protože dávám svůj život, Otec mne miluje a z lásky mi ho zase vrátí.*“ (Jan 10,17) Jako by

tím říkal: „Můj Otec vás má tolik rád, že miluje i mne více, protože jsem byl za vás ochotný zemřít. Zemřel jsem místo vás, abyste mohli dosáhnout odpuštění. Protože jsem to byl ochoten vykonat, mám ještě užší vztah s Otcem. Nyní Bůh zůstává spravedlivý, a přesto může zachránit každého hříšného člověka, který ve mě uvěří.“

Zachránit nás mohl pouze Boží Syn – Ježíš Kristus. Jedině on nám mohl přiblížit Otce, protože je s ním jedno. Mohl nám představit jeho lásku, protože znal její hloubku i její šířku. Nic jiného než nepochopitelná oběť Ježíše Krista nám nemohlo ukázat, jak Bůh miluje hříšného člověka.

„Vždyť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něho uvěří, unikl záhubě a získal věčný život.“ Dal Ježíše Krista, aby žil s lidmi, aby na sebe vzal jejich hříchy a provinění a zemřel za ně. Bůh svého Syna daroval tomuto světu. Tím, že se stal člověkem, poznal Ježíš Kristus, jak se lidé cítí a co potřebují. Je jedno s Otcem, a přesto se navždy spojil s lidským rodem, nestydí se nazývat nás svými bratry (viz Židům 2,11).

Ježíš Kristus je oběť za naše viny – obětovaným beránkem, je náš právní zástupce, je náš bratr a stojí v lidské podobě před trůnem nebeského Otce. Navždy bude vypadat jako člověk a bude spojen s lidstvem, které přišel zachránit. Je také Synem člověka.

Všechno to podstoupil proto, aby nás vymanil z úpadku, který působí na tomto světě hřích, aby se i v nás mohla projevovat Boží láska a abychom mohli prožívat radost ze života podle Božích požadavků.

Tím, že dal svého jediného Syna, aby za nás zemřel, nebeský Otec přinesl obrovskou oběť a zaplatil za naši zá-

chranu nepředstavitelnou cenu. Právě velikost této ceny by nám měla naznačit, čím bychom se měli podle Božích představ stát. Jeden z nejbližších spolupracovníků Ježíše Krista, apoštol Jan, zřejmě pochopil rozměry Boží lásky více než ostatní apoštolové. Chtěl nám ji popsat, ale nenašel dostatečně výstižná slova; proto napsal: *„Jak nás Otec miluje! Přijal nás za syny a dcery. Lidé nás často nechápou, protože Boha neznají.“* (1. Janův 3,1) Jak nesmírnou cenu v jeho očích máme!

Když se člověk rozhodl pro zlo – pro hřích – stal se otrokem satana, Božího nepřítele. Vírou v Ježíše Krista, díky jeho oběti, se však člověk může stát Božím dítětem. Tím,

že se Ježíš Kristus stal člověkem, pozvedl nás tak, že se spojením s ním můžeme stát nositeli titulu „Boží děti“.

Taková láska nemá obdoby. Můžeme se stát dětmi nebeského Krále, to je jedinečný slib. Přemýšlejme o lásce Boha vůči světu, který ho nemá rád.

Přemýšlíme-li o Boží lásce, vede nás to k pokoře. Rozjímáme-li o oběti Ježíše Krista, dostáváme se blíže k Bohu. Čím více se snažíme poznat, jaký Bůh je, a čím více přemýšlíme o kříži Ježíše Krista, tím více poznáváme Boží laskavost, dobrotu a ochotu odpustit. Zjišťujeme také, že Bůh je čestný a spravedlivý. Poznáváme jeho nekonečnou lásku a soucit, které jsou daleko větší než láska matky vůči neposlušnému dítěti.

ÚVODNÍ PŘÍBĚH:

Jak nadzvednout loď

V naší historii, kterou ovlivnily objevitelské výpravy spojené s osvojováním přírodního bohatství, hrála velkou roli plavební doprava. Voda ve spojení s hurikány však dokáže být život ohrožujícím živlem, a tak leží na dně oceánů, moří a řek něco kolem tří milionů vraků, z nichž některé dodnes ukrývají nepředstavitelné bohatství.

Na přelomu středověku a novověku to byly především výpravy do Nového světa, kam mířily za zlatým pokladem koráby všech tehdejších evropských velmocí. Necelá polovina z nich se však do své země nevrátila: byla přepadena piráty nebo se zasažena hurikánem rozbila o skály. Mnohé z nich voda stáhla pod hladinu.

Tyto lodě dosud lákají lovce pokladů. Ani s moderní technikou však není jednoduché se k těmto vrakům dostat. S vraky lodí se však často setkáváme i na dně řek, kde mohou bránit přirozenému toku řeky a vytvářet nebezpečnou překážku. Dalším důvodem k jejich odstranění bývá stavební činnost. A právě do této situace se dostali stavaři jisté zahraniční společnosti.

Představte si, že na dně řeky leží potopená loď, naplněná štěrkem a kamením, a vy ji máte za úkol odstranit. Jaký postup byste zvolili, abyste ji vytáhli na hladinu? S dnešními technickými možnostmi se tento úkol může zdát snadný. A přesto měl nečekané řešení.

Skupina inženýrů měla postavit nový most přes řeku neda-leko jejího ústí do moře. K nemilému překvapení však zjistili, že právě v místě, kde potřebují vybudovat hlavní pilíř mostu, leží na dně řeky stará rybářská bárka, kterou kdysi naplnili štěr-

kem a kamením a nechali ji klesnout ke dnu. Technici vyzkoušeli všechny dostupné metody a prostředky a nechali přivést nejvýkonnější jeřáby, aby starou loď odstranili ze dna. Bez úspěchu.

Nakonec jeden z nejmladších členů týmu přišel s neobvyklým nápadem. Navrhl, aby nechali přitáhnout dvě velké prázdné nákladní lodě a při odlivu, kdy je hladina nejnižší, je co nejtěsněji lany přivázali k potopené lodi. Až mořský příliv zvedne hladinu, možná zvedne zároveň prázdné nákladní lodě, a třeba i potopenou bárku. Protože vedoucí projektu neměli na vybranou, souhlasili, že vyzkoušejí i tuto možnost.

Při odlivu vykonali všechny přípravné práce a pak již jen s napětím sledovali stoupající hladinu. Prázdné nákladní lodě se nořily do vln stále hlouběji, připevňovací lana byla napjatá k prasknutí. Když příliv stoupl ještě výše, najednou si dělníci povšimli, že se loď daly do pohybu. Akce se podařila. To, co nezvládly ani nejsilnější jeřáby, dokázala voda působením gravitační síly Měsíce.

Někdy se nám může zdát, že jsme vyzkoušeli všechno a už neexistuje žádná možnost, jak s naším problémem hnout. Avšak Bůh může pomoci každému z nás. Dokáže i to, na co lidské síly nestačí. Chce každého z nás pozvednout z bahna zla, hříchu a bezcílnosti života. Přeje si, abychom si uvědomili, že tento svět není naším pravým a konečným domovem. Boží moc dokáže i to, na co jsou všechny lidské prostředky naprosto nedostačující.

NEJVĚTŠÍ POTŘEBA ČLOVĚKA

Bůh dal prvním lidem, Adamovi a Evě, vyvážené myšlení a ušlechtilý charakter. Měli čisté úmysly a zájmy beze stopy zla. Když se však rozhodli Boha neuposlechnout, jejich myšlení se změnilo. Sebeláska vytlačila jejich lásku k Bohu. Vzpoura proti Bohu – hřích – je tak oslabila, že už nebyli schopni vzdorovat moci zla. Stali se satanovými otroky, a kdyby jim Bůh nenabídl pomoc, zůstali by v tomto otroctví navždy.

Satan se snažil zkazit záměr, který Bůh sledoval stvořením Adama a Evy. Chtěl svět zamořit utrpením a smrtí. Potom by obvinil Boha, že za všechno to špatné může, protože stvořil lidi.

Před tím, než se Adam s Evou postavili proti Bohu, měli možnost s ním komunikovat přímo. V jeho přítomnosti byli šťastni, protože „*v něm jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání*“ (Koloským 2,3). Když se však dopustili hříchu tím, že Boha neuposlechli, už jim Boží čistota, Boží svatost, nepřinášela radost a snažili se před Bohem ukrýt.

Dnešní člověk jedná podobně. Protože se mu nelíbí to, co se líbí Bohu, není rád v jeho přítomnosti a nerad

s ním mluví prostřednictvím modlitby. Kdyby jej Bůh přijal do svého království v nebi, byl by tam nešťastný. Neměl by radost z toho, že může být s Bohem nebo s anděly.

Celý vesmír se řídí pravidlem nesobecké lásky. Všichni obyvatelé nebe milují Boha, protože Bůh miluje je. V srdci člověka, který má rád hřích, však Boží láska nenachází patřičnou odezvu. Myšlenky a chování takového člověka se podstatně liší od myšlenek a chování zachráněných, kteří se hříchu vzepřeli a budou žít v nebi. Byl by tam nešťastný. Před Ježíšem, světlem a zdrojem radosti, by se skrýval. Bůh žádným příkazem nevyloučil z nebe ty, kdo přijali hřích za svůj. Vylučují se sami. Nebyli by tam schopni žít. Boží sláva by se pro ně stala ničujícím žářem. Raději by zemřeli, než by pohlédli do tváře Ježíše Krista, který položil život, aby je zachránil.

My sami, svou vlastní silou, nejsme schopni vymanit se z moci zla – hříchu. Naše srdce je zamořeno hříchem a sami je nedokážeme změnit. *„Kdo dokáže, aby čisté vzešlo z nečistého? Vůbec nikdo.“ (Jób 14,4) „Jestliže někdo žije podle své přirozenosti, je ovládán sobeckými touhami. Žije-li však v někom Boží Duch, je jím také usměřňován. Vlastní touhy vedou ke smrti. Duch Boží však dává život a pokoj. Ti první nemají Boha příliš v lásce, protože je jim nepříjemný a jeho zákony jsou pro ně nepřijatelné.“ (Římanům 8,5–7)*

CO ČLOVĚKA ZMĚNÍ?

Výchova, dobré návyky a síla vůle – to všechno nám pomáhá jednat správně. Nedokáže to však změnit naši podstatu a zajistit čistotu našeho života. Jedině nový život, který

přijmeme od Boha – vnější síla, která působí v našem nitru, může z nás, kdo jsme měli původně rádi hřích, udělat lidi, kteří mají rádi skutečnou čistotu, svatost. Tou silou je Ježíš Kristus. Jedině jeho milost nás může oživit a přitáhnout k Bohu a k bezhříšnosti – čistotě, svatosti.

Ježíš Kristus prohlásil: „*Víš, na čem záleží? Na tom, aby se člověk znovu narodil, protože jinak se nestane občanem Božího království.*“ (Jan 3,3) Podstatné je, aby se člověk nechal vnitřně proměnit Bohem, aby přijal nové cíle a nová přání. Někteří lidé se domnívají, že stačí rozvíjet dobro, které už v sobě mají. To je však mylné pojetí a vede k tragickým koncům – k věčné smrti.

„*Člověku vyzbrojenému jen vrozenými schopnostmi jsou ovšem pravdy Božího Ducha proti mysli. Zdají se mu hloupé a nepochopitelné, protože pochopit se dají jen s pomocí Ducha.*“ (1. Korintským 2,14) Proto Ježíš vysvětloval: „*Nediv se mým slovům, že se musíte znovu narodit.*“ (Jan 3,5) O Ježíši Kristu je napsáno: „*Je zdrojem všeho života a pro lidi světlem na cestě k Bohu.*“ (Jan 1,4)

„*Jenom on je Spasitel a nečekejte, že se ozve ještě jiné jméno, které by znamenalo záchranu.*“ (Skutky 4,12)

U Boha můžeme sledovat laskavou dobrotu a otcovský soucit. Můžeme se přesvědčit, že jeho zákon je moudry, spravedlivý a správný. Je to vlastně zákon lásky. Nestací však, abychom to všechno pochopili a uznali. Velký hlasatel křesťanství, apoštol Pavel, tomu dobře rozuměl, když prohlásil: „*Souhlasím se zákonem a uznávám, že je dobrý... Zákon je tedy sám v sobě svatý a přikázání svaté, spravedlivé a dobré.*“ Přestože to Pavel všechno věděl, prožíval bez-

moc a zklamání. Nakonec prohlásil: „*My jsme však slabí lidé, jako otroci prodaní hříchu.*“ (Římanům 7,16.12.14)

Pavel chtěl být čistý a spravedlivý před Bohem. Uvědomoval si však, že skutečnost je jiná a že není schopný se změnit, proto zvolal: „*Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti?*“ (Římanům 7,24) Podobně volali věřící ve všech dobách a ve všech zemích. Pro všechny platí stejná odpověď: „*Beránek Boží, který bere na sebe hříchy celého světa.*“ (Jan 1,29)

Bůh se snažil nejrůznějšími způsoby sdělit tuto skutečnost všem, kdo toužili zbavit se nadvlády hříchu ve svém životě. Když starozákonní patriarcha Jákob podvedl svého

otce a přivlastnil si požehnání, které měl dostat jeho bratr Ezau, musel utéct z domu. Zůstal sám a daleko od domova.

Nejvíce ze všeho jej však znepokojovala obava, že jej jeho vina odloučí od Boha. Zdrčený Jákob se uložil ke spánku na holé zemi. Obklopovaly ho jen pusté kopce, nad ním se třpytila hvězdnatá obloha. Když usnul, zdálo se mu, že jej zalilo jasné světlo. Ve snu viděl žebřík sahající od místa, kde ležel, až branám nebe. Po žebříku sestupovali a vystupovali andělé. Z nebeské slávy slyšel hlas, který jej těšil a povzbuzoval.

Zpráva z nebe odpovídala na jeho problém. Znovu dostal ujištění, že i jako hříšník se může díky Zachránci stát znovu Božím přítelem. Pocítil radost a vděčnost.

Žebřík v Jákobově snu představuje Ježíše Krista. Jen on může obnovit narušený vztah mezi člověkem a Bohem. Ježíš Kristus připomněl později Natanaelovi Jákobův sen slovy: „*Uvidíte nebesa otevřená a anděly Boží vystupovat a sestupovat na Syna člověka.*“ (Jan 1,51) Když Adam a Eva neposlechli Boha – a tedy zhřešili – odvrátili se od Boží lásky a přerušili přátelský vztah s ním. Sami se od Boha odloučili. Pak už nemohli mluvit s Bohem přímo. Ježíš Kristus však obnovil přerušené spojení. Vytvořil mezi nebem a zemí most, po kterém k nám mohou přicházet andělé, pomáhat nám a povzbuzovat nás. Umožnil hříšným, slabým a bezmocným přístup ke zdroji nekonečné moci.

POTŘEBUJEME POMOC

Ke všemu dobrému, oč se v životě snažíme, potřebujeme Boží pomoc. Každá naše snaha pomáhat druhým, aby vedli lepší život, vyzní bez Boží pomoci naprázdno. Pro lidstvo, které podleгло moci zla, je Bůh jedinou nadějí. „*Všchno, co je dobré a dokonalé, pochází od Boha.*“ (Jakubův 1,17)

Bez Boha si také nedokážeme vypěstovat skutečně ušlechtilý charakter. Jediná cesta, která nás může přivést k Bohu, je Ježíš Kristus. Proto mohl prohlásit: „*Já jsem cesta k Bohu, pravda o Bohu a život s Bohem. Proto k mému Otci můžete přijít jen skrze mne.*“ (Jan 14,6)

Bůh má hluboký zájem o své pozemské děti. Jeho láska k nám je silnější než cokoli jiného. Tím, že nám dal svého

Syna, nám vlastně dal celé nebe. Ježíš Kristus tady na zemi žil a zemřel. Nyní slouží jako náš Zástupce v nebi, jako náš Velekněz. Andělé napomáhají tomu, abychom mohli být zachráněni. Nebeský Otec i Duch svatý usilují o naši záchranu.

Zamysleme se nad tím, jak velkou obětí Ježíš Kristus pro nás podstoupil. Projevme vděčnost za to, co všechno nebesa dělají pro záchranu ztraceného lidstva. Bůh podniká všechno pro to, aby nás přivedl zpátky k sobě domů.

Ježíš Kristus nabízí velkou odměnu, aby nás motivoval jednat správně. Slíbil nám radost v nebi, kde se budeme po celou věčnost rozvíjet duchovně, duševně i tělesně. Budeme žít ve společnosti andělů a prožívat lásku Boha Otce i Ježíše Krista.

Tato odměna by nás měla dostatečně motivovat, abychom svůj život odevzdali svému Tvůrci a Zachránci.

Na druhé straně nás Bible stejně naléhavě varuje, abychom nedělali to, co si přeje Boží nepřítel – satan. Upozorňuje nás, že hřích ničí náš charakter a přináší věčnou smrt. Na konci dějin tohoto světa Bůh odstraní zlo i jeho nositele.

Nezapomeňme na Boží milost. Co víc mohl Bůh ještě udělat? Vypěstujme si správný vztah k tomu, který nás tolik miluje. Přijměme Boží lásku i způsob, jak nás Bůh chce změnit, abychom se mu podobali. Tak se staneme přáteli andělů a budeme žít v souladu a ve společnosti Boha Otce i Syna.

ÚVODNÍ PŘÍBĚH:

Dluhy za přítele

Sir Walter Scott pocházel z bohaté právnícké rodiny. Vystudoval práva na Edinburské univerzitě a záhy získal pověst vynikajícího právníka a byl jmenován vrchním soudcem v hrabství Selkirkshire. To mu zaručovalo nejen dostatečný příjem, ale hlavně volný čas, který mohl věnovat své zálibě – psaní poezie.

Poté, co se mu bývalý spolužák a přítel z dětství James Ballantyne svěřil, že nemá pro svou tiskárnu dostatek zakázek, Scott si u nakladatele vymínil, že jeho další knihy budou tištěny u něj. Brzy jej mnohem více lidí znalo jako úspěšného básníka než právníka. Začal dostávat autorské honoráře, které často investoval do tiskárny svého přítele.

Od poezie přešel Walter Scott k próze. Naplnil knihkupectví, knihovny i domovy Angličanů a Skotů knihami dávných pověstí i příběhy historických postav. Jeho romantické básně i historické romány se staly bestselery. Získal obrovské jmění. Peníze se však u něho příliš nezdržely. Většina z nich skončila v bezedné propasti Ballantynových podnikatelských dobrodružství.

A pak přišlo, co přijít muselo. Ballantyne musel vyhlásit bankrot. Walter Scott zůstal naprosto bez prostředků a s dluhy ve výši 117 000 liber. V té době to byla astronomická částka.

Jeho přátelé mu radili, aby také vyhlásil bankrot, a nemusel tak platit dluhy za svého přítele. Scott věděl, že by to v jeho situaci bylo naprosto oprávněné. Hrdost a snaha očistit jméno přítele mu to však nedovolily.

Dal se do psaní. Pracoval tak usilovně, že si brzy podlomil své zdraví. Když nebyl schopen držet v ruce pero, lehl si do postele a diktoval pokračování písaři. Zanedlouho splatil čtvrtinu

dluhu. Horečně psal další básně, romány a životopisy. Po zaplacení poloviny dlužné částky se vybičoval k ještě intenzivnější činnosti, aby dostál všem závazkům. Poté, co splatil tři čtvrtě dluhu, jeho mozek vypověděl činnost, podobně jako jeho tělo. Kdykoli však měl světlou chvilku, okamžitě začal opět psát a plánovat další díla.

Přátelé mu zaplatili cestu lodí po Středozemním moři, aby si odpočinul. On však v kajutě začal intenzivně pracovat na dvou nových románech, protože během světlých chvil si vždy znovu uvědomoval, že má pořád ještě dluhy, které chce splatit. „Než zemřu, musím ještě něco vykonat,“ opakoval stále.

Cestu lodí přerušil. Cítil, že mu již nezbyvá mnoho času. Do milovaného Abbotsfordu se dostal v červenci 1832. I když už nedokázal sám chodit, vytrvale žádal o pero a papír, aby mohl psát. O dva měsíce později zemřel. Svědkové tvrdí, že po smrti vypadal vyrovnaně. Není divu, autorské honoráře za další díla spolehlivě pokryly všechny pohledávky. Své dluhy splatil do posledního haléře.

Jak je to nepochopitelné, když se někdo upracuje k smrti, jen aby očistil jméno dlužníka. Těžko se smiřujeme s tím, že by měl kdokoli položit život kvůli tomu, aby splatil dluhy, které někdo jiný nadělal svou hloupostí a neschopností. A přesně to vykonal Ježíš Kristus pro nás.

„On trpěl za naše vlastní provinění a klesal pod tíhou našich nepravostí. Vzal na sebe odplatu za naše špatnosti, aby nám přinesl pokoj.“ (Izajáš 53,4.5)

JAK SE ZBAVIT POCITU VINY

Jak může člověk obnovit svůj vztah k Bohu? Jak se může stát spravedlivým člověk, který podlehl zlu? Jedině prostřednictvím Ježíše Krista si můžeme porozumět s Bohem a zbavit se zla. Jak ale máme přijít ke Kristu?

Podobně se ptá mnoho lidí. O Letnicích v Jeruzalémě si celý zástup lidí uvědomil svou vinu. Posluchači se ptali Petra a ostatních apoštolů: „*Co máme dělat?*“ (Skutky 2,37)

Petr jim odpověděl: „*Litujte svých hříchů a vyznávejte je.*“ (Skutky 2,38) O několik dnů později na stejnou otázku odpověděl: „*Přiznejte svou vinu... a prostě Boha, aby vám odpustil.*“ (Skutky 3,19)

Litovat svých hříchů a rozejít se s nimi – to je pokání. Žádného hřichu se nevzdáme, pokud si neuvědomíme, jak je škodlivý. V našem životě nedojde ke skutečné změně, dokud nepřestaneme mít hřích rádi a pokud se nerozhodneme s ním skoncovat.

Mnozí z nás nechápou, co je to pokání. Litují, že se dopustili něčeho špatného. Dokonce se začnou jinak chovat, mají strach, že je jejich nesprávné činy přivedou do neštěstí. To ale není skutečné pokání, o jakém mluví Bible. Tito li-

dé litují, že jim spáchané zlo může přinést nepříjemnosti, nelitují však vlastního nesprávného jednání.

Ezauovi bylo líto, že jako důsledek svého nesprávného jednání provždy ztratil otcovské požehnání a bohatství. Balaám se vyděsil, když na cestě před sebou uviděl anděla s taseným mečem. Uznal: „*Zhřešil jsem*,“ protože se bál o život. Nebylo mu však skutečně líto toho, co dělal. Nezměnil postoj a nelitoval činu, který zamýšlel spáchat.

Jidáš prodal svého Mistra lidem, kteří jej chtěli zavraždit. Dodatečně potom litoval: „*Zhřešil jsem, zradil jsem nevinného člověka!*“ (Matouš 27,4) K takovému vyznání ho přiměl strach z trestu.

Bál se, že ho za tak strašný čin postihne trest. Ve skutečnosti však nelitoval, že prodal nevinného Božího Syna na smrt. Nebylo mu líto, že se rozešel s Ježíšem. Když na egyptského panovníka dolehl Boží trest, byl farao ochotný uznat, že jednal nesprávně. Chtěl se tak vyhnout dalšímu utrpení a dalším ztrátám. Jakmile však utrpení skončilo, okamžitě se znovu obrátil proti Bohu.

Všichni jmenovaní litovali, že jim jejich nesprávné činy – hříchy – přinesly bolestné důsledky, nelitovali však vlastních činů – hříchů samých.

Když se poddáme působení Božího Ducha, probudí se naše svědomí. Začneme si uvědomovat, jak dalekosáhlý a jak nedotknutelný je Boží zákon, že je základem Boží vlády v celém vesmíru stejně jako na naší zemi. Ježíš Kristus, „*pravé světlo, které osvěcuje každého člověka*“ (Jan 1,9), ukazuje i nejtajnější zákoutí naší mysli a odhaluje skrývané myšlenky. Poznáváme, jak spravedlivý je Bůh, a obáváme se přijít k němu, protože si uvědomíme, jak jsme se provinili.

li a jak jsme zasaženi zlem. Uvědomujeme si, že on o nás ví všechno. Pak začneme chápat také Boží lásku, krásu jeho svatosti a radost, kterou přináší jeho bezhříšnost. Zatoužíme po tom, abychom byli také tak čistí a mohli se s Bohem opět spřátelit.

Král David se dopustil odporného zločinu. Jeho následná modlitba ukazuje, co je to opravdová lítost nad hříchem.

Nesnažil se svůj zločin zlehčovat. Nepokoušel se uniknout důsledkům svého činu. Pochopil, jak hroznou věc provedl a jak je ve svém nitru zkažený. Nenáviděl svůj čin. Prosil nejen o odpuštění, ale také o to, aby Bůh změnil a očistil jeho srdce. Toužil po radosti, kterou přináší správný způsob života – po radosti, kterou člověk prožívá, když žije v souladu s Bohem. Na základě vlastní zkušenosti vyznal: „Šťastný je člověk, jemuž jsou odpuštěny viny a přikryty hříchy. Šťastný člověk, kterému už Bůh nepočítá nepravosti a v jehož srdci není klam.“ (Žalm 32,1.2)

*„Odpusť mi, Bože, odpusť mi,
prosím, pro lásku svoji odpusť mi hřích.
Slituj se, sejmi mé nepravosti,
umyj mou špínu, umyj sám.
Doznávám viny, které jsem spáchal,
moje svědomí mne utrápí.
Jistě jsem lidem ublížil, Pane,
tebe jsem zradil, urazil...
očist' mne tedy, smyj můj hřích!
Přestaň se dívat na moje viny,
smaž každou moji nepravost.*

*Stvoř mi zas, Bože, stvoř čisté srdce,
v mém nitru obnov upřímnost.
Nevyžeň mne, prosím, od své tváře,
neber mi Ducha svatého!
Navrať mi radost,
že jsem zachráněn,
mou mysl naplň pokorou.“
(Žalm 51,1–14)*

PRAVÁ LÍTOST

Takové pokání není v našich silách. K takové pokoře nás může přivést jedině Ježíš Kristus. On odešel do nebe, aby nám mohl udělit duchovní dary.

Mnozí nechápou pokání, proto také nepřijímají pomoc, kterou jim Kristus nabízí. Domnívají se, že nejdříve musí prožít pokání a pak teprve mohou přijít k Ježíši Kristu. Mají za to, že pokání připravuje půdu pro to, aby jim Bůh mohl odpustit hříchy.

Pravdou je, že člověk musí prožít pokání, aby mu Bůh mohl odpustit. Jedině když člověk pocítí opravdovou lítost nad svým nesprávným jednáním, pochopí, že potřebuje zachránce. Musí však ta-

kový člověk čekat dokud neprožije pokání, aby pak mohl přijít k Ježíši Kristu? Může potřeba pokání odvádět hříšného člověka od Spasitele?

Bible nikde nepíše, že hříšný člověk musí nejdříve prožít pokání, a pak teprve může přijmout pozvání: *„Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a nesete tíhu břemen, najdete u mne klid a úlevu.“* (Matouš 11,28) Právě Kristova milost a jeho moc vede k upřímnému pokání. Apoštol Petr to vyjádřil velmi výstižně, když o Ježíši prohlásil: *„Bůh ho vyvýšil jako vůdce a Spasitele a dal mu místo po své pravici, aby přinesl Izraeli pokání a odpuštění hříchů.“* (Skutky 5,31) Ježíš Kristus nás svým Duchem vede k pokání a k Božímu odpuštění.

Každá správná pohnutka vychází od Ježíše Krista. Jedině on může způsobit, že začneme hřích nenávidět. Pokaždé, když pocítíme touhu po pravdě a po čistotě života, každé, když si uvědomujeme svou vlastní nedostatečnost a hříšnost, můžeme si být jisti, že na nás působí Boží Duch.

Ježíš Kristus slíbil: „*A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny k sobě.*“ (Jan 12,37) My, hříšní lidé, se musíme nejdříve seznámit se Spasitelem, který zemřel za viny celého světa. Když si uvědomíme, jak Boží Syn trpěl na kříži, začneme chápat Boží plán, pomocí něhož se nás snaží zachránit. Boží dobrota nás pak povede k pokání. Když Ježíš Kristus zemřel za hříšné lidstvo, projevil lásku, kterou sotva někdy plně pochopíme. Pokud si však začneme uvědomovat jeho lásku, dotkne se našich srdcí a ovlivní naše myšlení natolik, že začneme pocítovat lítost nad svým nesprávným životem.

Někdy se lidé začnou stydět za své nesprávné jednání a opustí některé ze svých nesprávných projevů, aniž si uvědomí, že je ovlivňuje Ježíš Kristus. Kdykoli však chtějí ve svém životě něco změnit, protože upřímně touží po dobru a spravedlnosti, působí na ně Boží moc. Působí na ně Boží Duch a vede je k lepšímu životu.

Když člověka začne přitahovat Ježíš Kristus a jeho kříž, začne si uvědomovat, že Ježíš zemřel za jeho hříchy, a nutně to ovlivní jeho svědomí. Dojde mu, jak hrůzné jsou jeho hříchy. Začne chápat něco o Kristově spravedlnosti. Začne si klást zásadní otázky: „Co je to vlastně hřích? Proč musel Ježíš Kristus zemřít? Je taková láska a takové utrpení nezbytné pro naši záchranu? Musel to všechno prožít, abychom my mohli získat věčný život?“

Hříšný člověk se může Boží lásce bránit a nemusí Ježíše Krista přijmout. Pokud nebude vzdorovat, Ježíš ho k sobě přitáhne. Dozví se o Božím plánu záchrany lidstva, které zasáhl hřích. Porozumí, jaký význam má Kristův kříž, a prožije pokání. Uvědomí si totiž, že i jeho hříchy způso-

bily utrpení a smrt Božího Syna. Bůh, který ovládá přírodu, oslovuje také lidi. Vyvolává v nich touhu po něčem lepším, co nemají. Nic na tomto světě nedokáže tuto touhu uspokojit. Vede je, aby hledali milost Ježíše Krista a radost, kterou přináší čistý život podle Boží vůle. Jen tak můžeme získat skutečný pokoj a vyrovnanost. Náš Spasitel a Pán se soustavně snaží odpoutat pozornost lidí od povrchních radovánek tohoto světa a zaměřit je na úžasné dary, které nabízí on. Ty, kdo, obrazně řečeno, hledají vodu u vyschlých studní tohoto světa, vyzývá: „*Kdo žízniš, pojď sem a čerpej zdarma vodu života.*“ (Zjevení 22,17)

Jestliže toužíš po něčem lepším, než co můžeš najít v tomto světě, pak k tobě mluví Bůh. Požádej ho, aby ti pomohl prožít opravdové pokání a poznat Ježíše Krista, jeho nekonečnou lásku a dokonalou čistotu.

PODSTATOU ZÁKONA JE LÁSKA

Svým životem Ježíš Kristus demonstroval, že Boží zákon stojí na lásce k Bohu a lásce k ostatním lidem. Žil proto, aby projevoval nezištnost, lásku a dobrotu. Když tedy pozorujeme život Ježíše Krista a necháme se jím ovlivnit, uvědomíme si, jaké nedostatky vykazuje náš život.

Možná, podobně jako Nikodém v době Ježíše Krista, máme pocit, že jsme dost dobří a nemusíme před Bohem projevít pokoru jako nějací hříšníci. Když nás však osloví život Ježíše Krista, dojde nám, že ani zdaleka nejsme dokonalí a nevinní. Uvědomíme si, že se vlastně chováme jako Boží nepřátelé a že celý náš život vykazuje sobectví. Když pochopíme, jak spravedlivý je on, uvědomíme si, že „*veške-*

ré naše spravedlivé činy spíše připomínají špínu“ (Izajáš 64,6). Jedině smrt Ježíše Krista na kříži může odstranit naše nedostatky a očistit nás. Jedině Ježíš může změnit náš život, abychom se mu začali podobat.

Pouhý záblesk Boží slávy odhalí sebemenší nedostatek našeho charakteru. I letmé srovnání s čistotou Ježíše Krista odhalí, jak nedostatečný je náš život. Vyjde najevo, jak nesprávné pohnutky nás vedou, jak jsme ve svém srdci nevěrní a jak nečestně mluvíme. Uvědomíme si, že se vlastně neřídíme Božím zákonem. Když Boží Duch začne prohle-

dávat naše nitro, uvědomíme si, že nemáme důvod být se sebou spokojeni. Budeme se srovnávat s dokonalým charakterem Ježíše Krista a začneme nenávidět způsob, jak sami žijeme.

Starozákonního proroka Daniela navštívil anděl. Když Daniel uviděl zář, která anděla obklopovala, uvědomil si, jak je slabý a nedostatečný. Svou reakci popsal slovy: „*Všechna síla mne opustila, celý jsem zbledl a byl jsem bezmocný.*“ (Daniel 10,8)

Každý, kdo zahlédne dokonalost nebe, se zhrozí nad svým sobectvím a soběstředností. Začne toužit po skutečné vnitřní čistotě, kterou přináší spravedlnost Ježíše Krista. Bude chtít dodržovat Boží zákon a získat charakter podobný Ježíši Kristu.

Apoštol Pavel o sobě napsal: „*Ze strany židovského náboženství mi nikdo nemohl nic vytknout.*“ (Filipským 3,6) Pokud svůj život jen povrchně srovnával s tím, co požadoval zákon, měl dojem, že všechno přesně dodržuje. Když se však začal zajímat o skutečný smysl zákona, začal sebe vnímat tak, jak ho viděl Bůh. Padl na kolena a prosil o odpuštění, protože si uvědomil svou nedostatečnost. Později napsal: „*Dokud jsem nechápal, co vlastně zákon požaduje, měl jsem pocit, že jsem na tom dobře. Když jsem však poznal pravdu, uvědomil jsem si, že jsem zákon přestupoval, že jsem hříšný a odsouzený k smrti.*“ (Římanům 7,9) Teprve když si Pavel uvědomil, jak dalekosáhlý zákon je, došlo mu také, jak odporné je zlo. Pak už nebyl na sebe hrdý, ale opravdově se pokořil.

Bůh neposuzuje všechny špatné činy – všechny hříchy – stejně. Podobně jako my, i on považuje některé hříchy za horší než jiné. I když nám však některé špatné činy připadají malé a bezvýznamné, pro Boha není žádný hřích příliš malý. My lidé se často mýlíme, Bůh však vidí realitu takovou, jaká opravdu je. Někteří lidé pohrdají alkoholy a říkají, že ti se do Božího království nikdy nedostanou. Nic však nenamítají proti pýše, sobectví a závisti, i když tyto projevy Boha urážejí zvláště silně, protože jsou přímým protikladem jeho laskavého charakteru.

Každou bytost v nebi motivuje nesobecká láska. Ten, kdo spáchá nějaký hrozný čin, cítí snad lítost a stydí se.

Možná si uvědomuje, že potřebuje Boží milost. Pyšný člověk si však neuvědomuje, že něco potřebuje, odmítá Ježíše Krista a dary, které nabízí.

NEČEKEJME NA LEPŠÍ PŘÍLEŽITOST

Ježíš Kristus jednou vyprávěl příběh o výběřčím daní a o tom, jak se modlil: „*Ten výběřčí stál úplně vzadu, hlavu měl skloněnou, ani se neodvážil pohlédnout vzhůru. Na znamení lítosti se bil do prsou a modlil se: „Bože, slituj se nade mnou, jsem velký hříšník.“*“ (Lukáš 18,13) Výběřčí si uvědomoval, že je špatný, a ostatní lidé se na něj také tak dívali. Uvědomil si, že potřebuje záchranu, proto předstoupil před Boha se svým břemenem viny a hanby. Prosil o slitování. Otevřel se vlivu Božího Ducha, který jej mohl vysvobodit z moci zla.

Dále Ježíš vyprávěl o farizeovi, který v modlitbě Bohu pouze děkoval za to, že není jako ostatní lidé. Jeho modlitba dokazovala, že se uzavřel před působením Božího Ducha. Protože se od Boha velmi vzdálil, vůbec si neuvědomoval, jak na tom vlastně je. Svůj život neporovnával s Boží dokonalostí. Neměl pocit, že něco potřebuje, a také od Boha nic nedostal.

Když si uvědomíme, jak nedostateční vlastně jsme, nemusíme čekat, až se zlepšíme. Nedomnívejme se, že můžeme jít k Ježíši Kristu, protože nejsme dost dobří. Můžeme se opravdu zdokonalit jen vlastním snažením? „*Je snad člověk schopen změnit barvu své kůže nebo levhart své skvrny? Nikoli. Stejně tak ani vy už nejste schopni jednat správně, neboť jste už příliš zabředli do páchání zla.*“ (Jeremjáš 13,13) Skutečně pomoci nám může jedině Bůh. Nečekejme, až nás ně-

kdo bude prosit, abychom se změnili, nečekejme na nějakou lepší příležitost nebo na to, až se začneme více ovládat. Sami toho mnoho nezvládneme. Musíme přijít k Ježíši Kristu takoví, jací jsme.

Náš nebeský Otec je Bůh lásky a milosti. Nemůže nás však zachránit, pokud odmítáme jeho milost. Kristův kříž dokazuje, jak hrozný je hřích. Když někdo tvrdí, že Bůh je příliš dobrý na to, aby nakonec nějakého hříšníka odmítl, měl by se pozorně zahledět na Kristův kříž. Zachránit nás může pouze oběť Ježíše Krista. Bez této oběti se nemůžeme zbavit moci ani důsledků zla. Bez ní bychom nikdy nemohli žít v nebi spolu s anděly. Bez ní by se v nás nikdy nemohl rozvinout duchovní život. Ježíš Kristus vzal na sebe naše viny a trpěl místo nás, aby nás zachránil. Láska, utrpení a smrt Božího Syna dokazují, jak je hřích strašný. Dokazují také, že jediný způsob, jak se můžeme zbavit zla, je uvěřit v Ježíše Krista. Jedině když se odevzdáme jemu, získáme naději na věčný život v jeho království.

Nevěřící lidé se někdy omlouvají tím, že se srovnávají s věřícími, a docházejí k závěru: „Jsme stejně dobří jako oni. Věřící se nechovají o nic lépe než my. Žijí požitkářsky stejně jako my. Dělají jen to, co se jim líbí.“ Nedostatky jiných používají jako omluvu, že nejednají tak, jak by měli. Chyby a hříchy druhých nikoho neomlouvají. Bůh nás nevyzývá, abychom se srovnávali s ostatními nedokonalými lidmi. Naším vzorem a měřítkem je dokonalý Boží Syn. Ti, kdo si stěžují na nedostatky ostatních lidí, by měli předvést lepší způsob života. Jestliže vědí, jak by věřící měli jednat, nemají o to větší odpovědnost? Vědí, co je správné, ale odmítají se tak chovat.

Neodkládejme chvíli, kdy se rozhodneme skoncovat s hříchem ve svém životě a obrátit se k Ježíši Kristu. O čistotu života musíme usilovat s jeho pomocí. Tisíce lidí se dopustily chyby tím, že otálely – a stálo je to věčný život. Náš život na této zemi je krátký a nejistý. Často nedomýšlíme, jakému nebezpečí se vystavujeme, když váháme upo-

slechnout volání Božího Ducha. Odkládat rozhodnutí žít podle Boží vůle, vlastně znamená, že jsme se rozhodli žít dál v hříchu. I malé hříchy jsou velmi nebezpečné. Zlo, které neodmítneme, nás nakonec ovládne a zničí.

Adam s Evou přesvědčovali sami sebe, že sníst zakázané ovoce je něco nepodstatného. To přece nemůže mít tak strašné důsledky, před jakými je Bůh varoval. Ona „malá“ věc však znamenala, že nerespektovali Boží svatý a neměnný zákon.

Neposlušnost oddělila lidskou rodinu od Boha a zamořila svět utrpením a smrtí. Už po celá staletí se ze země ozývá nekončící bolestné úpění. Celá planeta trpí, protože se člověk rozhodl neuposlechnout Boha. Určité důsledky se projeví i v nebi. Protože člověk přestoupil Boží zákon, měl Ježíš Kristus zemřít na golgotském kříži. Nikdy nepovažujme žádný hřích za něco malého a bezvýznamného.

Každé zlo, každý hřích, každé odmítnutí Boží milosti zatvrzuje lidské srdce proti Bohu. V důsledku toho se pak nesprávně rozhodujeme a nejsme schopni porozumět Boží lásce. Každý hřích působí, že máme ještě menší chuť poslouchat Boha a že jsme méně ochotni podřídit se působení Božího Ducha.

Mnoho lidí ví, že nejednají správně, nechtějí však změnit svůj život. Domnívají se, že budou schopni se změnit, až budou chtít. Myslí si, že mohou opakovaně Boha odmítat, a přesto jim bude Bůh stále nabízet svou milost. Jednají podle toho, k čemu je vede satan, ale domnívají se, že jakmile se v jejich životě začne dít něco nepříjemného, rychle se budou moci vrátit k Bohu. Ono to tak snadné ale není. Hřích mění naše přání a zvyky. Jestliže se někdo nechá

dlouhodobě deformovat hříchem, těžko se bude najednou chtít podobat Ježíši Kristu.

Jediný nesprávný rys charakteru, jediná hříšná touha, které se nechceme vzdát, nakonec zabrání vlivu Božího slova, aby nás mohlo změnit. Pokaždé, když se rozhodneme jednat podle návodu satana, vzdalujeme se od Boha. Člověk, který nechce poslouchat Boží slovo a řídit se jím, nakonec sklídí, co zasel. Bible zaznamenala velice moudré a vážné varování Šalomouna: *„Kdo jedná svévolně, polapí se sám do svých vin; hříchy ho spoutají jako pevné provazy.“* (Příslaví 5,22)

Ježíš Kristus je připraven osvobodit nás od hříchu, nikdy nás však nenutí, abychom přestali hřešit nebo abychom jednali podle jeho návodu. Jestliže nechceme, aby nás osvobodil, jestliže nechceme přijmout jeho milost, co pro nás ještě může udělat? Když se odvrátíme od jeho lásky, zničíme se sami. Apoštol Pavel napsal: *„Ten čas je tu právě teď – nezmeškejte ho! Den záchrany je dnes – nezaspěte ho! Když dnes zaslechnete jeho hlas, nezatvrzujte se ve vzdoru proti němu.“* (2. Korintským 6,2; Židům 3,7.8)

Bible nás upozorňuje, že *„člověk posuzuje jen podle toho, co vidí, ale Hospodin bere v úvahu lidské pohnutky a úmysly“* (1. Samuelova 16,7).

Naše srdce se všemi svými starostmi i radostmi vykazuje také nečistotu a nečestnost. Bůh však zná naše pohnutky a úmysly. Ví, co bychom chtěli dělat. Nemáme jinou možnost než k němu jít se všemi svými špatnostmi a otevřít se před ním, vždyť on o nás stejně všechno ví. Podobně jako král David bychom ho měli prosit: *„Bože, zkoumej mě, ty znáš mé srdce, zkoušej mě, ty znáš můj neklid, hled,*

*zda jsem nesešel na cestu trápení, a po cestě věčnosti mě ved!’“
(Žalm 139,23.24)*

Někteří z nás přijmou víru v Boha rozumově, ale v jádru zůstanou nezměnění. Měli bychom také prosit: „*Stvoř mi, Bože, stvoř mi čisté srdce, v mém nitru obnov upřímnost.*“ (Žalm 51,12)

Musíme být poctiví sami k sobě. V této věci musíme být otevření a čestní, protože se jedná o náš život. Tuto otázku musíme vyřešit mezi sebou a Bohem – a musíme ji vyřešit jednou provždy. Víra bez praktických důsledků nás nezachrání.

Je třeba, abychom studovali Boží slovo – Bibli – a modlili se. Bible nám představuje Boží zákon, seznamuje nás s životem Ježíše Krista a ukazuje nám, jak můžeme žít čistým a bezhříšným životem. „*Usilujte o pokoj se všemi a o svatost, bez níž nikdo nespatří Pána.*“ (Židům 12,14) Boží slovo nám umožňuje poznat hrůzu hříchu a ukazuje, jak můžeme být zachráněni. Musíme mu naslouchat a musíme se jím řídit, protože z jeho stránek k nám promlouvá Bůh.

Když si uvědomíme, jak hrozný je hřích, poznáme také, jak na tom ve skutečnosti jsme. Nemusíme však propa-

dat beznaději. Ježíš Kristus přišel na tuto zemi proto, aby zachránil hříšné lidi. Nemusíme se snažit něčím si získat Boží přízeň a zájem. On nás má rád a „*prostřednictvím Ježíše Krista s námi uzavřel mír*“ (2. Korintským 5,19).

Bůh svou láskou přitahuje k sobě své chybní děti. Má s našimi chybami a nedostatky mnohem více trpělivosti než naši rodiče. Chce zachránit všechny své děti, všechny lidi.

Laskavě a jemně volá hříšné a bloudící, aby se k němu vrátili. Boží sliby a varování dokládají jeho nekonečnou lásku.

Čas od času nám satan našeptává, že jsme beznadějně hříšní. V takové situaci máme možnost obrátit pozornost na svého Zachránce a začít mluvit o jeho moci a jeho dobrotě. Když se na něj obrátíme, on nám pomůže. Satanovi pak můžeme odpovědět, že si uvědomujeme, jak jsme nedostateční, ale že „*Ježíš přišel na svět zachránit nás, od Boha odloučené a smrti propadlé*“ (1. Timoteovi 1,15). Jeho dokonalá láska má moc nás zachránit.

Ježíš Kristus vyprávěl jednomu ze svých hostitelů, Šimonovi, příběh o dvou dlužnících. Jeden dlužil věřiteli malý obnos, druhý však dlužil ohromnou sumu. Majitel oběma dluh odpustil, protože ani jeden z nich neměl čím zaplatit. Pak se Šimona zeptal: „*Co myslíš, který z nich ho bude mít víc rád?*“ Šimon odpověděl: „*Mám za to, že ten, kterému více prominul.*“ (Lukáš 7,42.43)

Jsme hříšní lidé, Ježíš však zemřel, aby nám mohl odpustit. Jeho nezměřitelná oběť je dostatečná, aby zaplatila za naše viny. Nejvíce ho milují ti, kterým nejvíce odpustil. Budou mu nablízku i v nebi a budou mu stále děkovat za jeho velkou lásku a oběť. Čím hlouběji pochopíme Boží lásku, tím více poznáme, jak hrozný je hřích. Když si uvědomíme, jak hluboce se snížil, aby nás zachránil, nemůže nás to nechat lhostejné. Jakmile alespoň trochu porozumíme oběti Ježíše Krista, pocítíme lítost nad svými hříchy a naše srdce zaplaví láska k němu.

ÚVODNÍ PŘÍBĚH:

Tíha Mary Mallonové

Život Mary Mallonové se zpočátku odvíjel nenápadně. V rodném Irsku nezažila nic zajímavého, snad jen to, že v dětství prodělala tyfus a vyléčila se. Později odešla do Ameriky. Plná očekávání a velkých představ začala nový život v New Yorku. A začala ho dobře, zanedlouho po příjezdu našla místo kuchařky v jedné zámožné rodině.

Po několika měsících však tři členové rodiny onemocněli. Mary si našla nové místo. I tam se po několika měsících objevil tyfus. Další místo si našla u farmáře na venkově ve státě Maine. Celou jedenáctičlennou rodinu zachvátila nákaza tyfu. Otec rodiny dal Mary zvláštní odměnu za všechno, co musela u nich prožít. V roce 1903 se vrátila do New Yorku. Tentokrát epidemie tyfu zasáhla celé okolí domu, ve kterém pracovala jako kuchařka. Tato událost se poprvé objevila v úředním záznamu.

Rok nato pracovala ve státě Rhode Island. Čtyři členy rodiny, kde vedla domácnost, postihl tyfus. Její další pohyb můžeme sledovat poměrně přesně podle výskytu tyfu. Nastoupila u nové rodiny, připravila dezert z čerstvého ovoce, její zkušené ruce ho uměly nádherně nazdobit. Za pár dnů se u několika členů rodiny projevíly první příznaky nemoci, byl to tyfus.

Mary se spěšně přestěhovala na další místo. Tentokrát se o ni ale začal zajímat odborník na tyfus, doktor G. A. Soper. Pozorně sledoval, co se bude dít na jejím novém pracovišti u bohaté rodiny na Park avenue. Brzy v domě onemocněla pradlena, ale vyléčila se. Pak onemocněla dcera majitelů domu – a nemocí podlehla.

Nazítří u domu zastavila sanitka s lékařkou v doprovodu tří policistů. Kuchařka byla navzdory svým protestům převezena do nemocnice a podrobena důkladnému vyšetření. Podezření se potvrdilo. Její organismus si vypěstoval imunitu, ale stal se nositelem smrtenosné nákazy. Nemocnice jí zajistila oddělené ubytování. Po třech letech, když slíbila, že si najde jiný druh zaměstnání, ji z nemocnice propustili.

Na svobodě si změnila jméno a zmizela. Nejdříve pracovala v prádelně, ale nakonec dostala nabídku práce v kuchyni – a neodolala. Znovu se tu a tam začaly objevovat případy tyfu.

V roce 1915 se doktor Soper dověděl, že se objevilo na dvacet případů tyfu v jedné z newyorských nemocnic. Doktor Soper navštívil nemocnici, prohlédl si pacientky a pak spěchal do kuchyně. Nemýlil se. Kuchařka se sice jmenovala jinak, ale byla to dobře známá Mary Mallonová. Tentokrát se už ani nebránila, když ji odváděli do jejího karanténního bytu v nemocnici, kde pak strávila celkem dvacet tři let.

Historik poznamenal: „Po třicet let nákaza tyfem, která přinášela ostatním hrozné utrpení a krutou smrt, naplňovala její život hořkostí a trápením ducha.“ Nás však ohrožuje ještě větší nebezpečí – nákaza zla, hříchu. Jak často se člověk, který je na tom zdánlivě dobře, stává příčinou tragédie pro jiné. Zárodky zla, které nosíme a pěstujeme ve svém srdci, zaručeně přinesou bolest a utrpení nám samotným, ale možná ještě více lidem kolem nás.

ČISTÉ SVĚDOMÍ

„Nedobře se daří tomu, kdo ukrývá svá přestoupení, kdo je však vyzná a opustí, získá milost a požehnání.“ (Příslaví 28,13)
Podmínky, jak můžeme získat Boží milost, jsou jednoduché, rozumné a spravedlivé. Bůh od nás nežadá, abychom vykonali něco těžkého nebo bolestného, aby nám odpustil. Nemusíme konat dlouhé a únavné poutě. Nemůžeme své hříchy odčinit ani utrpením. Odpuštění dosáhne každý, kdo svá přestoupení vyzná a opustí.

Apoštol Jakub nám radí: *„Vyznávejte si vzájemně své hříchy a modlete se jedni za druhé, abyste mohli být uzdraveni.“ (Jakub 5,16)*

Svoje hříchy vyznáváme Bohu, protože jen on nám je může odpustit. Své viny si však vyznáváme také navzájem. Jestliže jsme se nesprávně chovali vůči svému příteli nebo sousedovi, měli bychom mu říct, že to uznáváme a že je nám to líto. Takový člověk by nám pak měl odpustit. Následně bychom měli prosit o odpuštění také Boha, protože ten, komu jsme ublížili, patří Bohu. Když někomu ublížíme, dopouštíme se bezpráví i vůči jeho Tvůrci a Zachránci.

Celý problém máme představit Ježíši Kristu, našemu Zástupci v nebi, našemu Veleknězi. *„Máme však u Boha mocného prostředníka, jeho Syna Ježíše... Je schopen s námi spolu-prožívat naše slabosti, protože procházel stejným pokušením jako my, ale nedal se jím nikdy svést k hříchu.“* (Židům 4,14.15) On má moc odstranit každý náš hřích a každou vinu.

My se však musíme před Bohem snížit, uznat jeho autoritu a připustit, že jsme udělali něco nesprávného. To je první podmínka, aby nás Bůh mohl přijmout. Jestliže jsme neprožili pokání, nepokořili se a nevyznali své nedostatky, pak jsme vlastně neprosili o odpuštění. Jestliže se nám naše hříchy neprotiví, pak ani nestojíme o odpuštění a nemůžeme od Boha získat vnitřní pokoj. Jestliže jsme nezískali od Boha odpuštění hříchů, pak je to jen proto, že jsme se před Bohem nepokořili a nechceme se řídit tím, co nám ukazuje Bible. Bůh nám podrobně vysvětlil, co máme udělat. Máme být ochotni zamyslet se a uznat, že jsme udělali něco nesprávného. Nemáme věc zlehčovat a odbývat. My sami musíme uznat, jak škodlivé zlo je, a mít k němu odpor. Nikdo nás k tomu také nemůže nutit. Pokud upřímně vyznáme své hříchy a nebudeme před Bohem nic skrývat, on nás vyslyší a projeví nám svou milost. Král David kdysi napsal: *„Blízko je Bůh těm, kdo jsou zdrceni v srdci, a zachraňuje ty, jejichž duch je zdeptán.“* (Žalm 34,19)

Opravdové vyznání nazývá zlo pravým jménem. Pojmenuje přesně, co se stalo. Některé hříchy máme vyznat pouze Bohu. Pokud jsme ublížili konkrétnímu člověku, měli bychom za ním jít a říct mu, že je nám to líto. Některé hříchy bychom měli vyznat veřejně. Pokaždé, když vyznáváme své viny, měli bychom mluvit konkrétně.

V době proroka Samuela se Izraelci neřídili Boží vůlí. Přestali Bohu důvěřovat a měli za to, že už není schopen je dále vést. Nevníмали Boží moc a nedůvěřovali Bohu, že se o ně postará. Odmítli Vládce vesmíru a dožadovali se krále, jakého měly okolní národy.

Bůh jejich žádosti vyhověl, ale tím pro ně začaly velké problémy. Dříve než mohli získat od Boha odpuštění, učinili následující vyznání a žádali Samuela: „*Pros za nás našeho Boha, abychom nezemřeli, neboť jsme naše provinění svou pošetilou žádostí o krále ještě prohloubili.*“ (1. Samuelova 12,19) Museli označit přesně, čeho se dopustili a co bylo příčinou jejich dalších těžkostí. Nebyli Bohu vděční za to, co pro ně dělal v předcházejících letech, proto s ním ztratili kontakt.

Bůh nemůže přijmout naše vyznání, pokud neprožijeme opravdové pokání a nevzdáme se svého hříchu. Musíme v životě udělat rozhodnou změnu. Jestliže svého hříchu upřímně litujeme, vzdáme se všeho, co se Bohu nelíbí. Bible nám naprosto jednoznačně říká, co máme udělat: „*Omyjte se, očistěte se, abych se už nemusel dívat na zločiny, kterých se dopouštíte. Přestaňte páchat zlo a naučte se konat dobro! Jednejte spravedlivě a pomáhajte všem, kdo musí snášet příkoří. Ujměte se sirotků a zastáňte se ovdovělých žen.*“ (Izajáš 1,16.17) Jestliže člověk, který se provinil, „*vrátí, co si vzal do zástavy nebo dokonce ukradl, bude respektovat všechna spravedlivá nařízení a zanechá špatností – zcela jistě nezemře, ale bude žít*“ (Ezechiel 33,15).

Apoštol Pavel popsal, jak velké změny se odehrají s člověkem, který prožije opravdové pokání: „*Pohledte, k čemu vás vedl tento zármutek podle Boží vůle: jakou ve vás vzbudil*

opravdovost, jakou ochotu k omluvě, jaké znepokojení, jakou bázeň, jakou touhu, jakou horlivost, jakou snahu potrestat viníka! Tím vším jste prokázali, že jste se v té věci zachovali správně.“ (2. Korintským 7,11)

ZLO OTUPUJE VNÍMAVOST

Když zlo – hřích – otupí morální vnímavost člověka, přestane si uvědomovat své charakterové nedostatky. Jeho nesprávné činy mu nepřipadají závažné. Dokud mu Duch svatý neotevře oči, vlastně je ani nevnímá. Člověk, kterého nevede Duch svatý, nemůže ani upřímně a opravdově vyznávat své chyby. Své hříchy omlouvá a vysvětluje, že za jiných okolností by se jich nedopustil.

Když Adam a Eva snědli zakázané ovoce, začali se stydět a dostali strach. Nejdříve mysleli jen na to, jak by svůj přestupek omluvili a unikli tak trestu. Když se Bůh zeptal na jejich čin, Adam svaloval vinu na Evu a na Boha: „*Za to může ta žena, kterou jsi mi dal. To ona mi*

přinesla ovoce ze zakázaného stromu.“ Podobně se také Eva snažila vinu svalit na hada: „*Já za to nemohu, to had, kterého jsi stvořil, mne podvedl.*“ (Genesis 3,12.13) Vlastně tím Bohu říkala: „*Proč jsi stvořil hada? Proč jsi mu dovolil, aby přišel až do rajske zahrady?*“ Snažila se ospravedlnit a vinu za svůj přestupek svalit na Boha.

Snaha omlouvat své přestupky má původ u satana. Lidé se k tomu ochotně přidávají. Bůh neuznává a nepřijímá takové vyznání hříchů, které svaluje vinu na někoho jiného. To není skutečné vyznání.

Pravé pokání vede člověka k tomu, aby své nedostatky uznal, nesnažil se předstírat, že je nevinný a nevymlouval se. Podobně jako výběrčí daní z příběhu, který vyprávěl Ježíš Kristus, prosí Boha a ani se neodvážil pohlédnout vzhůru: „*Bože, slituj se nade mnou, jsem velký hříšník.*“ Bůh odpouští těm, kdo uznají, že se provinili, vždyť Ježíš Kristus položil život proto, aby zachránil hříšné lidi, kteří prožívají pokání. Slouží jako Velekněz – náš Zástupce – v nebi.

V Bibli si můžeme přečíst příběhy lidí, kteří prožili skutečné pokání. Pokořili se a vyznali své přestupky. Nesnažili se vymlouvat nebo obhajovat své chyby. Například apoštol Pavel vyznává, jak se zpočátku snažil vyvraždit všechny křesťany. Nepokouší se svůj hřích zlehčovat. Naopak, představil ho v tom nejhorším světle: „*Velekněží mne zplnomocnili, abych Ježíšovy následovníky vyhledával, zatýkal a dával uvěznit. Vždy jsem byl pro to, aby byli odsouzeni k smrti. Dával jsem ty lidi bičovat v synagogách a nutil je, aby veřejně tupili svou víru. Byl jsem jako posedlý a začal jsem je pronásledovat i v jiných městech.*“ (Skutky 26,10.11) Podobně

ochotně a upřímně vyznal: „*Ježíš přišel na svět zachránit nás, od Boha odloučené a smrti propadlé. A jestli byl někdo od Boha daleko, byl jsem to já.*“ (1. Timoteovi 1,15)

Člověk, který si uvědomuje závažnost svých přestupků, je pokorný a prožívá skutečné pokání, pocítí také, jak velice jej Bůh má rád. Pochopí, jakou cenu Bůh zaplatil na golgotském kříži. Člověk, který si uvědomuje své hříchy, prožije lítost a vyzná svá provinění Bohu. Přejde k Bohu s takovou důvěrou, s jakou přichází dítě k laskavému tatínkovi. Apoštol Jan nás ujišťuje: „*Jestliže své hříchy vyznáváme, smíme se spolehnout na Boží sliby, že nás očisťuje od každé špinavosti a promíjí nám každé selhání.*“ (1. Janův 1,9)

ÚVODNÍ PŘÍBĚH:

Kuba mi řekl ahoj

Jedni manželé se rozhodli, že si adoptují čtyři děti. Děti už nebyly malé. Nesly si životní srámy na duši. Neměly nejlepší start do života. Adoptivní rodiče je zahrnuli neobyčejnou láskou a dělali všechno pro to, aby se z nich staly šťastné, normální, vyrovnané děti. Nebylo to ale jednoduché. Jejich noví rodiče se museli mnohému naučit a mnohé překousnout. Museli osvědčit ohromnou trpělivost, stále znovu určovat hranice, projevit neskutečnou vynalézavost a vytrvalost.

Nejstaršího Jendu čas od času přepadala těžká depresivní nálada. V takových chvílích se uzavíral do sebe a špatně spolupracoval s ostatními dětmi i učiteli. Ve škole jeho zasmušilost postavila mezi něj a ostatní děti bariéru.

Rodiče nepřestávali prokazovat desetiletému Jendovi lásku, aby alespoň doma cítil jistotu. Jedno odpoledne jim zavolal třídní učitel a požádal je, aby přišli do školy na pohovor. Pověděl jim, že se Jenda často straní ostatních dětí, nezapojuje se do her, nekomunikuje.

Večer se doma s Jendou pokusili o problémů mluvit. „Proč nám nepovíš o svém trápení? Možná bychom ti mohli pomoci.“

Jenda vážně a přímo odpověděl: „Já opravdu nevím. Chtěl jsem se jim všem vyrovnat! Ale nevím proč.“

„Vyrovnat se jim – v čem?“ chtěla zjistit matka.

„Já nevím. Jsou na tom tak dobře...“

„Myslíš,“ zeptal se otec, „že když nemuseli prožít něco tak špatného jako ty, že na ně můžeš být nazlobený?“

Ukázalo se, že problémem nebyly ostatní děti, problém si nosil Jenda v sobě. Rozhovor se protáhl do pozdních hodin a rodiče měli pocit, že se věci alespoň trochu pohnuly k lepšímu.

V noci dostala maminka nápad. Ráno si Jendu zavolala a zeptala se ho: „Vzpomínáš si, jak jsi vyplňoval tabulku splněných povinností? Teď budeš mít jinou tabulku. Každý večer si do ní napíšeš, co hezkého ti druzí lidé během dne udělali.“

První večer napsal do tabulky jediný řádek: „Kuba mi dnes řekl ahoj.“ Další den to bylo horší. Neměl co zapsat. Třetí den si zapsal: „Pan učitel mě nechal rozdávat papíry.“ Pro chlapce, jehož vztahy k okolí visely na tenkých nitkách, to byl velký a důležitý projev důvěry.

Ke čtvrtému dni si zapsal: „Kuba si mě vybral do družstva, i když zbývali ještě tři kluci.“ Další den si poznamenal dvě věty: „Pan učitel mě nechal sbírat domácí úkoly“ a „Tomáš mi ukázal své šipky“.

Seznam se každý den o něco prodlužoval. Za týden Jenda zjistil, že políčka jsou malá a že do nich nemůže zapsat všechno. Na konci měsíce, když mu maminka nabízela novou tabulku, se bránil: „Už mi ji nedávej, musel bych tam zapisovat celý večer a tolik času nemám.“

Zaujal mě Jendův první zápis: „Kuba mi dnes řekl ahoj.“ Často si zřejmě neuvědomujeme, co může jednoduché gesto, drobný čin, prosté slovo nebo jenom úsměv znamenat pro druhého člověka, jak velký vliv může mít.

Stejně důležité však bylo i rozhodnutí a odvaha Jendy začít měnit svůj postoj. Bez jeho snahy by ani přátelská gesta druhých nepřinesla ovoce. Chceme-li změnit vztahy s lidmi, musíme začít u sebe.

ÚPLNÉ ODEVZDÁNÍ

Bůh nám slíbil: „*Jestliže mne budete hledat celým srdcem, vždy mne naleznete.*“ (Jeremjáš 29,13) Jedině když odevzdáme své srdce Bohu úplně, bude nás moci proměnit, abychom se mu podobali. Přirozeně jsme Bohu odcizeni, a ani s ním nechceme mít nic společného. Bible nás v tomto stavu označuje za „*duchovně mrtvé*“ (Efezským 2,1). Říká: „*Zkaženost pronikla hluboko do vašeho srdce. Od hlavy k patě na vás není jediné zdravé místo.*“ (Izajáš 1,5.6) Satan drží své následovníky v tvrdém područí. Dostali se do „*ďáblových nástrah, do kterých se dali polapit, když podlehli jeho vůli*“ (2. Timoteovi 2,26).

Bůh nás chce uzdravit a osvobodit. Aby toho dosáhl, musí nás úplně proměnit, abychom přijali nové zájmy a nové návyky. Nemůže to uskutečnit, pokud se mu úplně neodevzdáme.

NEJVĚTŠÍ ZÁPAS

Zápas proti vlastnímu sobectví je tím největším zápasem, do jakého se člověk může zapojit. Odevzdat se Bohu a do-

volit mu, aby ovládl naše myšlení, to je pro nás velmi těžké. Chceme-li, aby nás Bůh vnitřně obnovil a očistil, musíme mu předat vládu ve svém životě.

Boží nepřítel – satan – se nás však snaží přesvědčit, že nás Bůh zotročí a že budeme muset slepě plnit nelogické požadavky. Tvrdí, že Bůh vyžaduje poslušnost, aniž by své požadavky zdůvodnil. To ale není pravda. Ve službě Bohu se řídíme rozumem i svědomím. Bůh všechny vyzývá: „*Přijďte za mnou a promluvíme si spolu.*“ (Izajáš 1,18) K poslušnosti nás nenutí. Naši úctu může přijmout jen tehdy, když ji projevujeme svobodně a z vlastního přesvědčení. Kdyby nás Bůh přinutil, abychom ho poslouchali, nemohlo by se rozvíjet naše myšlení a náš charakter. Fungovali bychom jako stroje, a to si náš Tvůrce nepřál. Přeje si, abychom jako vrcholné dílo jeho stvoření co nejlépe využívali svůj rozum i své tělo. Ukazuje nám velká požehnání, která nám chce ze své milosti dát.

Bůh nás vyzývá, abychom se mu svěřili. Jen tak nás může vést a uskutečňovat v našem životě svoje záměry. Ponechává nám právo rozhodnout se, co budeme dělat. Máme možnost vybrat si záchranu od hříchu a svobodu, které Bůh nabízí svým dětem.

Když se rozhodneme odevzdat se Bohu, rozhodujeme se zároveň, že se vzdáme všeho, co by nás od něj oddělovalo. Ježíš Kristus to vyjádřil slovy: „*A tak každý, kdo se chce stát mým učedníkem, ať si dobře rozváží, čeho by se pro mne musel vzdát.*“ (Lukáš 14,33) Musíme se vzdát všeho, co by nás odvádělo od Boha.

Mnoho lidí uctívá bohatství. Touha po majetku a láska k penězům je připoutávají k satanovi. Jiní nade všechno

cení uznání a pocty lidí. Touží po tom, aby k nim ostatní vzhlíželi s obdivem a oslavovali je. Další lidé touží po snadném a sobeckém životě bez námahy. To všechno však musíme překonat. Nemůžeme napůl náležet Bohu a napůl se věnovat sobeckým zájmům, běžným v tomto světě. Božími dětmi můžeme být jen tehdy, když jimi budeme naplno.

PRAVÁ MOTIVACE

Někteří lidé tvrdí, že slouží Bohu, snaží se však dodržovat jeho požadavky bez jeho pomoci. Svými vlastními skutky se pokoušejí vytvořit si ušlechtilý charakter a zasloužit si Boží záchranu. Nemotivuje je láska ke Kristu. Snaží se konat dobré skutky v přesvědčení, že to Bůh od nich vyžaduje, aby se mohli dostat do nebe. Takové náboženství nemá cenu. Jestliže v nás bude žít Kristus, naplní nás jeho láska. Radost, která je důsledkem přátelství s ním, nás bude motivovat, abychom mu byli co nejbližší. Budeme o něm přemýšlet tak intenzivně, že zapomeneme na svoje sobecké zájmy. Láska k němu bude usměrňovat každý náš čin.

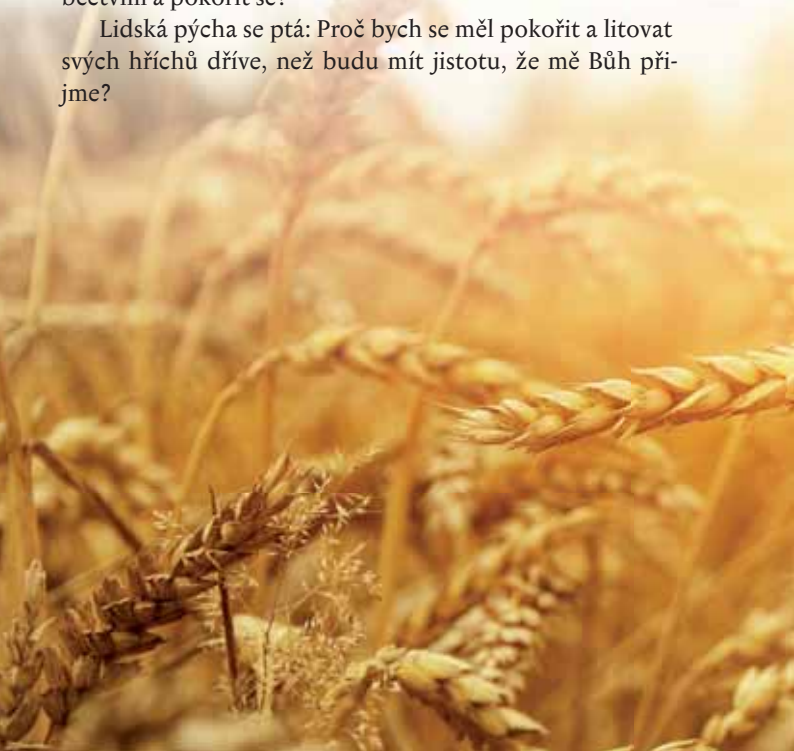
Jestliže si uvědomíme Boží lásku, nebudeme se ptát, co je minimum jeho požadavků, aby se to dalo ještě považovat za poslušnost. Naopak, budeme se snažit uskutečnit všechno, co si náš Zachránce přeje. Ti, kdo o sobě tvrdí, že jsou křesťané, ale neprožívají opravdovou lásku k Ježíši Kristu, mluví prázdná slova. Pro ně je život s Kristem vlastně hrozná dřina.

Máme pocit, že odevzdat Kristu všechno, je příliš velký požadavek? Položme si otázku: Co pro mne Kristus vykonal? Boží Syn dal všechno – svůj život, svou lásku, tr-

pěl – proto, aby nás zachránil. My si takový projev lásky nezasloužíme. Má smysl před ním zavírat své srdce?

V každém okamžiku života od něj dostáváme různé dary – projevy jeho požehnání a milosti. Nikdy nevíme, od čeho všeho nás ochránil. Můžeme se seznámit s Pánem, který za nás položil svůj život, a pak jeho lásku odmítnout? Ježíš Kristus je vládce nebes, ale kvůli nám se pokořil. Máme právo si stěžovat, že musíme zápasit se svým sobectvím a pokořit se?

Lidská pýcha se ptá: Proč bych se měl pokořit a litovat svých hříchů dříve, než budu mít jistotu, že mě Bůh přijme?

Odpověď můžeme najít, když pohlédneme na Ježíše Krista.

Je to vládce nebes, a přesto se postavil na naše místo a nesl naše viny. *„Vždyť položil svůj vlastní život a zemřel jako nějaký provinilec. Vzal na sebe nepravosti všech lidí a stal se prostředníkem těch, kdo se provinili.“ (Izajáš 53,12)*

Když Kristu odevzdáme celý svůj život, co mu tím vlastně dáme? Odevzdáme mu své srdce zamořené zlem – hříchem, aby ho očistil a uzdravil. Žádáme ho, aby nás svou nekonečnou láskou zachránil. A přesto si někteří lidé myslí, že je to těžké, odevzdat mu život. Stydím se, když něco takového slyším, stydím se tato slova napsat.

KRISTUS NABÍZÍ TO NEJLEPŠÍ

Bůh po nás nežádá, abychom se vzdali něčeho, co je pro nás prospěšné. Sleduje vždy jen to, co je pro nás nejlepší. Jak bych si přála, aby to pochopili všichni, kdo ještě Ježíše Krista nepřijali. Ježíš jim nabízí něco daleko lepšího, než co jsou schopni pro sebe vymyslet sami. Ti, kdo odmítají, co jim nabízí Bůh, jsou vlastně sami proti sobě.

Jestliže se rozhodneme dělat něco, před čím nás Bůh varuje, pak nám to nikdy nepřinese skutečnou radost. On ví, co je pro nás dobré, a pro každého člověka má plán. Naše neposlušnost vůči Bohu vždy zákonitě vede k nespokojenosti a ke smrti.

Nemysleme si, že Bůh vidí rád, když lidé trpí. Celé nebe se zajímá o to, abychom byli šťastni. Bůh, náš nebeský Otec, nám nebrání v ničem, co nám může přinést skutečnou radost. Vyzývá nás, abychom opustili zlovyky a nesprávné věci, které nám mohou přinést jen bolest a utrpení. On ví, co by nám mohlo zabránit prožívat plné štěstí a věčný život.

Spasitel světa přijímá lidi takové, jací jsou – se všemi jejich slabostmi a chybami. Jejich nedostatky však odstraňuje a svou krví jim nabízí záchranu. Naplní touhy každého člověka, který se chce zapojit do jeho díla. Všem, kdo k němu přicházejí, nabízí vnitřní pokoj a vyrovnanost. Požaduje po nich jen to, co jim přinese radost a štěstí. Lidé, kteří ho neposlouchají, nemohou nikdy prožít tuto radost. Skutečnou radost získáme, když přijmeme Ježíše Krista – na ději na věčný život.

VŮLE A ODEVZDÁNÍ

Někteří lidé se ptají: Jak se mohu odevzdat Bohu – co to znamená? Rádi by svůj život Bohu svěřili, ale nemají na to dost vnitřních sil. Pochybují o existenci Boha a jejich život ovládají zlozvyky. Nedokážou ovládat své myšlenky a své sklony. Protože nedodrží vlastní sliby, nedůvěřují si a pochybují o své upřímnosti. Mají pocit, že je Bůh nemůže přijmout. Není však třeba, aby ztrateli naději.

Všichni potřebujeme porozumět, co je to síla vůle. Naše schopnost rozhodovat se je základní silou našeho života. Všechno ostatní závisí na tom, jak využíváme tuto schopnost. Bůh dal každému člověku možnost rozhodovat se; je na nás, abychom ji správně využívali. My sami nedokážeme změnit své srdce ani nedokážeme projevit lásku vůči Bohu. Můžeme se však rozhodnout žít podle jeho vůle. Můžeme mu svěřit své myšlení. On nám potom pomůže rozhodnout se pro správnou cestu. Kristus pak povede celý náš život svým Duchem. Budeme milovat Boha a budeme přemýšlet podobně jako on.

Jestliže toužíme po tom, abychom byli dobří a bezhříšní, je to správné. Nesmíme však zůstat jen u toho. Samotná přání nám nepomohou. Mnoho lidí bude ztraceno, i když si přáli a doufali, že se stanou věřícími. Nikdy nedospěli do stavu, kdy by odevzdali své myšlení Bohu. Oni se vlastně nikdy plně nerozhodli stát se věřícími.

Celá proměna našeho života je důsledkem správného rozhodování. Když se vědomě postavíme na Boží stranu, on nám dá svou sílu, která nás pak povede. Tím, že se každý den odevzdáváme Bohu, dostáváme sílu žít novým životem, životem víry.

ÚVODNÍ PŘÍBĚH:

Smíření

V roce 1910 Japonci obsadili Koreu a okupovali ji až do konce druhé světové války. V průběhu okupace páchali množství zločinů na korejském obyvatelstvu. Proti japonské nadvládě se v Koreji uskutečnila řada protestů. Největší celostátní manifestace za získání samostatnosti se zúčastnily odhadem dva miliony lidí. Protesty však byly japonskou vládou tvrdě potlačeny.

Okupanti nelidsky zacházeli se všemi Korejci, ale zvlášť krutě jednali s křesťany. Poté, co jim bylo zakázáno navštěvovat kostely a modlitebny, rozhodl se jistý korejský duchovní uspořádat poslední bohoslužbu na rozloučenou. Požádal tedy okupační správu, aby mu dovolila kostel otevřít. Po dlouhém vyjednávání japonský důstojník souhlasil.

V určený čas se v kostele sešlo mnoho rodin, aby naposled společně chválili Boha. Když věřící začali v kostele hlasitě zpívat: „V kříži vírou zakotvuji, v Kristu má je naděje...“, japonští vojáci zatarasili všechny vchody a dřevěný kostel zapálili. Bezmocní lidé před kostelem poslouchali a sledovali, jak běsnící plameny pomalu přehlušují zpěv i zoufalý křik dětí uvnitř kostela. Požár dohořel, ale plameny nenávisti doutnaly hluboko v srdcích Korejců. Japonci byli nakonec poraženi a museli z Koreje odejít. Nenávist Korejců k okupantům však každý rok narůstala. Tragédii připomínal památník, který postavili na místě spáleného kostela.

V roce 1971 památník náhodně objevila skupina japonských turistů. Když si přečetli jména všech, kdo tehdy v kostele uhořeli, a nechali si vyprávět podrobnosti, prožívali hluboký stud a lítost. Po návratu domů se rozhodli, že se pokusí starou

křivdu nějak napravit. Dali dohromady 10 milionů jenů (přibližně půl milionu korun) a rozhodli se na místě tragédie postavit malou kapli.

Pak vyslali delegaci, která se měla zúčastnit slavnostního otevření kaple. Zazněly slavnostní projevy, účastníci si připomněli podrobnosti tragické události, uctili všechny oběti, ale přesto bylo v kapli cítit nenávist, která po celá léta stále jen rostla. Když však na konci programu korejští i japonští křesťané začali společně zpívat píseň: „V kříži vírou zakotvuji, v Kristu má je naděje...“, stalo se něco zvláštního. Po tvářích jinak stoických Japonců začaly stékat slzy. Obrátili se na své korejské spoluvěřící a prosili o odpuštění. Když pak zpívali slova refrénu: „K Pánu spěchám, vést se nechám, pomoc u něj nalézám. Čekám tiše, Král až říše v pokoj svůj mne vezme sám,“ stalo se něco i s Korejci.

Jeden korejský věřící se obrátil k Japonci, pak druhý, třetí..., až přívál emocí nešlo zadržet. Bylo to něco nečekaného a neslýchaného. Zde, v kostele postaveném na místě nepředstavitelné tragédie, dojetím pláčou lidé, kteří byli vychováváni k tomu, aby nikdy na veřejnosti neprojevili své city. Slzy lítosti i odpuštění skrápěly památné místo hořkosti a nenávisti. Došlo k usmíření, nastala láska a mír.

Odpuštění má proměňující moc. Odstraňuje tvrdou schránku netečnosti, oživuje citlivost našich srdcí a naplňuje nás laskavostí a soucitem.

VNITŘNÍ POKOJ A VYROVNANOST

Když Duch svatý probudí naši duchovní vnímavost, začneme si uvědomovat sílu zla – hříchu. Uvědomíme si své viny, pocítíme zármutek a začneme hřích nenávidět. Pocítíme, že nás hřích zotročuje a vzdaluje od Boha. Čím více se snažíme zla zbavit, tím více poznáváme, že se vlastní silou nezachráníme. Uvědomíme si, že náš život naplnilo sobectví a zlo. Hřích zasáhl naše srdce a projevuje se i v našich přáních. Proto potřebujeme odpuštění, očistění a osvobození. Co můžeme udělat pro to, abychom žili tak, jak se to Bohu líbí?

Potřebujeme vnitřní pokoj – Boží odpuštění, vyrovnanost a lásku. Vnitřní pokoj není možné koupit za peníze. Nelze ho získat ani studiem. Přemýšlením k němu nedospějeme. Vědomosti nám ho nezajistí. Je zbytečné chtít se k němu dopracovat vlastním snažením a vlastní silou. Bůh nám tento pokoj nabízí jako dar. Nás nestojí nic (viz Izajáš 55,1). Stačí ho jen přijmout. Bůh nám říká: „*Přijďte za mnou a promluvíme si spolu. I kdyby na vás lpěly vaše viny jako šarlat a nepravosti vás zbarvily jako purpur, budete čisti jako sníh a bílí jako beráncí rouno.*“ (Izajáš 1,18) „*Naplním*

vám nitro upřímností a vaše smýšlení naprosto proměním. Nahradím vaše neoblomné a zatvrzelé srdce srdcem plným soucitu a lásky.“ (Ezechiel 36,26)

Vyznal jsi své hříchy a rozhodl ses jich zbavit. Rozhodl ses odevzdat se Bohu. Nyní jej požádej, aby tvé hříchy odstranil.

Popros jej, aby ti dal nové srdce a nové myšlení. Důvěřuj, že to udělá, protože to slíbil. Ježíš Kristus vštěpoval tento princip svým posluchačům, když žil na této zemi. Musíš důvěřovat, že ti Bůh dá, co slíbil, a také to dostaneš. Ježíš uzdravil nemocné, kteří věřili, že tu moc má. To jim umožnilo pochopit, že by jim mohl prospět i jinak. Pomohlo jim to, aby si uvědomili, že má také moc odpouštět hříchy. Ježíš Kristus to demonstroval, když jednou uzdravil člověka, který byl tak vážně nemocen, že nemohl vstát z lůžka. Prohlásil: „*Abyste však věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštět hříchy,*“ přikázal ochrnutému: „*Vstaň, vezmi si své lehátko a jdi domů!*“ (Matouš 9,6) Jan, jeden z Ježíšových učedníků, nám sdělil, proč Kristus uzdravoval nemocné a trpící. „*Tyto činy, které jsou zaznamenány, ve vás mají vzbudit víru v Ježíše jako Božího Syna a zajistit vám tak věčný život.*“ (Jan 20,31)

ROZHODNOUT SE MUSÍME SAMI

Přečti si příběhy o tom, jak Ježíš uzdravoval nemocné. Z nich se můžeš poučit, co to znamená věřit, že nám odpustil naše viny a hříchy.

Sleduj například příběh o uzdravení nemocného muže u rybníka Bethesda. Ten ubožák byl naprosto bezmoc-

ný, už třicet osm let byl ochrnutý. Ježíš Kristus ho vyzval: „Vstaň, vezmi si své lehátko a chod.“ (Jan 5,8) Ochrnutý muž nesmlouval: „Pane, až mě uzdravíš, pak tě poslechnu,“ ale uvěřil tomu, co mu Ježíš řekl. Uvěřil, že byl uzdraven, a okamžitě zkusil chodit. Rozhodl se, že bude chodit, a také chodil. Řídil se Ježíšovým slovem a Bůh mu dal potřebnou sílu. Ten člověk byl uzdraven.

A nyní se podívej na sebe. Jsi hříšný člověk. Sám nemůžeš odstranit své dřívější hříchy a viny. Nedokážeš změnit své srdce a nedokážeš ze sebe udělat bezhříšného, dokonalého člověka. Bůh však slíbil, že to pro tebe prostřednictvím Ježíše Krista udělá. Věř jeho slibu. Vyznej své viny a odevzdej svůj život Bohu. Rozhodni se, že budeš žít tak, jak si to přeje on. Jestliže to uděláš, Bůh určitě splní své sliby. Když důvěřuješ, Bůh jedná. Očistí tě a uzdraví, stejně tak jako dal sílu ochrnutému člověku, aby chodil, když uvěřil, že byl uzdraven. Věř, a Bůh to udělá. Nečekej, až ucítíš, že tě Bůh uzdravil. Řekni si: Věřím tomu. Je tomu tak ne proto, že to cítím, ale proto, že to Bůh slíbil.

Ježíš Kristus prohlásil: „*Budete-li za něco prosit ve svých modlitbách s pevnou vírou, že vaše prosba bude naplněna, pak se tak určitě stane.*“ (Marek 11,24) V případě tohoto slibu nesmíme zapomenout na důležitou podmínku: Musíme prosit o to, co je v souladu s Boží vůlí. Bůh nás chce osvobodit od špatnosti a změnit nás, abychom žili jako jeho děti. Chce nám dát sílu, abychom žili správným životem bez hříchu. O tyto Boží dary můžeš žádat a přitom důvěřovat, že ti je Bůh dá. Pak můžeš Bohu děkovat, že ti je dal. Můžeš jít k Ježíši Kristu a nechat se očistit, aby ses před Boží zákon mohl postavit bez hanby a zármutku. „*My, kdo jsme*

spojení s Kristem, nemusíme se již obávat žádného odsouzení k smrti.“ (Římanům 8,1)

Když náležíš Ježíši Kristu, pak už nepatříš sám sobě, protože jsi byl koupen za velkou cenu. „*Víte přece, čím bylo zapláceno to, že nemusíte žít životem beze smyslu a cíle... Nebylo to zlatem a stříbrem, které ztrácejí svou hodnotu, ale drahou krví Kristovou. On byl k tomu jako beránek bez vady a bez poskvrny předem vyhlédnut.“ (1. Petrův 1,18.19)* Protože jsi uvěřil tomu, co Bůh řekl, Duch svatý v tobě vytvořil nový život. Je to, jakoby ses narodil do Boží rodiny a Bůh tě má rád tak, jako má rád svého Syna.

Jestliže jsi odevzdal svůj život Ježíši Kristu, nevracej se zpátky. Nevzdaluj se od něj. Každý den si vždy znovu řekni: Patřím Ježíši Kristu, odevzdal jsem se mu. Žádej jej, aby ti dal svého Ducha a vedl tě svou milostí. Tím, že jsi Bohu uvěřil a odevzdal se mu, stal ses Božím dítětem. Stejným způsobem máš dál s ním žít. Apoštol Pavel to popsal slovy: „*Přijali jste Krista jako svého*

*Pána. Zůstaňte s ním v živém spojení. “
(Koloským 2,6)*

POTŘEBUJEME KRISTOVA DUCHA

Někteří lidé mají pocit, že jsou ve zkušební lhůtě a musí Bohu dokázat, jak se změnili, dříve než mohou přijmout jeho dary. Bůh jim však chce dát své dary hned. Potřebují jeho milost, potřebují Kristova Ducha, aby jim pomohl překonat jejich slabosti. Bez toho nemají šanci uspět v boji se zlem. Ježíš Kristus nás ochotně přijímá takové, jací jsme – hříšné, neschopné, slabé. Můžeme k němu přijít – pošetilí a neschopní konat dobro – sklonit se před ním a litovat všeho nesprávného, čeho jsme se dopustili. Jeho velikost a sláva je v tom, že nás přijme, uzdraví naše zranění a očistí nás.

Mnoho lidí má za to, že Ježíš Kristus může odpustit jiným, jim ale ne. Nevěří tomu, co Bůh řekl. Každý, kdo prožije opravdové pokání, si může být jistý, že Bůh ochotně odpustí každý hřích.

Neboj se, Boží sliby platí i pro tebe. Jsou určeny každému, kdo lituje, že se dopustil něčeho nesprávného. Ježíš Kristus posílá anděly, aby dodali sílu a přinesli milost každému, kdo věří. I ten nejhorší člověk se může stát silný, čistý a spravedlivý tím, že přijme Ježíše Krista, který za něj zemřel. Ježíš Kristus z nás chce sejmut špínu našich vin a přikrýt nás čistotou své spravedlnosti. Přeje si, abychom žili, ne abychom zemřeli.

Bůh s námi nejedná tak, jak jednají lidé mezi sebou. Myslí na nás s láskou a soucitem. Bible nás přesvědčuje: „*Všichni, kdo se dopouštějí nepravostí, ať s nimi skončí, a zločinci ať opustí své nekalé myšlenky. Jestliže se obrátí k Hospodinu, našemu Bohu, slituje se nad nimi a nabídne jim své odpuštění.*“ (Izajáš 55,7) „*Všechno, čím jste se proti mně provinili, jsem odvál jako mrak a vaše nepravosti jsem rozptýlil jako raní opar. Navraťte se ke mně, neboť jsem to já, kdo vás vysvobodil.*“ (Izajáš 44,22)

BŮH NÁS PŘIJÍMÁ JAKO OTEC

Bůh nás ujišťuje: „*Vždyť jsem vám řekl, že mne... nijak netěší, když kdokoli zemře. Skončíte tedy se zlem a budete žít!*“ (Ezechiel 18,32) Satan se na nás snaží působit, abychom nevěřili Božím slibům. Snaží se nám vzít každý kousek naděje a každý záblesk světla. Nedovol mu to. Neposlouchej ho. Odpověz mu: Ježíš Kristus zemřel, abych já mohl žít. Miluje mě a nechce, abych zahynul. Mám milujícího nebeského Otce. I když jsem opustil jeho lásku a promrhal jeho dary, vrátím se k němu. Řeknu mu: „*Otče, zhřešil jsem proti tobě*

a dobře vím, že si nezasloužím, abys mne ještě nazýval svým synem. Najmi mne, prosím, jako dělníka.“ (Lukáš 15,18.19)

Ježíš Kristus vyprávěl tento příběh o mladém muži, který odešel z domu, a o tom, jak ho otec přijal, když se vrátil zpátky.

„A tak se vydal na cestu k domovu. Otec ho už z dálky uviděl a plný soucitné lásky mu vyběhl naproti, objal ho a políbil.“ (Lukáš 15,20)

Je to dojemný příběh, ale ani on nám nedokáže plně představit lásku a soucit nebeského Otce. Prostřednictvím proroka Jeremjáše nás Bůh ujišťuje: *„Vždyť už odedávna ohlašuji, že má láska k nim bude trvat věčně, a svou vlídností se snažím získat jejich důvěru.“ (Jeremjáš 31,3)* Otec očekával návrat svého syna už v době, kdy syn mařil svůj život i peníze daleko od domova. Když člověk pocítí touhu vrátit se k Bohu, působí na něj Boží Duch a snaží se hříšného člověka přivést zpátky k Otcově lásce.

Když se podíváš na biblická zaslíbení, můžeš ještě pochybovat? Jak se můžeš domnívat, že Ježíš Kristus nepřijme ochotně každého, kdo se chce zbavit hříchu? Odlož takové myšlenky. Nic ti nemůže ublížit víc než pochybnosti o nebeském Otci.

Bůh nenávidí hřích, ale miluje hříšníka. Když obětoval svého Syna – Ježíše Krista – dal vlastně sám sebe, aby zachránil každého, kdo mu uvěří. Přeje si, aby všichni prožívali štěstí v jeho nebeském království.

Mohl nás o své lásce ujistit ještě silnějšími a výmluvnějšími slovy? Prohlásil: *„Ale cožpak může matka zapomenout na své dítě a nemít se svým vlastním potomkem slitování? I kdy-*

by se něco tak neslýchaného stalo, já, váš Hospodin, na vás nikdy nezapomenu!“ (Izajáš 49,15)

Jestliže pochybuješ nebo máš strach, podívej se na Ježíše Krista. Jako náš Zástupce u Boha žádá odpuštění tvých hříchů. Díky Bohu, že nám dal svého Syna. Modli se, aby jeho oběť pro tebe nevyzněla naprázdno. Boží Duch na tebe dnes působí. Přejď k Ježíši s otevřeným srdcem a přijmi jeho dary.

Přečti si jeho sliby. Nezapomeň, že svědčí o jeho lásce a slitování. Jsou větší, než nakolik je slova dokážou vyjád-

řit. Bůh se svou nezměrnou milostí se obrací k hříšnému člověku a vždy nabízí slitování. „*Jeho milost k nám je tak ne-smírná, že nám pro jeho oběť odpustil všechno zlé a zachránil nás od jisté smrti.*“ (Efezským 1,7)

Důvěřuj, že ti Bůh chce pomáhat. Chce změnit tvůj život, abys žil podobně dokonalým životem jako on. Přijď k němu, vyznej mu svá provinění, projev pokání, a Bůh se ti přiblíží se svou milostí a se svým odpuštěním.

ÚVODNÍ PŘÍBĚH:

Ztracený a nalezený

Robert Robinson byl chudým sirotkem, který se potloukal z místa na místo. Neměl žádný domov. Po smrti otce zůstal zatrpklý a plný hněvu. Ocitl se ve špatné společnosti. Začal žít zhýralým životem a stal se z něj alkoholik. Jednoho dne se potuloval se svými kamarády městem, když tu narazili na starou cikánku. Hned se nabízela, že jim za trochu alkoholu bude hádat z ruky jejich další osud. Když uviděla Roberta, ukázala na něj a řekla: „Ty budeš žít tak dlouho, že uvidíš své děti i vnoučata.“ Její slova jej zasáhla. „Jestli se mám dožít svých dětí a vnoučat,“ pomyslel si, „budu muset změnit svůj způsob života. Nemohu pokračovat stejně jako dosud.“

Na náměstí si všiml velkého stanu a poutačů, které zvaly na přednášku známého evangelisty. Bez váhání se rozhodl jej navštívit. Známý kazatel a evangelista George Whitefield právě posluchačům vysvětloval, jak velice nás Ježíš Kristus miluje. Na Roberta jeho slova hluboce zapůsobila. Přijal křest a zapsal se na kazatelský seminář. Ukončil jej v roce 1758 a stal se metodistickým duchovním. Tehdy mu bylo 23 let.

S vděčností za to, že mohl poznat svého Spasitele, a se vzpomínkou na svůj předchozí, bídný život, který prozářila působivá slova o Boží lásce ke každému člověku, Robert napsal slova písně: „Come, Thou Fount of Every Blessing“ (Přiď, prameni požehnání). Zpívá se v ní: „Ó, milosti, den co den jsem tvým velkým dlužníkem! Svou dobrotou si k sobě připoutej mé zbloudilé srdce.“ Text byl vydán také jako báseň a mnoho věřících si ji oblíbilo.

Po letech Robert opustil své kazatelské místo a rozešel se v životě i s Bohem. Jednou cestoval dostavníkem společně se ženou, která s ním stále chtěla hovořit o své víře a o Bohu. Cítil se na dně a neměl zájem s ní mluvit, a už vůbec ne o víře.

„Měl byste si poslechnut slova nádherné básně, kterou jsem před časem objevila,“ nenechala se paní odbýt. Četla mu slova básně, aniž tušila, že je čte autorovi. Když dočetla, pokusil se Robert změnit námět konverzace. Marně. Spolucestující se stále vracela ke slovům básně a k tomu, co vlastně chtěla vyjádřit.

Nakonec zoufalý Robert vybuchl: „Vážená paní, znám tato slova docela dobře. Já jsem ten nešťastný a ubohý skladatel, který tuto píseň před mnoha lety napsal. Dnes bych dal nevím co za to, kdybych mohl prožívat znovu to, co jsem prožíval tehdy.“ Zaskočena takovou reakcí, neodvážila se paní až do konce společné cesty promluvit. Než však dostavník dospěl do cíle cesty, Duch svatý na Roberta hluboce zapůsobil. Znovu uvěřil a sloužil pak věrně Bohu až do své smrti v roce 1790.

Máte také někdy pocit, že s Ježíšem Kristem naprosto nesusouzníte? Možná máte období, kdy je vám představa Boha vzdálená, kdy máte pocit, že jej nepotřebujete a že vám stačí takový život, jaký právě vedete. Ale jste skutečně šťastní? Cítíte se naplnění a radostní? Bez ohledu na to, jak mizerně se můžete cítit a co prožíváte, Bůh je vám stále nablízku a čeká, až se k němu vrátíte, aby vás mohl znovu přijmout za své milované děti.

JAK PROŽÍT OPRAVDOVOU ZMĚNU

*„Kdo se stane křesťanem, stává se úplně jiným člověkem. Už nikdy není takový, jaký byl předtím. Začal docela nový život!“
(2. Korintským 5,17)*

Věřící člověk možná není schopen přesně popsat, kdy a za jakých okolností přijal Boha a svěřil mu svůj život. Nemusí ani přesně vnímat jednotlivé kroky, které ho ke Kristu vedly. To ale neznamena, že není Boží dítě. Ježíš Kristus řekl váženému židovskému představiteli Nikodémovi: *„Ovšem s Duchem svatým je to jako s větrem: Nemůžeš ho ovládat, ale pozoruješ jeho účinky. Tak se člověk znovu narodí z Ducha.“ (Jan 3,8)*

Samotný vítr nevidíme, ale můžeme sledovat jeho účinky.

Nevidíme ani Ducha svatého, jak působí na srdce člověka, jeho moc nám však přináší nový život. Vytváří nového člověka, jehož povaha se podobá Božímu charakteru. Působení Božího Ducha nemůžeme ani sledovat, ani pozorovat, můžeme jen vidět výsledky jeho vlivu.

Jestliže Duch svatý změnil naše srdce, změna se projeví v celém našem životě. My sami nedokážeme změnit

své srdce ani si vypěstovat charakter, který by se podobal Božímu charakteru. Nemůžeme spoléhat na vlastní síly a předpokládat, že nás zachrání naše vlastní dobré skutky. V našem životě se však prakticky projeví, zda jsme přijali do svého srdce Boha a jeho milost. Změní to náš charakter, naše návyky a celý způsob našeho života. Ostatní lidé si povšimnou rozdílů mezi tím, jací jsme byli kdysi a jací jsme nyní.

O kvalitě charakteru nesvědčí ojedinělý dobrý nebo špatný čin. Charakter se projevuje tím, jak obvykle jednáme a mluvíme. Jistě, správně chovat se můžeme i bez toho, že by nás vedla Boží moc. Můžeme projevovat dobro, aby si nás druzí vážili. Můžeme se dokonce vyhýbat všemu špatnému proto, abychom před svými známými vypadali jako správní a spravedliví lidé. I sobečtí lidé dokážou přispět na dobrou věc nebo pomoci člověku v nouzi. Jak se tedy pozná, na čí straně vlastně stojíme?

Komu patří naše srdce? O kom přemýšlíme? O kom nejraději mluvíme? Komu patří naše největší náklonnost a pro koho jsme ochotni nejvíce udělat?

Pokud jsme přijali do svého života Ježíše Krista, často o něm přemýšlíme a k němu se vážou naše nejhlubší myšlenky. Odevzdali jsme vlastně všechno, co máme a co jsme. Přejeme si být jako on a toužíme po tom, aby v nás působil jeho Duch. Toužíme jej následovat a dělat mu celým svým životem radost.

VÝSLEDKY PŮSOBNÍ DUCHA

Když se staneme věřícími, když z nás Kristus udělá nové lidi, projeví se v našem životě také působení Ducha svatého – ovoce Ducha. Plody Ducha jsou „*lásky, radost, pokoj, trpělivost, přívětivost, laskavost, důvěra, pokora a sebeovládání*“ (Galatským 5,22.23).

Následovníci Ježíše Krista nebudou jednat tak, jak jednali dříve. Vírou budou napodobovat život Ježíše Krista. Budou projevovat jeho charakter a budou žít čistě, podobně jak čistý je on.

Věřící člověk začne mít rád správné věci, které dříve nenáviděl, a začne mít odpor k tomu, co se mu kdysi líbilo. Namyšlený člověk se stane skromným, prostoduchý zmoudří. Z opilce se stane abstinents. Člověk, který si liboval v nemravnostech, začne žít čistým životem. Koho dříve zajímala jen poslední móda, se začne zajímat o něco úplně jiného.

Opravdoví křesťané se nesnaží na sebe upozornit svým oblečením. „*Vaši ozdobou nechť je jemnost a mírnost, které se líbí Bohu.*“ (1. Petrův 3,4) Skutečné pokání člověka změní. Například zloděj vyzná svůj přestupek – hřích – a vrátí, co ukradl. Bude mít rád Boha i lidi. Jestliže někdo prožije takovou proměnu, může mít jistotu, že už pro něj neplatí konečné zavržení, ale že má před sebou perspektivu věčného života.

Když uvěříme v Ježíše Krista, přijmeme jeho odpuštění a milost, začne se v našem srdci rozvíjet láska. Povinnosti nám už nebudou připadat těžké. Naopak, plnit Boží požadavky bude pro nás radost. To, co nám kdysi připadalo těžké a nepříjemné, prozáří svou přítomností Ježíš Kristus,

kterého Bible nazývá „slunce spravedlnosti“.

Krása povahy Ježíše Krista se projeví také v jeho následovnících. Ježíši Kristu dělalo radost, když mohl plnit vůli svého nebeského Otce. Láska k nebeskému Otci byla určující silou jeho života na této zemi. Díky lásce se všechny jeho činy vyznačovaly dobrotou a laskavostí.

Láska má původ v Bohu, není to produkt hříšného srdce. Skutečná láska se může projevit jen v srdcích, ve kterých vládne Kristus. *„Naše láska pramení z Boží lásky.“ (1. Janův 4,19)* Láska se stává nejdůležitější pohnutkou v srdcích, jež proměnila Boží milost.

Láska proměňuje náš charakter, usměrňuje naše pocity a ovládá naše sklony. Odstraňuje nenávist a pomáhá nám, abychom zůstali věrní a pravdiví vůči lidem a měli je rádi. Boží láska v našich srdcích rozjasňuje naše životy a příznivě ovlivňuje všechno kolem nás.

MOŽNÉ OMYLY

Boží děti se musí chránit před dvěma chybami v myšlení. Pozor si musí dávat především lidé, kteří teprve nedávno začali věřit Bohu.

První chyba, o které jsme již mluvili, je představa, že nás k Bohu přivedou naše dobré skutky. Pokoušíme-li se dosáhnout dokonalosti a svatosti tím, že dodržujeme Boží zákon vlastním snažením, zjistíme, že se pokoušíme o nemožné. Naše sobectví a hřích znehodnotí všechno, co děláme bez Krista. Pouze Kristova milost, kterou si přivlastňujeme vírou, z nás může udělat lidi, kteří odpovídají Božím požadavkům.

Druhá chyba je stejně nebezpečná. Je to představa, že když věříme v Ježíše Krista, nemusíme dodržovat Boží zákon.

Protože Boží milost přijímáme pouze vírou, někteří lidé si myslí, že jejich dnešní jednání nijak nesouvisí se záchranou pro věčný život.

Podle Bible je poslušnost Boha něco mnohem hlubšího než formální plnění příkazů a konání dob-

rých skutků. Poslušnost je služba z lásky. Boží zákon svědčí o tom, jaký je Bůh. Láska je podstatou celého zákona. Boží vláda v nebi i na zemi vychází z jeho zákona lásky. Když máme v srdci lásku a když se snažíme podobat svému Stvořiteli, realizuje se Boží slib: „Vložím své zákony do jejich srdcí a vepíšu je do jejich myslí.“ (Židům 10,16)

Jestliže byl zákon vepsán do našeho srdce, nebude formovat celý náš život? Poslušnost je pravý důkaz lásky. Dokládá také, že se snažíme žít tak, jak si to Bůh přeje. Bible říká: „V tom je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání.“ „Neprávem se k němu hlásí, kdo se mu nepodřizuje.“ (1. Janův 5,3 a 2,4) Víra nenahrazuje nutnost žít v souladu s Božím zákonem. Prostřednictvím víry a pouze vírou přijímáme milost Ježíše Krista. A právě milost nás uschopňuje naplňovat Boží zákon.

Záchranu – spasení – nezískáme dodržováním Božího zákona. Spasení je Boží dar, přijmout ho můžeme pouze vírou. Poslušnost je však důsledek víry. „Víte, že Boží Syn přišel, aby nás hříchů zbavil. U něho nemá žádný hřích místo. Kdo se Krista drží, ten se hříchu vyhýbá; kdo si s hříchem zahrává, Krista nezná a nerozumí mu.“ (1. Janův 3,5.6) Podle toho se pozná, kdo je skutečně věřící a kdo ne.

Jestliže jsme přijali Ježíše Krista, žijeme podle jeho vůle a jeho láska žije v nás, naše myšlenky a naše pocity budou v souladu s tím, co od nás požaduje Bůh a co nám ukazuje jeho zákon. „Nedejte se nikým oklamat. Podle činů se pozná, zda se podobáme Kristu, který žil v souladu s Boží vůlí.“ (1. Janův 3,7)

Boží zákon – deset přikázání, která Bůh předal Izraeli na Sinaji – nám ukazuje, co je to spravedlnost.

Víra, která tvrdí, že nemusíme Boha poslouchat, není pravá víra. Je to spíše postoj, který tvrdí něco, co není pravda. „*Je to skutečně milost, že jste zachráněni. Sami k tomu nemůžete přidat nic, než že vírou přijmete, co Bůh pro vás učinil.*“ (Efezským 2,8) „*Víra, která se neprojevuje činy, je sama o sobě mrtvá a bezcenná.*“ (Jakubův 2,17) Ježíš Kristus, dříve než přišel na tuto zemi, nechal o sobě napsat: „*Plnit, Bože můj, tvou vůli je mým přáním, tvůj zákon mám ve svém nitru.*“ (Žalm 40,9)

Předtím, než se po svém pobytu na zemi vrátil k Otci, řekl: „*Zachováte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce, jako já zachovávám přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce.*“ (Jan 15,10)

Bible nás také upozorňuje: „*Podle toho víme, že jsme ho poznali, jestliže zachováváme jeho přikázání. Kdo říká, že v něm zůstává, musí žít tak, jak žil on.*“ (1. Janův 2,3.6) „*Vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, proto ho následujeme.*“ (1. Petrův 2,21)

PODMÍNKY VĚČNÉHO ŽIVOTA

Podmínky, za kterých Bůh lidem nabízí věčný život, jsou stále stejné. Jsou stejné jako na počátku v ráji, dříve než Adam s Evou podlehl zlu. Věčný život Bůh může dát jen těm, kdo dokonale dodržují jeho zákon, kdo jsou dokonale spravedliví. Bůh nemůže udělit nikomu věčný život za jiných podmínek, protože by tím ohrozil bezpečí a dobro všech ostatních stvořených bytostí. V takovém případě by hřích existoval věčně, utrpení a neštěstí by nikdy neskončilo.

Předtím, než Adam podlehl zlu, měl možnost vypěstovat si vlastní poslušností Božího zákona dokonalý charakter. Adam v tom však selhal. Protože selhal, všichni jeho potomci se dostali pod nadvládu zla a nejsou schopni vlastním úsilím dosáhnout spravedlnosti. Zlo nás zasáhlo natolik, že mu podléháme a zdaleka nejsme dokonalí. Nejsme schopni dokonale plnit požadavky Božího zákona. V nás samotných není tolik dobra a spravedlnosti, abychom byli schopni plnit to, co Boží zákon požaduje.

Ježíš Kristus nám však nabízí řešení. Žil na této zemi, čelil stejným zkouškám a pokušením, s jakými se setkáváme my. Žil však dokonalým, bezhříšným životem. Zemřel za nás a nyní nabízí, že vezme naše hříchy na sebe a dá nám svou spravedlnost. Můžeme mu svěřit svůj život a přijmout ho jako svého Zachránce. Potom, bez ohledu na to, jak hříšný náš život byl, jsme díky němu považováni před Bohem za spravedlivé. Místo naší povahy se bude počí-

tat Kristův charakter. Bůh s námi bude jednat, jako kdybychom nikdy neudělali nic špatného.

Změna bude ještě dalekosáhlejší, Kristus bude postupně měnit naše srdce. Vírou mu musíme umožnit, aby mohl žít v našem srdci, a musíme mu dovolit, aby ovlivňoval naše rozhodnutí. Pak budeme moci podobně jako apoštol Pavel prohlásit: „*A tak ten, kdo žije, nejsem už já, ale žije ve mně Kristus. A tomuto pravému životu dala v mém těle vzniknout víra v Božího Syna, který mě miloval a obětoval se za mne.*“ (Galatským 2,20)

Ježíš Kristus slíbil svým následovníkům: „*To nebude te mluvit vy, ale Duch vašeho Otce promluví skrze vás.*“ (Matouš 10,20) Když v nás bude působit Kristus, budeme jednat tak, jak by jednal on, a budeme konat jeho dobré činy. V našem životě se projeví poslušnost, začneme vykazovat spravedlnost.

Nemáme tedy být na co pyšní a nemáme se čím chlubit. Jedinou nadějí je pro nás spravedlnost Ježíše Krista, kterou nám Bůh přičte. Díky této spravedlnosti Boží Duch působí v nás a naším prostřednictvím.

CO JE PRAVÁ VÍRA

Musíme pochopit skutečný smysl víry. Jestliže uznáváme něco, o čem dobře víme, že je to pravda, neprojevujeme víru. Víme, že Bůh existuje. Uznáváme jeho moc. Víme, že jeho slovo je pravdivé. I Boží nepřítel satan a andělé, kteří se přidali na jeho stranu, uznávají, že je to pravda. Bible nás upozorňuje: „*Věříš, že je Bůh. To je dobře. Ale nezapomeň,*

že v Boha věří i ďábel, ale nic mu to nepomůže. Chvěje se před Božím soudem.“ (Jakubův 2,19) To ale není víra.

Víru projevujeme tehdy, když nejen důvěřujeme, že Boží slovo je pravdivé, ale když Bohu dovolíme, aby vedl všechna naše rozhodnutí. Víru projevujeme tehdy, když se mu svěříme, dáme mu prostor ve svém srdci a máme ho rádi. Taková víra působí prostřednictvím lásky a přetváří nás, abychom projevovali vnitřní čistotu – mysleli a žili správně. Taková víra nás mění, takže se začneme podobat Ježíši Kristu.

Jestliže Bůh nepromění naše srdce, budeme neustále odporovat Božímu zákonu a nebudeme ho respektovat. Proměněnému srdci se Boží zákon naopak líbí. Takový člověk může podobně jako král David zvolat: *„Jak jsem si tvůj zákon zamiloval! Každý den přemýšlím o něm.“ (Žalm 119,87)* Spravedlnost zákona tak postupně proniká do života lidí, kteří jsou *„spojeni s Kristem“ (Římanům 8,1)*.

Někteří lidé vědí, že jim Bůh odpustil jejich viny, a opravdu se chtějí stát jeho dětmi, jeho následovníky. Uvědomují si však, že jejich charakter není dokonalý a že jejich život vykazuje mnoho chyb. Proto pochybují, že Boží Duch skutečně změnil jejich srdce.

Takovým lidem chci říct: Neztrácejte odvalu a naději. Často se musíme sklánět a plakat před Ježíšem Kristem, protože se dopouštíme mnoha chyb a zdaleka nejsme dokonalí. To ale není důvod, abychom se vzdali. Bůh nad námi neláme hůl ani tehdy, když nás satan přemůže. Nenechá nás napospas zlu.

Ježíš Kristus je u Božího trůnu a žádá nebeského Otce, aby nám odpustil. Apoštol Jan, který měl zřejmě nejbližší

vztah k Ježíši Kristu, napsal: „*Přátelé, chci vám zdůraznit, abyste nezůstávali v hříchu. Jestliže však někdo zhřeší, má u Boha Obhájce – Ježíše Krista.*“ (1. Janův 2,1)

Nezapomeňme ani na slova samého Ježíše Krista: „*Vždyť Otec sám vás miluje.*“ (Jan 16,27) Touží nás přivést zpátky k sobě. Přeje si, aby se v nás projevovala jeho čistota, jeho dobrota a dokonalost. Jestliže se mu odevzdáme, bude po celý náš život v nás dále uskutečňovat proměnu, kterou začal.

Je třeba, abychom se opravdověji a naléhavěji modlili, abychom opravdověji věřili. Nakolik přestane spoléhat na své vlastní schopnosti, o to více budeme důvěřovat moci našeho Zachránce. Oslavujme Pána, který je světlem našeho života.

Čím více se přiblížíme k Ježíši Kristu, tím více si začneme uvědomovat své vlastní nedostatky a chyby. Když začneme srovnávat sebe s dokonalým Ježíšem Kristem, vynikne naše sobectví a naše nedokonalost. Zároveň to bude doklad, že satanovy lživé názory ztrácejí nad

námi moc, že nás vede Boží Duch, a Boží Duch vede k životu.

Opravdová láska k Ježíši Kristu nemůže zakořenit v našem srdci, dokud si neuvědomíme svou hříšnost. Jakmile nás promění Kristova milost, začneme obdivovat dokonalý charakter svého Pána. Jestliže nechápeme, jak jsme nedokonalí a hříšní, znamená to, že jsme nikdy nepostřehli krásu a dokonalost Ježíše Krista.

Čím méně budeme zahleděni do sebe, tím více obdivuhodného najdeme na čistotě a ušlechtilosti Ježíše Krista. Uvědomíme-li si, jak jsme nedokonalí a hříšní, obrátíme se na toho, kdo nám může hříchy odpustit. Když nám dojde, jak málo síly máme, obrátíme se na Krista. Pak nám Ježíš Kristus přijde na pomoc svou mocí. Vědomí toho, co všechno potřebujeme, nás vede k Zachránci a k Bibli. Čím více se budeme zabývat jeho ušlechtilým charakterem, tím více se mu budeme podobat.

ÚVODNÍ PŘÍBĚH:

Zlaté přátelství

V srpnu 1936 obletěla svět fotografie, která se zapsala mezi nej-slavnější zpravodajské fotografie všech dob. Na vítězném stupínku při ceremoniálu olympijských her v Berlíně stojí černošský atlet a vedle něj na stříbrné pozici hajluje německý závodník. Snímek se stal symbolem pokoření nacistických ideálů o nadřazenosti árijské rasy. Byl to ale právě německý sportovec, který Jessemu Owensovi pomohl získat olympijské zlato.

Tehdy triadvacetiletý černoš Jesse Owens patřil mezi největší naděje amerického týmu. Pro Spojené státy vybojoval čtyři zlaté medaile. Nejtvrdší souboj podstoupil ve skoku do dálky.

Moc dobře věděl, co si myslí diváci na stadionu. Od začátku olympijských her se nacisté Američanům vysmívali, že se spoléhají na atlety podřadné rasy. Hitler, vůdce Německa, se tehdy snažil všechny přesvědčit o nadřazenosti árijské rasy. Každý, kdo nebyl modrooký blondák, byl méněcenný, což podle něj platilo zvláště v případě černošů a Židů.

Přesně na to myslel Jesse Owens, když ještě v teplákové soupravě se poprvé chystal cvičně skočit do dálky. Byla to jeho nejsilnější disciplína. Porota jeho skok ohodnotila jako první pokus v závodě o kvalifikaci. Stresovaný Jesse pokazil i druhý skok. Zbýval mu už jen jeden, poslední pokus. Pokud se mu nepodaří, nekvalifikuje se pro vlastní soutěž. „Bojoval jsem, bojoval jsem tvrdě. Ale v jeden okamžik se mě začala zmocňovat panika,“ vzpomínal po letech na okamžiky, kdy seděl beznadějně na trávniku.

Právě tehdy za ním přišel vysoký, modrooký německý sportovec a představil se jako Luz Long. Jesse nevěděl, co od něj má

a může čekat. Pozdravil ho tedy, podal mu ruku a zdvořilostně se zeptal: „Jak se máš?“

„Já docela dobře. Mě by ale spíše zajímalo, jak jsi na tom ty,“ odpověděl Long.

„Co tím myslíš?“ pokračoval Jesse Owens.

„Něco tě musí trápit, vždyť jinak by ses kvalifikoval napoprvé a se zavřenýma očima.“

A tak tu spolu hovořili soupeři a spolubojovníci – syn černošského nájemného rolníka a model nacistické mužnosti. Long nesdílel teorii o nadřazenosti árijské rasy. Nabídl Owensovi své přátelství a poradil mu, jak změnit rozběh, aby se kvalifikoval.

Odpolední program ozdobil Jesse Owens novým světovým rekordem ve skoku dalekém a získal zlatou medaili. Jako první mu přišel blahopřát Luz Long, a to před zraky Adolfa Hitlera, který se osobně přišel na soutěž podívat.

Oba sportovci zůstali nejlepšími přáteli až do roku 1943, kdy Luz Long zemřel. Owens později veřejně vyznal: „Žádná zlatá medaile, žádný pohár, který jsem kdy vyhrál, se nevyrovná 24karátovému přátelství, kterým mě poctil Luz Long.“

Jak se pozná opravdové přátelství? Jesse Owens a Luz Long si vzájemně pomáhali, podporovali se a povzbuzovali. A právě takové je i skutečné přátelství.

Tvému nejlepšímu příteli, Ježíši Kristu, na tobě velice záleží. Dovol mu, aby tě povzbuzoval, podporoval a pomáhal ti.

TRVALÝ POKOJ

Když se staneme věřícími – Božími dětmi – náš charakter se začne měnit. Bible o této změně hovoří jako o „novém narození“. Přirovnává ji také k růstu plodiny, kterou zasel zemědělec. Ty, kdo se právě naučili mít rádi Ježíše Krista, Bible přirovnává k nově narozeným dětem (1. Petrův 2,2). Očekává se, že se tito lidé budou rozvíjet, aby se stali dospělými muži a ženami v Ježíši Kristu. Přirovnává je také k užitečným rostlinám zasetým na poli – mají vyrůst a přinést očekávané plody.

Starozákonní prorok Izajáš napsal, že věřící lidé budou jako „stromy, které Hospodin vypěstoval, aby představovaly jeho slávu. Budou zjevovat jeho spravedlnost a moc.“ (Izajáš 61,3) Bůh nám často dává příklady z přírody, abychom snadněji pochopili duchovní naučení.

I když jsou lidé velmi moudří a vzdělaní, nedokážou dát život ani té nejmenší rostlince či živočichovi. Život může dát jedině Bůh. Podobně nám může jedině Bůh dát duchovní život. Člověk se musí „narodit znovu“ (Jan 3,3). Jestliže se duchovně nenarodíme znovu, nejsme schopni přijmout duchovní život, který Kristus nabízí.

Bůh dává život a potom každé rostlině i živočichu umožňuje další růst a rozvoj. Působí, že rostliny kvetou a z květů se vyvíjí ovoce, v plodech se vytvářejí semena. Bible nám připomíná: „*Půda sama dává semenu, co potřebuje k růstu. Nejdříve vzejde klíček, pak vyroste stéblo, potom klas.*“ (Marek 4,28)

Starozákonní prorok Ozeáš o Izraeli napsal: „*Rozkvetete jako lilie, zapustí kořeny jako libanonský cedr..., ve své velebnosti bude podoben olivě a jeho vůně bude jako vůně Libanonu..., rozkvetou jako réva připomínající libanonské víno.*“ (Ozeáš 14,6–8)

Ježíš Kristus nás vyzývá: „*Podívejte se, jak rostou květiny na louce.*“ (Lukáš 12,27) Květiny nerostou tím, že se o to snaží nebo se nad tím trápí, ale proto, že přijímají, co jim Bůh dává. Dítě také nepoporoste ani o kousek tím, že se o to bude snažit nebo že se nad tím bude trápit. Podobně ani my nedokážeme rozvíjet svůj duchovní život jen tím, že na to budeme myslet nebo že se o to budeme snažit vlastními silami.

Rostliny i děti rostou tak, že přijímají všechno, co potřebují – vzduch, sluneční svit, potravu. Dary přírody plně uspokojují potřeby rostlin a živočichů. Podobně také Ježíš Kristus dává lidem, kteří mu důvěřují, všechno, co potřebují pro svůj duchovní život. Bible přirovnává Ježíše Krista k mnoha darům přírody. Hovoří o něm jako o „*světle*“ (Izajáš 60,19) nebo jako o „*slunci*“ (Žalm 84,12).

Jinde se o něm píše jako o „*rose*“ (Ozeáš 14,6) a jako o „*dešti na posečenou louku*“ (Žalm 72,6). On je ta „*živá voda*“ a „*pravý chléb*“ (Jan 6,33), který Bůh nabízí, a tím nám uděluje věčný život.

Bůh dal světu úžasný dar – svého Syna. Tento jedinečný dar zahrnul celý svět Boží milostí. Obklopil celý svět podobně jako vzduch, který je všude kolem nás. Je tak skutečný jako vzduch, který dýcháme. Jestliže se rozhodneme přijmout životodárnou Kristovu milost, budeme žít a rozvíjet se podle jeho vzoru.

Květina se obrací ke slunci, aby zachytila jeho paprsky. Světlo jí umožňuje vyrůst do krásy a dokonalosti. Podobně bychom se měli my obracet na Ježíše Krista. On je pro nás „*slunce spravedlnosti*“. Potom nás bude ozařovat nebeské světlo a naše povahy se budou rozvíjet, abychom se mu podobali.

Ježíš Kristus vyzval své následovníky: „*Zůstaňte ve spojení se mnou. Vždyť výhonek oddělený od kmene nemůže nést žádné ovoce; právě tak je to i s vámi. Já jsem vinný kmen a vy jste výhonky. Proto jen v těsném spojení se mnou prožijete plodný život. Beze mne to nedokázete.*“ (Jan 15,4.5)

Možnost prožívat opravdu hodnotný a správný život závisí na našem spojení s Ježíšem Kristem, podobně jako je život výhonku závislý na tom, zda je spojen s kmenem. Oddělení od Ježíše Krista nejsme schopni prožívat duchovní život.

Oddělení od něj nemáme sílu bojovat proti zlu a nemůžeme přijímat Boží milost a rozvíjet správný způsob života. Když však žijeme ve spojení s ním, rozvíjíme se a náš život přináší žádoucí výsledky. Pak budeme prospívat podobně jako strom zasazený u řeky.

Mnoho lidí se domnívá, že část práce na obnově svého charakteru musí vykonat sami. Jsou přesvědčeni, že jim Ježíš Kristus odpouští jejich viny, ale domnívají se, že pak

musí ve vlastní síle vést správný život. To vždy vede zákonitě k neúspěchu. Ježíš Kristus prohlásil: „*Beze mne to nedokážete.*“ Růst našeho duchovního života, radost i naše užitečnost – to všechno závisí na tom, nakolik jsme spojeni s Ježíšem Kristem. Náš duchovní život se rozvíjí tím, že s ním pravidelně každý den trávíme čas. Kristus nejen vzbuzuje naši víru, on ji také rozvíjí.

SPOJENÍ SE ZDROJEM

Kristus musí pro nás být prvním i posledním, tím nejdůležitějším. Má provázet nejen počátek a závěr našeho života, ale chce být naším průvodcem na každém kroku naší životní pouti. Jak napsal autor žalmů David: „*Když se probudím, hned na něho myslím, vím, že jde se mnou, a tak nemám strach.*“ (Žalm 16,8)

Možná se ptáš: Jak mohu žít v Kristu? Žít v Kristu znamená opakovaně prožívat to, co jsi prožil, když jsi v něj uvěřil. „*Přijali jste Krista jako svého Pána. Zůstaňte s ním v živém spojení.*“ (Koloským 2,6) „*Můj spravedlivý bude žít z víry.*“ (Ži-

dům 10,38) Na počátku ses odevzdal Bohu, rozhodl ses, že mu budeš patřit, že mu budeš sloužit a že ho budeš poslouchat. Přijal jsi Ježíše Krista jako svého Zachránce. Sám jsi nebyl schopen odstranit své viny ani změnit své srdce. Tím, že ses odevzdal Bohu, jsi projevil víru, že on to už pro tebe udělal.

Vírou ses připojil ke Kristu a vírou se tvůj duchovní život může také rozvíjet. Víra vyžaduje, abys Bohu něco dal a něco od něj přijal. Odevzdej mu všechno – své srdce, svůj rozum, svou práci. Odevzdej se mu úplně, abys mohl poslušně splnit všechno, oč tě požádá.

Musíš také všechno přijmout. Přijmi Ježíše Krista jako Boží dar a dovol mu, aby žil ve tvém srdci. Přijmi jej jako svou sílu, spravedlnost a jako svého trvalého pomocníka. On ti dá sílu, abys žil tak, jak si to Bůh přeje.

Každé ráno se plně odevzdej Bohu. To by mělo být to první, co po probuzení uděláš. Můžeš se například modlit: „Přijmi mě, Pane, abych byl plně tvůj. Předkládám ti všechny své plány. Použij mě,

abych ti dnes mohl sloužit. Žij ve mně, abych vším, co budu dělat, oslavil tebe.“

Každé ráno se Bohu odevzdej na celý den. Představ mu všechny své plány a pak je realizuj nebo opusť – podle toho, jak tě on povede. Takovým způsobem odevzdáš každý den celý svůj život do Božích rukou. Tvůj život se bude stále více podobat životu Ježíše Krista.

Život v Kristu je život pokoje a vnitřní vyrovnanosti. Možná neprožiješ velké vzrušení a nadšení, ale tvůj život naplní vyrovnanost a důvěra. Nebudeš spoléhat na sebe, ale na Ježíše Krista. Tvoje slabost se spojí s jeho silou. Tvoje nedostatečnost rozumět se spojí s jeho znalostmi. Nemusíš tedy sledovat sebe a své pocity. Dívej se na Ježíše Krista. Přemýšlej o jeho lásce a o vznešenosti jeho dokonalého charakteru. Přemýšlej o Ježíši Kristu, o tom, jak se pokoril a žil pro druhé. Přemýšlej o jeho mravní čistotě, dokonalosti a jeho úžasné lásce. Jestliže ho miluješ, spoléhej na něj a napodobuj jeho způsob jednání – tak se budeš měnit a stále více se mu podobat.

Ježíš Kristus své následovníky vyzval: „*Zůstaňte ve spojení se mnou.*“ (Jan 15,4) Tato slova naznačují spoléhání, důvěru, oporu.

Při jiné příležitosti řekl: „*Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a nesete tíhu břemen, najdete u mne klid a úlevu.*“ (Matouš 11,28) Podobnou myšlenku vyjádřil už starozákonní žalmista David: „*Odevzdej Bohu svoji cestu, slož v něm naději a on sám bude jednat.*“ (Žalm 37,5) Starozákonní prorok Izajáš nám tlumočí Boží pozvání: „*Záchranu naleznete pouze tehdy, jestliže se ztišíte..., sílu naleznete jedině v pokoře a důvěře.*“ (Izajáš 30,15)

Když Bůh mluví o odpočinku, nemyslí tím, že nebude nic dělat. Kristův slib odpočinku se pojí s úkolem: „*To, co na vás já vložím, netlačí a není těžké. Učte se ode mne, mám tiché a pokorné srdce. U mne získáte mír a odpočnutí své duše.*“ (Matouš 11,29.30) Člověk, který se nejplněji spolehne na Ježíše Krista, bude velmi aktivně zapojen do práce pro něj.

O ČEM PŘEMÝŠLÍME?

Jestliže myslíme jen na sebe, odvracíme se od Ježíše Krista, který nám dává život a sílu. Boží nepřítel, satan, to velmi dobře ví, proto se snaží naši pozornost odvádět od Ježíše Krista. Snaží se, abychom nežili s Kristem a nic pro něj nedělali.

Satan se snaží naši pozornost odvádět od Boha pomocí různých zábav tohoto světa. Úspěšně také používá starosti a problémy života. Využívá rovněž chyby jiných lidí i naše vlastní nedostatky a slabosti, aby naše myšlenky odváděl od Boha. Nedávejme mu možnost, aby nás takto klamal.

I lidé, kteří opravdu chtějí žít pro Boha, často tráví příliš mnoho času přemýšlením o svých chybách. Tímto způsobem se je satan snaží odvádět od Boha a naděje na vítězství. My sami bychom se neměli stát ústředním a hlavním námětem svého přemýšlení. Neměli bychom se trápit nad tím, zda získáme věčný život. Když přemýšlíme o sobě, nemyslíme na Boha, který je zdrojem naší síly. Měli bychom se Bohu odevzdat a důvěřovat mu. Měli bychom přemýšlet a mluvit o Ježíši Kristu a zapomínat na sebe.

Odložme své obavy a důvěřujme Bohu. Potom budeme moci prohlásit podobně jako apoštol Pavel: „*A tak ten, kdo žije, nejsem už já, ale žije ve mně Kristus. A tomuto pravému životu dala ve mně vzniknout víra v Božího Syna, který mě miloval a obětoval se za mne.*“ (Galatským 2,20)

Bůh nás vyzývá, abychom na něj spoléhali. On je schopen ochránit všechno, co mu odevzdáme. Jestliže se svěříme do jeho rukou, dá nám prostřednictvím Ježíše Krista sílu, abychom uspěli v zápase proti zlu a jeho nositeli – satanu.

Když se Kristus stal člověkem, spojil se s lidstvem pou-
tem lásky. Tuto vazbu můžeme přerušit pouze my svým
rozhodnutím. Satan nás pokouší, abychom tuto vazbu
s Ježíšem Kristem přerušili. Musíme si dávat pozor a mod-
lit se, aby nás nic nepřimělo vybrat si pro svůj život jiného
vládce. Po celý život máme svobodu se rozhodnout.

Zaměříme svůj pohled trvale na Ježíše Krista a on nás
podrží. Pokud se díváme na Ježíše, jsme v bezpečí. Nic nás
nedokáže vytrhnout z jeho ruky.

Musíme se na něj dívat stále, protože se tak sami „*postupně stáváme jeho obrazem čím dál věrnějším a krásnějším, jak nás jeho Duch mění a přetváří*“ (2. Korintským 3,18).

Čím více první apoštolové sledovali Ježíše Krista, tím více se mu podobali. Když naslouchali jeho slovům, cítili, že jej potřebují. Hledali ho, našli a pak jej následovali. Žili s ním v jednom domě a sedali u jeho stolu. Trávili s ním čas doma i na cestách. Byli vlastně jeho žáky. Každý den naslouchali, když jim sděloval Boží pravdu. Pozorovali ho podobně, jako žák sleduje svého mistra, aby se naučil, co má dělat. Apoštolové „*byli lidé jako my*“ (Jakubův 5,17). Podobně jako my zápasili se zlem. Potřebovali stejnou Boží milost jako my, aby dokázali vést správný život podle Boží vůle.

Jan, milovaný učedník, se nejvíce podobal svému učiteli. Původně však projevoval nepřijemnou a nelaskavou povahu. Od přirozenosti byl sobec, namyšlený a ctižádostivý. Někdy jednal impulzivně, bez rozmyslu. Když měl pocit, že se k němu druzí nechovají správně, hned se rozčílil. Když však pochopil krásu Kristova charakteru, uvědomil si své vlastní nedostatky a stal se pokorným.

Jan vnímal sílu a laskavost Ježíše Krista. Sledoval jeho moc a jeho lásku. Vnímal, že Ježíš je pokorný, i když je král. Když jej Jan pozoroval, pocítil k němu velkou náklonnost. Každý den se obracel ke svému učiteli, až nakonec přestal myslet na sebe a vnímal pouze Ježíše Krista. Jeho sobectví a prudká povaha se podřídily Bohu. Duch svatý z něho udělal nového člověka. Síla Kristovy lásky proměnila Janovu povahu.

Spojíme-li se s Ježíšem Kristem, určitě i my prožijeme změnu. Jestliže bude Kristus žít v nás, celá naše přirozenost se změní k lepšímu. Jeho Duch, jeho láska povedou naše srdce k pokoře a zaměří naše myšlenky a tužby k Bohu a k věčným hodnotám.

JEŽÍŠ CHCE ŽÍT VE TVÉM SRDCI

I když Ježíš odešel do nebe, jeho učedníci pociťovali stále jeho přítomnost. Vnímali jeho lásku a poznání, které jim dříve sděloval. Ježíš Kristus, jejich Zachránce, s nimi po určitou dobu chodil, mluvil s nimi a modlil se. Měl pro ně slova naděje a útěchy. Zatímco s nimi hovořil o pokoji, byl od nich vzat do nebe. Když jej zakryl oblak andělů, učedníci slyšeli jeho slova: „*A spoléhejte na to, že já jsem vždy s vámi až do konce světa.*“ (Matouš 28,20)

Ježíš Kristus odešel do nebe v podobě člověka. Učedníci věděli, že jejich Přítel a Zachránce bude u Božího trůnu, že je má rád a je jedním z nich. Věděli, že ukáže nebeskému Otci rány na rukou a nohou. Věděli, že bude Otci připomínat, jakou cenu zaplatil za ty, které chce zachránit pro věčný život. Učedníci také věděli, že Ježíš Kristus odešel, aby pro ně připravil místo. Věděli, že se opět vrátí, aby je vzal k sobě.

Po odchodu Ježíše Krista do nebe se jeho následovníci znovu sešli, aby se modlili k Otci v jeho jménu. Ve víře a úctě se skláněli před Bohem. Modlili se a připomínali si jeho slib: „*Znovu vás vyzývám, abyste se ve svých modlitbách k Otci na mne odvolávali, a on vás vyslyší. Proste, Bůh vás obdaruje a vaše radost bude plná.*“ (Jan 16,24) Když se modlili, je-

jich víra sílila. Přemýšleli o tom, že „Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás“ (Římanům 8,34).

Během svátku Letnic přišel slíbený Zastánce a zástupce Ježíše Krista – Duch svatý. Kristus jim před svým odchodem slíbil, že Duch svatý bude s nimi. Vysvětlil jim: „Věřte mi, že pro vás bude lepší, když odejdu. Kdybych zůstal, Zastánce by k vám nepřišel. Odejdu-li, pošlu ho k vám.“ (Jan 16,7)

Prostřednictvím Ducha svatého bude Kristus vždy žít v srdcích svých následovníků. Bude jim blíže, než jim byl, když žil na této zemi jako člověk a jeho následovníci ho mohli vidět. Kristus, který žije ve svých následovnicích, bude z jejich životů vyzařovat jako moudrost, láska a moc. Současníci, kteří pozorovali jeho učedníky, „se podivili... a byli překvapeni, jaký vliv na ně měl pobyt s Ježíšem“ (Skutky 4,13). Všechno, co Ježíš Kristus vykonal pro své učedníky, chce udělat pro své následovníky i dnes. Ve své poslední modlitbě před ukřižováním, kterou jeho učedníci sly-

šeli, prosil: „*Nemodlím se jen za ně, ale také za ty, kteří přijmou jejich poselství a uvěří ve mne.*“ (Jan 17,20)

Modlil se i za nás. Prosil, abychom s ním mohli být spojeni tak, jak je on spojen se svým Otcem. Ne-ní to něco úžasného?

Sám kdysi prohlásil: „*Syn může opravdu dělat jen to, co vidí, že dělá jeho Otec. A činí to právě tak jako on.*“ (Jan 5,19) „*Vždyť všechno, co říkám a dělám, pochází z mého Otce.*“ (Jan 14,10) Jestliže v našich srdcích bude žít Ježíš Kristus, pomůže nám, abychom „*chtěli i konali, co se mu líbí*“ (Filipským 2,13). Budeme jednat jako on a v našem životě bude zřejmé působení jeho Ducha. Když mu projevíme svou lásku a budeme žít v něm, budeme duchovně růst, „*a tak budeme stále podobnější Kristu, který je naší hlavou*“ (Efezským 4,15).

ÚVODNÍ PŘÍBĚH:

Nezapomenutelná dovolená

Vzpomínám si na to ráno, kdy mi rodiče oznámili, že pojedeme na dovolenou do Mexika. Nemám nic proti dovoleným. V případě mých rodičů však o běžnou dovolenou rozhodně nešlo. Rozhodli se, že budou pomáhat uprchlíkům z Nikaraguy a El Salvadoru.

Použil jsem veškeré vyjednávací schopnosti, abych rodiče přesvědčil, že zůstanu doma. Už jsem skoro dospělý, je mi přece šestnáct. Rozhodné rodičovské NE zpečetilo můj úděl.

Po přiletu se rodiče hned dali do práce. Neměli čas na mě ani promluvit. Po čtrnácti hodinách intenzivní práce byli na-prosto vyčerpaní. V improvizované ordinaci jsme si lehli na podlahu. Byla to snad nejhorší noc v mém životě.

Již od časného rána čekala na ošetření řada pacientů. Mezi čekajícími jsem si všiml malého, vyhublého chlapce. Nohu měl ovinutou špinavým hadrem. Jeho maminka se mě ptala, zda jsem doktor. Lámanou španělštinou jsem jí vysvětlil, že nejsem, ale že můj táta je lékař. Prosila mě, abych se podíval na nohu jejího chlapce. Odmotal jsem hadr. I já jsem poznal, že se jedná o snět.

„Ten chlapec musí jít ihned na operaci,“ sdělil jsem jí a dovedl jsem je do improvizované ordinace. Otec právě operoval. Po několika minutách jsem se osmělil a zeptal se: „Tati, můžeme něco pro toho kluka udělat?“

Táta se na mě ani nepodíval, ale hodil po mně velkou pinzetu a zavelel: „Můžeš pomalu jeho nohu namáčet do vlažné vody a odstraňovat odumřelou kůži.“

*Chvilí jsem na něho nechápavě hleděl a pak jsem se zmo-
hl jen na: „Cože?“*

*Našel jsem staré umyvadlo a naplnil ho čistou vodou. Ma-
minka položila svého chlapce na podlahu a nemocnou nohu
jsme ponořili do vody. Po chvíli jsem začal pinzetou odstraňo-
vat odumřelou kůži. Nikdy nezapomenu na vděčné pohledy ma-
minky, která sledovala, jak ošetřuji chlapcovu nohu.*

*Po čase na mě táta zavolal: „Dobře jsi to udělal, přines mi
ho sem.“ Přenesl jsem chlapce na operační stůl. Operace byla
úspěšná. Nohu se podařilo zachránit.*

*Po zbytek dne jsem zůstal v ordinaci jako otcův „asistent“.
Pracovali jsme dlouho do noci. Podával jsem mu nástroje a dě-
lal všechno, co mi řekl. Máma mi přinesla talíř rýže a malé čer-
né fazole. Zatímco jsem jedl, zastoupila mě na „operačním sále“.*

*Večer jsme ulehli zase na zem. Tentokrát jsem spal jako za-
bitý. V následujících dnech jsem píchal pacientům injekce, po-
máhal tátovi při operacích nebo mámě u ležících pacientů. Ty
dva týdny uběhly jako voda. Když nás z tábora odváželi na leti-
ště, cítil jsem smutek i radost. Smutek, protože bych rád pomá-
hal dál. Radost, protože u brány si hrál ten malý chlapec a vy-
padal mnohem lépe.*

*V letadle mi táta řekl: „Hochu, udělal jsi tam mnoho dobré-
ho, jsem na tebe hrdý.“ Potom mi podal malý dárek. Když jsem
krabičku otevřel, byla v ní ta stará pinzeta, již jsem čistil chlap-
ci nohu.*

*Dodnes si ji schovávám. Je to pro mne symbol nezištné služby,
praktické pomoci. Symbol toho, že i to málo, co dokážeme udě-
lat, může pro někoho jiného znamenat velmi mnoho.*

LÁSKA A SLUŽBA

Bůh je pro celý vesmír zdrojem života, světla a radosti. Jeho dary jsou jako paprsky vyzařující ze slunce. Proudí od něj ke všemu, co stvořil, jako potůčky z pramene. Žije-li v srdci člověka Bůh, projeví se to ve vztahu k dalším lidem jako láska a blahodárný vliv.

Náš Spasitel měl radost, když mohl povznést nebo zachránit nějakého člověka. Nešlo mu o to, aby sám sebe uchránil před utrpením a smrtí, vždyť dobrovolně zemřel na kříži. Také andělé usilují, aby ostatní bytosti byly šťastné. To je zdrojem jejich radosti. Sobečtí lidé nejsou ochotni se snížit, aby pomohli chudým, nemocným nebo lidem, kteří nejednají správně. Andělé to však dělají. Srdce všech bytostí ve vesmíru, které nepropadly zlu, naplňuje Ježíšova láska, proto prožívají plnou radost a štěstí. Následovníky Ježíše Krista na zemi má motivovat k činnosti stejná láska.

Láska Ježíše Krista v srdci člověka se projeví jako příjemná vůně, kterou není možno utajit. Každý, s kým se setkáme, pocítí její vliv. Přítomnost Ježíše Krista v našem životě se projeví jako pramen vody v poušti. Vyvěrá, aby

přinášel prospěch všem. Těm, kdo umírají v zajetí zla, dodává chuť pít a přijmout záchranu. Láska k Ježíši Kristu nás povede, abychom podobně jako on usilovali o záchranu a povznesení ostatních. Jeho láska nás motivuje, abychom byli milosrdní a laskaví. Budeme mít soucit s celým Božím stvořením.

LÁSKA POMÁHÁ

Ježíš Kristus to neměl tady na zemi snadné. Neunavovalo ho však pracovat pro záchranu lidí, které přemohlo zlo. Od narození až do smrti projevoval nesobeckost. Nesnažil se vyhýbat těžké práci a únavnému cestování. Jak prohlásil: „*Ani já jsem nepřišel, abych si dal sloužit, ale abych sloužil a obětoval svůj život jako výkupné za mnohé.*“ (Matouš 20,28) To byl hlavní cíl jeho života. Všechno ostatní bylo pro něj nepodstatné. Plnit Boží vůli a uskutečňovat jeho záměry bylo pro Ježíše něco jako pokrm a nápoj. Při své činnosti nesledoval svoje osobní zájmy.

Když přijmeme a prožijeme milost Ježíše Krista, i my se budeme snažit pomáhat druhým. Budeme ochotni obětovat to, co máme, aby také ostatní lidé, za které Ježíš Kristus zemřel, přijali jeho dar milosti. Vykonáme všechno, co je možné v lidském životě zvládnout, aby se náš svět zlepšil. Každý, kdo skutečně miluje Boha, po tom ve svém srdci touží.

Jakmile přijmeme Ježíše Krista, budeme chtít všem lidem sdělit, jak úžasného přítele jsme v něm našli. Boží pravdu, která nás zachraňuje pro věčný život a která nás mění, nedokážeme ve svém srdci zatajit. Jestliže přijmeme

od Ježíše Krista odpuštění a proměňující moc, nedokážeme to před ostatními skrýt. Když nás naplní radost, kterou do lidského života přináší Boží Duch, musíme se o ni podělit s jinými. Poznali jsme, že náš Pán je dobrý, a to si nemůžeme nechat pro sebe.

Když Ježíš pozval Filipa, aby se stal jedním z jeho apoštolů, Filip okamžitě běžel za svým přítelem a zval ho, aby se šel také seznámit s Ježíšem. Každý z nás, kdo najde Zachránce, se začne chovat jako Filip. Bude zvat další, aby se také seznámili se Zachráncem a poznali jeho dobrotu. Bude jim vyprávět o skutečné radosti – o radosti nebe. Bude toužit po tom, aby žil tak laskavým životem jako Ježíš. Bude chtít, aby ostatní pochopili, že Ježíš Kristus je „*Beránek Boží, který bere na sebe hříchy celého světa*“ (Jan 1,29).

Tím, že budeme pomáhat druhým, prožijeme sami mnoho dobrého. Bůh si přeje, abychom se aktivně podíleli na jeho úsilí o záchranu lidí. Sleduje tím naše dobro. Proměňuje naše srdce mocí svého Ducha, abychom mu byli schopni pomáhat a přenášeli na další to dobré, co jsme od něj přijali. Spolupráce s Bohem je nejvyšší pocta a největší radost, jakou nám Bůh může dát. Ti, kdo se zapojují do služby lásky, se přibližují svému Tvůrci.

Bůh mohl pověřit anděly, aby sdělovali lidem poselství o Boží lásce a o naději. Mohl použít jiné prostředky, aby dosáhl tohoto cíle. Ve své nekonečné lásce si však za své pomocníky vybral nás. Máme možnost spolupracovat s Ježíšem Kristem i s anděly a prožívat stejnou radost jako oni. Nesobecká služba prospívá nám samým.

Trpíme-li s Kristem, učíme se projevovat soucit jako on. Kdykoli pomůžete někomu jinému, stáváte se laska-

vější a více se přibližujete ke svému Zachránci, který „*sám bohatý, kvůli vám vzal na sebe dobrovolně chudobu, abyste vy jeho chudobou zbohatli*“ (1. Korintským 8,9). Náš život se může stát skutečným požehnáním, budeme-li konat to, k čemu jsme byli stvořeni.

Když se zapojíme do práce pro Ježíše Krista a budeme k němu přivádět další, zatoužíme blíže se s ním seznámit. Budeme prosit Boha o pomoc a toužit po tom, abychom žili správným životem. Čím více se budeme dovídat o záchraň v Ježíši Kristu, tím více poroste naše víra. Nepříjemnosti a problémy života nás povedou k hlubšímu studiu Bible a k intenzivnějším modlitbám. Duchovně porosteme, budeme důkladněji poznávat Ježíše Krista, budeme prožívat šťastnější a plnější život.

Nesobecká služba druhým pomáhá měnit náš charakter, aby se více podobal Ježíši Kristu. Vnáší do našeho života pokoj a radost. Vkládá do našeho srdce touhu být ještě užitečnější. V našem životě pak nezbude místo pro lenost

a sobectví. Když projevíme svoji víru a další pozitivní křesťanské rysy a vlastnosti, služba pro Boha nás jen posílí. Zřetelněji pochopíme pravdu, naše víra poroste a naše modlitby budou účinnější. Bude na nás více působit Boží Duch. Pomůže nám rozvíjet takový charakter, kterým oslavíme Boha. Zapojením do nesobecké služby pro jiné děláme to nejlepší pro svou vlastní záchranu.

Pro svůj duchovní rozvoj můžeme udělat jediné – zapojit se do služby, ke které nás Ježíš Kristus zve. Druhým lidem máme pomáhat, jak nejlépe dovedeme, protože taková služba je formou duchovního tréninku. Tělocvik posiluje tělo. Podobně i duchovní život posilujeme duchovním cvičením. Přijmeme-li Boží dary, ale dál nic dělat nebudeme, náš křesťanský život nebude ani zdravý, ani silný.

Přijímat, a nic nedávat, je jako jíst, a nic nedělat. Člověk, který by nepoužíval ruce a nohy, by za čas nebyl schopen s nimi vůbec hýbat. Křesťan, který nepoužívá schopnosti, které mu Bůh dal, nebude

duchovně růst a rozvíjet se. Postupně ztratí i schopnosti, které už měl.

Ježíš Kristus pověřil svou církev, aby celý svět seznámila s jeho láskou a možností záchrany pro věčný život. Úkolem každého věřícího je zapojit se do tohoto sdělování. Každý z nás se má do této práce zapojit podle svých možností a schopností. Protože jsme měli tu přednost seznámit se s Boží láskou, máme zprostředkovat toto poznání dalším lidem, kteří Ježíše Krista ještě nepoznali. Bůh nám svěřil světlo poznání nejen pro nás samé, ale také proto, abychom je nesli dalším.

Věřící lidé by měli být ochotni plnit své poslání. V oblastech, kde dnes jen jediný člověk vypráví o Ježíši Kristu, by měly být tisíce zvěstovatelů. Pokud se sami nemůžeme zapojit do takové služby ve vzdálených zemích, můžeme ji podporovat svými modlitbami a finančními prostředky. Daleko intenzivněji bychom měli také pracovat v tradičně křesťanských zemích.

SLUŽBA ZAČÍNÁ DOMA

Práce pro Ježíše Krista se nekoná jen ve vzdálených krajinách. Naše služba může začít u nás doma. Sloužit Ježíši Kristu můžeme v domově, mezi spoluvěřícími, ve svém sousedství. Můžeme duchovně sloužit svým přátelům nebo lidem, se kterými se setkáváme při své práci.

Největší část pozemského života Ježíš Kristus prožil v tesařské dílně v Nazaretu. Doprovázeli jej andělé, když pracoval a jednal se svými sousedy, kteří netušili, že to je Boží Syn. Ježíš konal věrně úkol, který mu svěřil jeho Otec

v tesařské dílně, stejně jako později, když uzdravoval nemocné. Práci v tesařské dílně považoval za svou povinnost právě tak, jako později utišení rozbouřeného Galilejského jezera. Spolupracovat s Ježíšem Kristem můžeme, i když konáme tu nejprostší práci. Můžeme s ním být spojeni, ať jsme kdekoli.

Apoštol Pavel napsal: „*Nehledej tedy únik z postavení, ve kterém ses nacházel, když tě Kristus povolal. On je tam přece s tebou.*“ (1. Korintským 7,24) Svoje všední povinnosti můžeme plnit tak svědomitě a takovým způsobem, že tím oslavíme Boha. Jestliže opravdu následujeme Ježíše, vnese-me své náboženství do všeho, co konáme, a budeme druhým lidem ukazovat, jaký Ježíš Kristus vlastně je.

Člověk, který pracuje v dílně nebo v obchodě, může lidem představovat Ježíše Krista. Může dokazovat, že se řídí příkladem svého Pána, který žil na této zemi. Každý věřící člověk by měl žít tak, aby ostatní, když uvidí dobré projevy jeho života, museli vyjádřit uznání jeho Tvůrci a Zachránci.

Mnoho věřících nedělá pro Ježíše Krista nic a omlouvá se tím, že to neumí tak dobře jako jiní. Někteří se domnívají, že do služby pro Boha by se měli zapojit jen jedinci s mimořádným obdarováním. Myslí si, že jen několik zvlášť nadaných lidí může dělat něco užitečného pro Ježíše Krista a může také přijmout jeho odměnu.

Pomocí jednoho ze svých podobenství se nám Ježíš Kristus snažil sdělit něco jiného. Ve svém příběhu vyprávěl, že jistý majitel, dříve než odcestoval, svolal své služebníctvo a každému svěřil nějaký úkol. I ty nejvšednější každodenní úkoly můžeme konat podle rady apoštola Pavla: „*Pracujte opravdově, ne naoko pro lidi, ale jako pro Pána.*“ (Ko-

loským 3,23) Pokud máme ve svém srdci Boží lásku, projeví se v celém našem životě. Příjemný vliv Kristovy lásky bude vyzařovat do našeho okolí a bude pomáhat dalším lidem.

Neodkládejme práci pro Boha až do doby, kdy se nám naskytne nějaká mimořádná příležitost. Nečekejme, až budeme moci vykonat něco velkého. Nemusí nás trápit, co si o nás ostatní myslí. Když lidé poznají, že jim chceme nezištně pomáhat, naše služba bude mít smysl.

I nejskromnější a nejchudší následovníci Ježíše Krista mohou být pro ostatní zdrojem velkého požehnání. Možná si ani nebudou uvědomovat, že někomu pomáhají. Ale způsobem, jak žijí, mohou vyvolat vlny dobra, které časem nabudou na intenzitě. Možná teprve jednou v nebi pochopí, kolik dobra vlastně vykonali.

Bůh si nikdy nepřál, abychom se starali o úspěch. Nemusíme cítit ani si být vědomi, že děláme něco velkého nebo důležitého. Budeme-li tiše a věrně konat to, co nám Bůh svěřil, nebudeme žít zbytečně. Lidé, kteří pracují pro Boha, se mu stávají stále podobnější, protože s ním spolupracují. Připravují se tím tak pro důležitější úkoly a větší radost, které je čekají v Božím království.

ÚVODNÍ PŘÍBĚH:

Žebrák

Idris byl žebrák. Den co den, téměř půl století, žebрал u tržiště Pasar Paru v Djakartě. Idris měl chromou nohu a to mu bránilo, aby se zapojil do nějaké výdělečné činnosti. Nemohl jako jeho bratři tlačit těžké, naložené káry, nemohl pracovat v přístavu, nemohl dělat poslíčka, nemohl dokonce pracovat ani na poli. Chromá noha – to byla jen menší část jeho životní tragédie. Idris byl totiž nevidomý.

Jeho rodiče došli k závěru, že tyto dva důvody jsou dostatečné pro to, aby se zapojil do jediné činnosti, která pro něj zbývá – aby se naučil žebrot. Zasnili jej do jemného umění, jak oslovit lidi a vzbudit v nich soucit. Časem dokonce pro něj zajistili možnost, aby mohl žebrot u tržiště v Djakartě. To bylo jeho živobytí. Chromý a slepý žebrák v chudinské čtvrti Djakarty nemá na různých ustláno. Idris věděl, jaké to je, celý den žebrot a pak se jít s prázdným žaludkem uložit na rohož v průjezdu jednoho domu, kde spával.

Také onoho červnového rána se dovolával lidského milosrdenství. Zrovna kolem něj procházeli dva muži. Když zaslechli jeho prosbu o almužnu, zastavili se a prohlíželi si tu trosku oblečenou do starých hadrů. Chvilu se dívali na slepého žebračka. Pak jeden z nich vytáhl stodolarovou bankovku a vložil ji žebrotovi do dlaně.

Citlivé prsty slepce ohmataly bankovku. Věděl bezpečně, že to jsou peníze – ale kolik? Otočil se za kroky odcházejících dárců a v jazyce, kterému cizinci nerozuměli, na ně svolával Alláhovo požehnání. Naštěstí pro Idrise celou scénu pozoroval starý důstojník indonéské armády.

Tento dobrý muž z obavy, aby se peníze nedostaly do jiných rukou, než do kterých byly určeny, rychle přispěchal k Idrisovi. Věděl, že se k němu brzy nahrnou jeho „přátelé“, a než se Idris vzpomene, bude zase beznadějně bez peněz. Zaslal s ním k důvěryhodnému směnárníkovi a počkal, až si Idris uložil celou poctivě přepočtenou částku v rupiích do své mošny.

Do onoho dne Idris netušil, že je na světě tolik peněz. Tiskl k sobě mošnu, která ještě nikdy nenesla takové jmění. Cítil se velmi bohatý, dostal 34 500 rupií. Jakoby mávnutím kouzelného proutku se stal člověkem, který „má“. Starý žebrák se rozhodl. Přestane žebrot, přenechá své místo někomu jinému. Jako opravdový boháč prožije zbytek života v příjemném odpočinku.

Tento příběh mě docela znepokojuje. Nejen proto, že je pravdivý a z nedávné minulosti. Nejen proto, že sto dolarů není jmění, které by mohlo zajistit komukoli doživotní existenci, a to ani v Djakartě. S pomocí „přátel“ se několik tisíc rupií může rozkutálet tak rychle, že dříve, než si to uvědomí, bude Idris zase muset žebrot.

V tomto příběhu však nacházím spojitost s životem každého z nás. V duchovním slova smyslu jsme všichni chudí, ubozí a slepí. Boží Syn nám dal dar nesmírné ceny – věčný život. Jak snadno si někdy necháváme tento dar ukrást „nepřítelem“, který se snaží naši pozornost odvést k něčemu jinému, mnohem méně cennému!

Štěstí nezávisí na tom, co všechno člověk vlastní. Důvod, proč křesťan může být šťastný a radostný, tkví ve vnitřní pravdivosti a pokoji, které můžeme nalézt jedině v Ježíši Kristu.

SMĚŘOVAT VÝŠ

Bůh používá nejrůznější způsoby, aby nás oslovil a přitáhl k sobě. Využívá přírody, která působí na naše smysly. Pokud jsme vnímaví, rozpoznáme Boží lásku a velikost ve věcech, které stvořil. Naučíme-li se naslouchat, uslyšíme a pochopíme, co nám Bůh chce prostřednictvím přírody sdělit.

Zelená pole, vysoké stromy i kvetoucí rostliny – to všechno nás vyzývá, abychom poznávali Boha. Vypráví o něm oblaka a vznešenost oblohy. Déšť a zurčící potůčky nasměřovávají naši pozornost k tomu, kdo všechno stvořil. Zvou nás, abychom ho poznávali.

Ježíš Kristus pro svá naučení často volil přirovnání z přírody. Stromy, ptactvo, květiny pak lidem připomínaly jeho slova. Kopce, jezero a obloha jim pomáhaly připomínat si pravdy, které jim sdělil. Díky tomu pak lidé mohli přemýšlet o jeho učení i při své práci.

Bůh si přeje, aby nás těšilo to, co stvořil. Přeje si, abychom se radovali z krásy země. Bůh má rád krásné věci, ale více než krásu přírody má rád krásu charakteru. Přeje si,

aby se rozvíjela naše vnitřní čistota a přirozená krása – dvě vlastnosti, díky nimž jsou květiny tak příjemné.

Budeme-li ochotni naslouchat, Boží stvoření nám poskytne naučení o poslušnosti a důvěře. Nebeská tělesa se pohybují po určených drahách, protože se řídí Božími zákony. Obdobně se Božími zákony řídí také nejmenší částice hmoty.

Bůh pečuje o všechno, co stvořil. Udržuje hvězdy a planety v prostoru, i když je jich mnohem více, než kolik dokážeme spočítat. Zároveň se stará i o toho nejmenšího ptáčka, který neohroženě zpívá svou píseň.

Náš nebeský Otec také laskavě pečuje o každého z nás. Sleduje, když jdeme do práce, slyší, když se modlíme. Dívá se, když večer uléháme ke spánku i když ráno vstáváme. Pozoruje boháče, kteří hodují ve svých sídlech, i chudáky, kteří shromažďují rodiny kolem skromně prostřených stolů. Bůh vnímá každou slzu a každý úsměv.

Když uvěříme tomu, že Bohu na nás záleží, nebudeme se muset zbytečně starat. Zármutek ani starosti pak nebudou naplňovat náš život. Potom všechno – maličkosti i velké věci – svěříme do Božích rukou. On zná řešení našich problémů a má sílu nést naše starosti. Pak budeme moci, možná poprvé, zažít opravdový vnitřní mír a pokoj.

BŮH K NÁM PROMLOUVÁ

Můžeme obdivovat krásy této planety. Přemýšlejme při tom, jak bude vypadat ta nová, obnovená země, kde už nebude zlo, smrt a zármutek. Nic tam nezestárne a neumře.

Premýšlejme o kráse nového domova zachráněných, který bude velkolepější, než co si dnes dokážeme představit.

Dnešní příroda nám poskytuje jen náznak Boží velikosti a moci. Bible nám říká: *„Co lidské oko nikdy nevidělo ani žádné ucho neslyšelo, co člověka ani ve snu nenapadlo – to nabízí Bůh těm, kdo ho milují.“* (1. Korintským 2,9)

Básníci a přírodovědci dokážou nádhernými slovy popisovat krásu přírody, nejvíce však dokáže přírodu ocenit věřící člověk. V každé květině a v každém stromu totiž vidí Boží dílo a projev jeho lásky. Pozoruje kopce, řeky a moře a vidí v nich poselství Boží lásky k lidstvu. Když skladatel žalmů David přemýšlel o přírodě, napsal: *„Země je naplněna jeho dobrotou.“* (Žalm 33,5) *„Nechť moudrý přemýšlí o těchto věcech a pochopí, že Boží láska je věčná.“* (Žalm 107,43)

Bůh k nám promlouvá také tím, jak zasahuje do našeho života a působí svým Duchem. Pokud jsme otevření a vnímaví, můžeme objevit důležitá naučení v tom, co každý den prožijeme.

Bůh k nám rovněž promlouvá prostřednictvím svého psaného slova – Bible. Pomocí Bible nám řadu skutečností sděluje mnohem jasněji než prostřednictvím přírody. Nechal nám popsat svůj charakter a způsob, jak jedná s lidmi. Vysvětluje nám, jak nás vykoupil z otroctví zla a smrti. Bible popisuje životní příběhy velkých a kladných postav, které žily před staletími. O každé z nich však je možno také říct: *„Byl to člověk stejně křehký jako my.“* (Jakubův 5,17)

Dovídáme se, jak těžkými životními zkouškami tito lidé prošli. Trpěli podobně jako my. Selhali a zklamali podobně jako my, ale nevzdali se. Díky Boží milosti a pomoci byli schopni všechny těžkosti překonat. Když sledujeme

jejich život, dostáváme odvahu snažit se žít podobně, jako žil náš Pán a Zachránce. Čteme o tom, jak úžasně je Bůh vedl, o poznání, lásce a darech, které dostali. Boží milost je uschopnila vykonat velké věci. Když o nich čteme, zatoužíme prožívat život s Bohem jako oni.

TRVALÝ NÁMĚT KE STUDIU

Ježíš Kristus o Starém zákoně prohlásil: „*Písmo... svědčí o mně.*“ (Jan 5,39) Ještě plněji to platí o Novém zákoně. Bible nám představuje Zachránce, který je pro nás jedinou nadějí na získání věčného života. Vypráví o Ježíši Kristu. Hned v úvodu Bible představuje Ježíše Krista jako Stvořitele světa. „*On byl tvořícím Božím Slovem, kterým vše vzniklo a trvá.*“ (Jan 1,3) Poslední část znamená jeho slib: „*Jistě, přijdu brzy.*“ (Zjevení 22,20)

Při čtení Bible se seznamujeme s tím, co vykonal, a slyšíme jeho hlas. Pokud chceme opravdu poznat svého Zachránce, musíme ji studovat.

Své srdce můžeme naplnit Božím slovem. Bude v něm působit jako proud čerstvé vody pro žiznivého. Má také účinek jako chléb z nebe. Ježíš Kristus řekl: „*Chcete-li mít věčný život, musíte se sytit mým tělem a krví.*“ „*Mluvil jsem o duchovních skutečnostech, ale vy chápete moje výroky hmotně. Váš rozum na to nestačí, jenom Duch vám pomůže, abyste to pochopili a získali tak život.*“ (Jan 6,53.63) Naše tělo se buduje z toho, co jíme a pijeme. Podobně to platí i v duchovním životě. Když věnujeme čas čtení Bible a přemýšlíme o tom, co Ježíš Kristus řekl, duchovně rosteme.

Andělé se snaží pochopit, proč Ježíš Kristus obětoval svůj život pro záchranu lidí, kteří podlehli zlu. Zachránění lidé budou po celou věčnost studovat důvody, proč dal Bůh pro záchranu lidstva svého Syna. Po celé věky budou vždy znovu a znovu zpívat chvalozpěv o záchraně. Přemýšlejme o tom už nyní. Nekonečná milost, láska a oběť Ježíše Krista, to jsou vhodné náměty pro naše uvažování. Přemýšlejme o charakteru našeho Zachránce

a o službě, kterou nyní pro nás koná u Boha jako náš zástupce. Více si važme toho, co vykonal, aby lidstvo zachránil od zla a jeho důsledků.

Naši víru a lásku posílí přemýšlení o nebeských skutečnostech. Naše modlitby se stanou pro Boha přijatelnější, protože se v nich bude stále více projevovat naše víra a láska. V našich modlitbách se bude projevovat, že Bohu více rozumíme a že mu více důvěřujeme. Každý den si budeme uvědomovat jeho moc, která je schopna zachránit všechny, kdo k němu přijdou prostřednictvím Ježíše Krista.

Čím více budeme přemýšlet o našem úžasném Zachránci, tím více si budeme přát prožívat vnitřní proměnu. Budeme toužit být vnitřně čistí jako on. Čím více o něm budeme přemýšlet, tím více o něm budeme vyprávět jiným a tím lépe budeme světu představovat, jaký vlastně je.

Bible byla napsána pro všechny lidi, nejen pro vzdělané. Základní informace o tom, jak můžeme být zachráněni pro věčný život, jsou jasné jak polední světlo. V tomto ohledu nemusí nikdo bloudit. Problém vyvstává, když se člověk chce řídit svým vlastním pojetím a odmítá, co nám Bůh srozumitelně sdělil.

Nepřijímejme bezmyšlenkovitě, jak si Bibli vykládají druzí. Prostudujme si ji sami. Když dovolíme jiným, aby mysleli za nás, naše rozumové schopnosti se oslabí a nebudeme schopni věci důkladně sami promýšlet. Jestliže však budeme studovat Bibli, posílí to naše rozumové schopnosti. Budeme schopni porozumět i hlubšímu významu Božího slova.

Nic neposiluje lidskou mysl tak jako studium Bible. Žádná jiná kniha tak nezušlechťuje a nepovznáší myšlení.

Kdyby lidé studovali Bibli tak, jak si to Bůh přeje, měli by daleko širší rozhled a ušlechtilější charakter. Studium Bible pomáhá každému člověku najít skutečný smysl života.

PODMÍNKY STUDIA

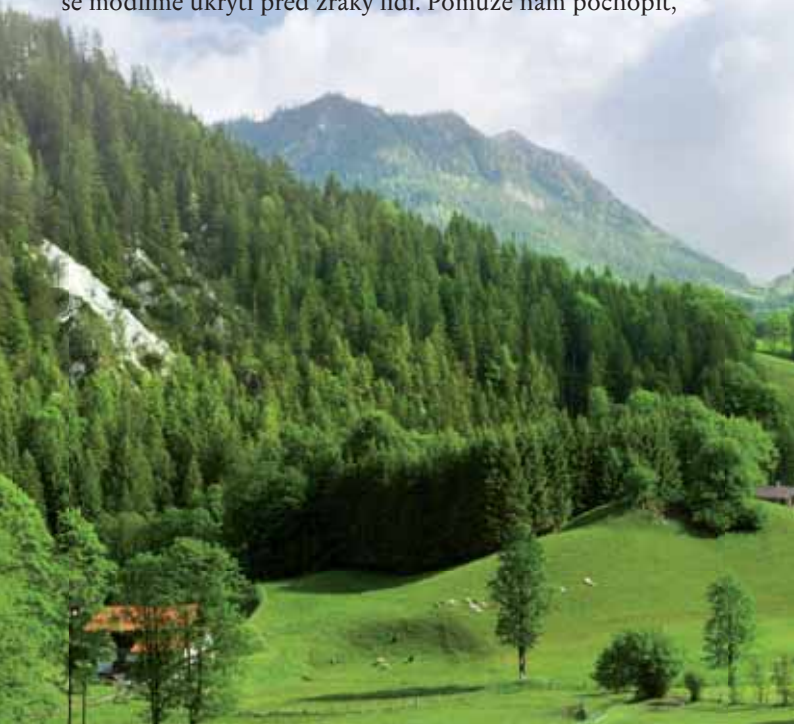
Povrchní čtení Bible bez opravdového zájmu nepřináší valný užitek. Můžeme přečíst celou Bibli, a přitom nezpozorovat nic z její krásy ani hlubokého významu. Je daleko lepší důkladně studovat malý úsek, až pochopíme, co znamená a co nám říká o způsobu, jak nás Bůh chce zachránit. Takové studium nám přinese daleko větší užitek než bezmyšlenkovité a nepozorné pročtení mnoha stránek. Bibli bychom měli mít stále po ruce. Kdykoli máme chvíli času, měli bychom ji číst. Můžeme si přečíst kratičký úsek a přemýšlet o něm, třeba při chůzi, a snažit se něco z toho si zapamatovat.

Bibli nemůžeme porozumět, pokud ji nebudeme studovat pozorně a nebudeme Boha prosit o moudrost. Některé části Bible jsou tak jasné, že jim může porozumět každý. Jiné části však vyžadují důkladné studium. Jednotlivé části je třeba vzájemně porovnávat.

Pečlivé studium Bible spojené s modlitbou přinese velký užitek. Horník hledá hluboko pod zemí, aby našel zlato. Podobně musí člověk zkoumat Bibli – Boží slovo – jako by hledal skrytý poklad. Jedině tak objeví velké bohatství, které povrchní čtenář přehlédne. Slova Bible uchovávaná v srdci budou působit jako proudy čerstvé vody vyvěrající od Ježíše Krista, který je skutečným pramenem života.

Každé studium Bible bychom měli zahájit modlitbou. Dříve než otevřeme její stránky, měli bychom žádat Ducha svatého, aby vedl naše myšlenky. Takovou prosbu Bůh vyslyší.

Když se Natanael, jeden z učedníků, poprvé setkal s Ježíšem Kristem, Mistr o něm prohlásil: „*To je pravý a bezelstný Izraelec.*“ „*Odkud mne znáš?*“ zeptal se ho překvapeně Natanael. „*Viděl jsem tě pod fíkovým stromem dříve, než tě našel Filip,*“ odpověděl mu Ježíš (*Jan 1,47.48*). I nás Ježíš vidí, když se modlíme ukryti před zraky lidí. Pomůže nám pochopit,

co je pravda, jestliže o to budeme stát. Jestliže budeme pokorně prosit o pomoc, andělé usměrní naše myšlenky.

Duch svatý vyvyšuje našeho Spasitele. Ukazuje nám dokonalost Kristova života a způsob, jakým nás chce zachránit. Ježíš o něm řekl: „*On mě oslaví, neboť vám bude zvěstovat, co přijme ode mne.*“ (Jan 16,14) Duch svatý je jediný pravý učitel Boží pravdy. Uvažujme o tom, jak velice nás Bůh má rád. Dal svého Syna, aby za nás zemřel, a pak poslal svého Ducha, aby nás učil a vedl.

ÚVODNÍ PŘÍBĚH:

Nevyslyšená prosba

Sára již od mládí toužila stát se misionářkou: odcestovat do vzdálené země, kde bude moci pomáhat místním lidem a povídat jim o Ježíši Kristu, Stvořiteli i Zachránci všech lidí. Po jednání s misijní společností se rozhodla odcestovat do Malajsie. Ženy v této zemi zastávají různé pozice a jedním z úředních jazyků je angličtina. Sára proto s radostí přijala nabídku na několikileté působení na misijní vesnické stanici.

Před začátkem monzunového období dešťů se všichni pracovníci stanice chystali odjet zpět do Spojených států na dovolenou a zotavenou. Také Sára se chystala domů. Znepokojovala ji však bolest břicha, která se neustále horšila. Navíc stále nepřicházel šek od vedení misijní společnosti, takže neměla peníze na cestu.

Každý den chodila na poštu, aby zjistila, zda tolik potřebné prostředky konečně dorazily. A vždy se vracela na opuštěnou misijní stanici s prázdnou. Bolest v břiše navíc každý den narůstala, zatímco její zásoby potravin se povážlivě ztenčovaly. Nakonec jí zůstal už jen soudek ovesných vloček – jídlo, které nikdy v životě nemohla ani cítit. Malajská jídla milovala: tak ráda by si dala rýži s kari a zeleninou, smažené nudle nebo polévku s kari s chlebovými plackami. Jenže neměla na vybranou.

Sára udělala to, co mnoho jiných lidí v podobném případě: začala se za svoji situaci modlit. Prosila Boha, aby ji uzdravil a aby konečně přišly peníze, které potřebovala na zpáteční cestu a na to, aby si mohla koupit něco pořádného k jídlu a nemusela si stále vařit ovesné vločky.

Ubíhaly týdny. Sára jedla každý den ráno, v poledne i večer ovesnou kaši a čekala, kdy konečně přijdou peníze, aby mohla odcestovat. Její zdravotní stav se pomalu začal zlepšovat. Jak se zdálo, Bůh vyslyšel první část její prosby. Avšak tolik potřebné peníze stále nepřicházely. Po čase dorazili na stanici noví pracovníci a přivezli s sebou také finance na její cestu domů. Zašla si koupit letenku a hned poté si v restauraci dala „normální“ jídlo, první po týdnech, kdy jedla jen ovesné vločky.

Jakmile se dostala domů, okamžitě se objednala k lékaři a podrobila se vyšetření. Popsala lékaři průběh nemoci i to, jak musela po celé dlouhé týdny jíst pouze ovesné vločky.

Lékař ji poslal na důkladné vyšetření do nemocnice, protože chtěl mít jistotu, že je všechno již v pořádku. Když dostal výsledky, nevěřícně kroutil hlavou. Sára prodělala prudký zánět tlustého střeva. Kdyby byla doma, lékaři by ji poslali na operaci. Jak Sáře řekl, právě ovesná dieta jí pravděpodobně zachránila život, a nemusela ani podstoupit náročnou operaci. Byla to nejlepší léčba, jakou mohla dostat. Koho by napadlo, že to, co Sára ze všeho nejvíce nesnášela, pomůže odpovědět na její modlitby.

Ani my často nevíme, co je pro nás skutečně dobré a prospěšné, za co bychom se měli modlit. Měli bychom se proto odevzdat do Božích rukou s důvěrou, že ví, co je pro nás nejlepší. Jednou mu budeme děkovat za to, že naše modlitby nesplnil tak, jak jsme chtěli my, ale tak, jak chtěl On sám. Po takové zkušenosti, jakou prožila i Sára, zjistíme, že nic není náhodné: že vládce vesmíru ví, co dělá a proč to dělá.

SÍLA MODLITBY

Bůh nás oslovuje prostřednictvím přírody, Bible a působením Ducha svatého. Promlouvá k nám také tím, jak nás v životě vede. Nestačí však, aby Bůh mluvil k nám. Chceme-li prožívat duchovní život a sílu, musíme mu také vyjádřit, jak ho máme rádi a co si přejeme.

Různé podněty mohou naše myšlenky zaměřovat na něj. Můžeme přemýšlet o tom, co stvořil, čím nám prokazuje milost a jak nám pomáhá. To však ještě v pravém slova smyslu neznamená, že mu sdělujeme, co si myslíme a co cítíme. Můžeme se mu svěřit se svými radostmi i starostmi, se svým každodenním životem.

Modlit se znamená otevřít své srdce Bohu jako nejlepšímu příteli. Není jistě třeba, abychom Bohu o sobě vyprávěli, on o nás všechno ví. Modlitba nám pomáhá lépe se s ním seznamovat a plněji jej přijímat. Modlitba nepřivádí Boha blíže k nám, ale nás přibližuje k Bohu.

Když Ježíš Kristus žil na této zemi, učil své učedníky, jak se mají modlit. Radil jim, aby Bohu předložili svoje každodenní potřeby a svěžili mu všechny svoje starosti. Ujistil je, že Bůh jejich modlitby slyší. Totéž slíbil nám.

Ježíš se také často modlil. Když žil na této zemi, postavil se do stejné situace, v jaké jsme my. Potřeboval totéž, co my. Prosil nebeského Otce, aby mu dal sílu k plnění každodenních povinností a úkolů. Věděl, že potřebuje Boží sílu, aby mohl splnit své poslání. Je pro nás ve všem příkladem.

Ježíš Kristus nesl naše slabosti, „protože procházel stejným pokušením jako my“ (*Židům 4,15*). Nedopustil se však ničeho špatného, v ničem si nezadal se zlem. Snášel bolest a trýzeň pokušení. I když je Bohem, stal se také plně člověkem, a proto se potřeboval modlit podobně jako my. Měl právo žádat nebeského Otce, aby mu poskytl všechno potřebné. V důvěrných rozhovorech s Otcem prožíval radost a získával jistotu. Zachránce světa, Boží Syn, si uvědomoval, že potřebuje modlitbu. Oč více bychom si měli uvědomovat, jak nutně se potřebujeme modlit my, slabí lidé, kteří tak často podléháme zlu.

Nebeský Otec očekává, že nám bude moci dát bohatství svých darů. Během modlitby můžeme zakusit jeho nekonečnou lásku. Proč využíváme možnost rozmlouvat s Bohem tak málo? Bůh je připraven ochotně naslouchat upřímným prosbám i malého dítěte. Proč se ostýcháme říci mu, co potřebujeme?

Co si asi myslí andělé o lidech, kteří jsou slabí, často bezradní a stále naváděni k něčemu nesprávnému, a přesto nežádají Boha o pomoc? Bůh nás má tak rád, že nám chce dát mnohem více, než kolik prosíme nebo jsme schopni domyslet. A my se přesto tak málo modlíme a tak málo mu důvěřujeme. Andělé se ochotně sklánějí před Bohem a jsou rádi, když mohou být v jeho blízkosti. Největší radostí pro ně je, když s ním mohou hovořit a trávit čas.

Potřebujeme pomoc, kterou nám může poskytnout jedině Bůh. A přesto, jak se zdá, rádi žijeme bez něj a bez poznání, které poskytuje jeho Duch.

Satan – původce zla – zahaluje svou temnotou ty, kdo se nemodlí. Protože se prostřednictvím modlitby nesetkávají s Bohem, může je snadněji zatáhnout do zla – hříchu. Proč věřící lidé přistupují tak liknavě k modlitbě? Bůh má mnoho darů, které nám chce dát. Modlitba je jako klíč v ruce věřícího, který otevírá tento nebeský poklad.

Pokud nerozmlouváme s Bohem dostatečně často, hrozí nám nebezpečí, že zlhostejníme. Postupně tak můžeme sejít ze správné životní cesty. Satan se neustále snaží cestu k Bohu nám nějakým způsobem zatarasit. Nemá zájem, abychom prostřednictvím modlitby přijímali Boží milost a sílu odolávat zlu.

Můžeme očekávat, že Bůh na naše prosby odpoví, je však třeba splnit určité podmínky. Předně si musíme uvědomovat, že jeho pomoc potřebujeme. Slíbil: *„Vašší vyprahlé zemi dopřeji vodu a suchou půdu zaliji bystřinami.“* (Izajáš 44,3) Ti, kdo touží – hladovějí a žízní – po Boží spravedlnosti, budou uspokojeni. Naše srdce musí být vnímavé k působení Božího Ducha, jinak nejsme schopni jeho dary přijmout.

Potřebujeme Boží pomoc. Bůh to ví a je připraven nám ji poskytnout, musíme ale o jeho pomoc požádat. Své následovníky vyzývá: *„Proste, a dostanete.“* (Matouš 7,7) Apoštol Pavel napsal: *„Když neváhal vzdát se kvůli nám svého vlastního Syna, co by pro nás ještě neudělal?“* (Římanům 8,32)

Když svévolně děláme něco nesprávného, Bůh naše prosby nevyslyší. Vždycky však slyší prosby člověka, kte-

rý lituje, že udělal něco špatného. Jestliže si dáme věci v životě do pořádku, můžeme si být jisti, že nás Bůh slyší. Boží lásku si nemůžeme zasloužit. Záchranu nám přináší dobrota Ježíše Krista. Očistí nás krev, kterou za nás prolil na kříži. My však musíme splnit určité podmínky, aby nás mohl přijmout.

DŮVĚRA JE PODMÍNKOU

Když se modlíme, musíme také projevit víru. *„Bez víry není možné se Bohu líbit. Ten, kdo přistupuje k Bohu, musí věřit, že Bůh je a že odměňuje ty, kteří ho hledají.“* (Židům 11,6) Ježíš Kristus své následovníky poučil: *„Pamatujte si: budete-li za něco prosit ve svých modlitbách s pevnou vírou, že vaše prosba bude naplněna, pak se tak určitě stane.“* (Marek 11,24) Věříme, že to myslel opravdově?

Bůh věrně plní své sliby. Někdy se možná za něco modlíme, ale Bůh naši prosbu ihned nesplní. Přesto je namístě věřit, že naše prosby slyší a že je svým způsobem naplní.

Nedokážeme předvídat budoucnost. Někdy prosíme o věci,

které by nám nebyly k dobrému. Náš nebeský Otec nás má tak rád, že nám dá jen to, co je pro nás nejlepší. Dá nám to, oč bychom žádali, kdybychom mohli vidět skutečný stav věcí.

Důvěřujme Božím slibům, i když se zdá, že na naše prosby nereaguje. V pravý čas nám dá dary, které potřebujeme nejvíce. Nemůžeme žádat a očekávat, že splní naše modlitby přesně takovým způsobem, jak si to přejeme. Bůh nedělá omyly. Ve své dobrotě nám neodepře nic, co by nám opravdu prospělo. Nepřestaň mu důvěřovat, i když hned nevidíš odpověď na své modlitby. Důvěřuj jeho slibu: „*Proste, a dostanete.*“

Jestliže se budeme zabývat svými pochybnostmi a obavami, jen je tím zvětšíme. K Bohu musíme přicházet s vírou a vědomím, že v těch nejpodstatnějších oblastech života si sami nevystačíme. Pokorně a s důvěrou mu musíme svěřit, co si přejeme, i když Bůh všechno zná. Bůh dohlíží na celé stvoření a všechno udržuje v chodu. Slyší a vyslyší naše prosby, prozárí naše

srdce svým světlem. Upřímná modlitba nás přibližuje k Bohu a jeho myšlení. Pravděpodobně nezakusíme okamžitě jeho blízkost, ale náš Zachránce se k nám laskavě a chápatě sklání. Možná nepocítíme jeho dotek, ale jeho ruka se k nám vztahuje s láskou a soucitem.

Když se na Boha obracíme s prosbou o slitování a pomoc, musíme mít v srdci lásku a ochotu odpustit. Máme se modlit: „*Odpusť nám naše provinění, tak jako my odpouštíme těm, kteří nám ublížili.*“ (Matouš 6,12) Jak bychom se mohli takto modlit, a přitom nebýt ochotni odpustit jiným lidem? Musíme odpustit, a pak můžeme očekávat, že Bůh odpoví na naše modlitby.

PRAVIDELNOST A VYTRVALOST

Další podmínkou účinné modlitby je vytrvalost. Pokud chceme, aby naše víra rostla, musíme se modlit soustavně. Bible nám radí, abychom byli „*v modlitbách vytrvalí*“ (Římanům 12,12). Také apoštol Pavel nás vyzývá: „*V modlitbách buďte vytrvalí a v děkování Bohu neúnavní.*“ (Koloským 4,2) Apoštol Petr věřícím napsal: „*Žijte ukázněně a horlivě se modlete.*“ (1. Petrův 4,8) Apoštol Pavel zase radí: „*Ničím se příliš netrapte, všechno svěřte v modlitbě Bohu: své prosby i díky za jejich vyslyšení.*“ (Filipským 4,6) A apoštol Juda doplňuje: „*Ale vy, moji přátelé, budujte dále na základech dokonalé víry, modlete se v Duchu svatém a zůstávejte v Boží lásce.*“ (Juda 20.21)

Pravidelná modlitba udržuje naše spojení s Bohem tak, aby na nás mohl přecházet jeho život. Náš život pak bude vykazovat mravní čistotu a pravou svatost.

Je důležité, aby nás nic neodvádělo od modlitby. Musíme udržovat otevřenou možnost komunikace s Ježíšem Kristem. Kdykoli můžeme, připojme se k jiným lidem, kteří se modlí. Chceme-li udržovat opravdu důvěrný vztah s Bohem, musíme se účastnit společných modliteb. Takovým způsobem můžeme přijímat duchovní požehnání. Budeme vyhledávat prostředí, kde na nás mohou dopadat paprsky Božího světla.

Také členové rodiny se mají společně modlit. Důležitá je i osobní soukromá modlitba. Modlitba o samotě udržuje a rozvíjí náš duchovní život. Život víry se nemůže bez modlitby zdravě vyvíjet. Společné modlitby v rodině nebo na veřejnosti jsou důležité, ale nestačí. Věřící člověk potřebuje otevřít své srdce před Bohem, když ho neslyší nikdo z lidí. Důvěrné prosby by měly zůstat jen mezi prosebníkem a Bohem.

Když trávíme čas s Bohem o samotě, nepůsobí na nás žádné jiné vlivy. V tichu soukromí se mu můžeme otevřít a nechat na sebe působit jeho blahodárný vliv. On slyší naše prosby vycházející z víry, i když je vyjadřujeme jen ve své mysli. Od něj přijímáme světlo, které nás uschopňuje bojovat proti zlu a jeho původci – satanovi. Bůh je naše útočiště a zdroj síly.

Obracet se na Boha prostřednictvím modlitby můžeme doma i při práci. Podobným způsobem žil kdysi v důvěrném vztahu s Bohem také patriarcha Henoch. Tiché modlitby stoupají k Bohu jako příjemná vůně kadidla. Satan nepřemůže člověka, který se prostřednictvím modlitby drží Boha.

Tichou modlitbu můžeme k Bohu vyslat kdykoli a kdekoli. Nic nám nemůže zabránit, abychom se pomocí modlitby obrátili na Boha. Modlit se můžeme i na rušné ulici nebo během práce.

Můžeme se modlit jako starozákonní prorok Nehemjáš. I když právě stál před králem, tiše se modlil, aby jej Bůh vedl. Jakékoli místo, kde právě jsme, se může stát místem

modlitby. Dveře našeho srdce mohou zůstat trvale otevřené a zvát Ježíše Krista na návštěvu jako vítaného hosta.

Můžeme se pohybovat v prostředí tolik poznamenaném špatností, že nám může připadat jakoby otrávené zlem, ale přesto můžeme duchovně dýchat čistý vzduch nebe. Když se modlíme, uzavíráme své myšlenky před tím, co není čisté a správné. Když se naše srdce otevře, aby vnímalo Boží působení, naše myšlenky se nasměrují na nebeská témata a budeme stále cítit Boží přítomnost.

Potřebujeme plněji porozumět, proč se Ježíš Kristus stal člověkem, a pochopit hodnotu věčného života. Srdce věřících lidí by měla naplňovat krása ušlechtilého života. Prosme Boha, abychom dokázali lépe tuto krásu vnímat.

Myšlenky bychom měli obracet k Bohu proto, abychom mohli dýchat duchovní atmosféru nebe. Můžeme se k Bohu přiblížit natolik, že na něj budeme myslet bez ohledu na to, co právě prožíváme. Budeme se pak obracet na Boha tak přirozeně, jako se květiny otáčejí ke slunci. Bohu můžeme svěřit svoje tužby, radosti i starosti. Můžeme mu sdělit svoje obavy i svá trápení. Boha to neunavuje. Zná počet vlasů na naší hlavě, zajímá ho, co jeho děti potřebují. „*Pán je plný soucitu a slitování.*“ (Jakubův 5,11)

Boží laskavé srdce vnímá naše starosti. Dotýká se ho, když se mu svěřujeme. Všechno, co nás znepokojuje, mu můžeme říct. Žádný problém pro něj není příliš velký, vždyť udržuje světy a vládne celému vesmíru. Nic z toho, co prožíváme, není pro něj příliš malicherné, aby to přehlížel. Nic v našem životě není tak špatné, aby si s tím nevěděl rady. Žádný problém pro něj není neřešitelný. Prožívá s námi naše radosti i naše trápení. Slyší každou upřímnou prosbu a je vždy ochotný odpovédět. „*Uzdravuje, obvazuje rány lidí, srdce jejich unavená těší.*“ (Žalm 147,3)

Bůh zná své následovníky dokonale, s každým jedná tak, jako by právě on byl jediný, pro jehož záchranu obětoval život vlastního Syna. Ježíš Kristus řekl: „*V onen den budete prosit v mém jménu a neříkám vám, že já budu prosit Otce za vás; vždyť Otec sám vás miluje.*“ (Jan 16,26.27) „*Otec vám dá, oč byste ho prosili v mém jménu.*“ (Jan 15,16) Ježíš nám radí, abychom se v modlitbě odvolávali na něj. To však neznamená jen zmínit jeho jméno na počátku, případně na konci modlitby. Znamená to modlit se v souladu s jeho záměry. Znamená to, že důvěřujeme jeho slibům, uvědomujeme si závislost na jeho milosti a děláme to, co si přeje.

NEUZAVÍREJME SE DO SAMOTY

Bůh po nás nežádá, abychom se uchýlili někam do samoty a pouze se modlili. Musíme žít tak, jak žil Ježíš Kristus. Máme pracovat stejně jako se modlit. Jestliže se někdo pouze modlí a nic nedělá, časem se přestane i modlit nebo se jeho modlitby stanou formální. Lidé, kteří nepomáhají druhým nebo nekonají své povinnosti, mají jen velmi málo námětů k modlitbám. Když neuskutečňují záměry svého Pána, který pro ně tolik vykonal, nemají ani důvod se modlit. Mohou se modlit jen za sebe. Nepotřebují prosit za jiné lidi a nepotřebují žádat o sílu, aby mohli splnit poslání, které jim Bůh svěřil.

Jestliže se nesetkáváme s jinými věřícími a vzájemně se nepovzbuzujeme, ztrácíme Boží požehnání. Zapomínáme pak na to, co učí Bible, nebo to přestaneme považovat za důležité. Boží Duch na nás nemůže tak intenzivně působit a náš duchovní život se vytrácí. Když se uzavíráme před druhými lidmi, slábne náš soucit s nimi. V takovém případě nenaplňujeme Boží záměry. Když projevujeme přátelství, učíme se cítit s ostatními. To podněcuje náš duchovní rozvoj a posiluje nás to pro službu Bohu.

Měli bychom společně hovořit o Boží lásce a o tom, jak nás Bůh zachraňuje od zla a konečného zániku. To přinese nám i druhým lidem novou vzpruhu. Každý den bychom se měli dovědět něco nového o našem nebeském Otci a o jeho milosti. Potom budeme chtít mluvit o jeho lásce. Nás samotné to povzbudí a posílí. Pak budeme o Ježíši Kristu přemýšlet a hovořit mnohem častěji než o sobě.

Hovořit o Bohu a oslavovat ho by pro nás mělo být radostí. Kdybychom na něj mysleli tak často, jak často do-

stáváme jeho dary, mysleli bychom na něj vlastně stále. Mluvíme o své práci, protože nás zajímá. Mluvíme o svých blízkých, protože je máme rádi. Oni jsou součástí našich radostí i starostí. Pro lásku k Bohu však máme mnohem více důvodů než pro lásku ke svým přátelům a blízkým. Jestliže se Bůh stane nejdůležitějším námětem našeho přemýšlení, bude pro nás snadné hovořit o jeho dobrotě a moci.

Množství darů, které nám Bůh dává, by nás nemělo zaujmout natolik, abychom už neměli čas myslet na samotného dárce. Mají nám ho připomínat a motivovat nás k větší lásce k němu. Vzhlížejme v duchu k nebi, abychom si uvědomili, že tam září z tváře Ježíše Krista Boží sláva a vznešenost. To on *„přináší dokonalé spasení těm, kdo jeho prostřednictvím přicházejí k Bohu. Je stále připraven zasáhnout v jejich prospěch“* (Židům 7,25).

PROJEVME VDĚČNOST

Je třeba, abychom Boha více chválili a oslavovali *„za jeho lásku a divy,*

jež pro lidi koná“ (Žalm 107,8). Modlitba nemá být jen žádostí o něco, co si přejeme. Nepřemýšlíme jen o tom, co potřebujeme, ale také o tom, co jsme už dostali.

Málo děkujeme. Bůh nám trvale dává dary. Jak málo jsme mu za ně vděční. Jak málo ho chválíme za to, co pro nás vykonal.

Před staletími Bůh Izraelcům přikázal, aby se scházeli v době stavených svátků. Určil také náplň takových slavností: *„V přítomnosti Hospodina, svého Boha, pak se svými rodinami smíte jíst a radovat se ze všeho, čím vás Hospodin ve své přízni obdařil.“ (Deuteronomium 12,7)* Když chceme Bohu poděkovat, máme to dělat radostně, s chvalozpěvem a vděčností.

Náš Bůh je laskavý a soucitný Otec. Práce pro něj má být radostným zážitkem. Oslava Boha a služba Bohu nám má přinášet radost. Bůh nás chce zachránit pro věčný život a nepřeje si, abychom měli pocit, že je přísný a tvrdý vládce. Je to náš nejlepší přítel. Když ho oslavujeme, předpokládáme, že bude

nablízku a že nás poctí svými dary. Chce nás naplnit láskou a radostí.

Pán si přeje, aby nás práce pro něj těšila. Chce, aby nám taková práce přinášela více radosti než námahy. Když ho chválíme, měli bychom s radostí myslet na jeho lásku a zájem o nás. Takové myšlenky by měly prozařovat radostí naši všední práci a dodávat nám sílu, abychom dokázali být čestní a věrní.

Postavme Kristův kříž do středu svého života. Přemýšlejme a mluvmе o tom, co pro nás vykonal. Takové myšlenky náš život naplní radostí. Přemýšlejme o všech darech

a projevech lásky, kterými nás Bůh zahrnul. Důvěřujme Ježíši Kristu v každé situaci, vždyť jeho ruce byly přibity ke kříži kvůli nám.

Vděčnost a chvály povznášejí naše srdce blíže k nebi. Andělé v nebi Boha oslavují písněmi a hudbou. Když mu děkujeme, připojujeme se k chválám andělů. Bůh nechal napsat: *„Mne oslaví ten, kdo přinese oběť díků.“* (Žalm 50,23) Přicházejme ke svému Tvůrci s posvátnou radostí. Oslavujme ho, ať se celý náš život *„naplní radostí a štěstím a rozezní se vděčností a jásavým zpěvem“* (Izajáš 51,3).

ÚVODNÍ PŘÍBĚH:

Patonova studna

30. srpna 1858 přistál na souostroví Vanuatu v Oceánii první misionář John G. Paton. První roky na ostrově zvaném Tanna byly dramatické. Obyvatelé, opravdoví divoši, nechtěli s misionářem vůbec komunikovat. Později se s manželkou přemístil na ostrov Aniwa. I na tomto ostrově však našli domorodce velmi podobné těm, kteří byli na Tanně, se stejnými pověrami, stejnou kanibalskou krutostí a barbarskou mentalitou.

Ostrovu velmi chyběla pitná voda, a tak se Paton rozhodl vykopat studnu. Svůj záměr oznámil domorodcům slovy: „Rozhodl jsem se vykopat hlubokou studnu, abych zjistil, zda nám dobrý Bůh dá čerstvou vodu, kterou tolik potřebujeme.“

Starý náčelník na základě logiky dané letitými zkušenostmi prohlásil: „To očekáváš, že na našem ostrově bude pršet ze spodu? Jaký nesmysl! Lidé ti přestanou věřit, když budeš tvrdit, že ze země poteče čerstvá sladká voda. Budou tě mít za blázna.“

Misionář se nenechal odradit a najal si místní kopáče. Jáma byla každý den o něco hlubší, nosiči vynášeli další a další koše nakopané zeminy. Domorodci ze širokého okolí se chodili dívat na pomateného misionáře a jeho nesmyslné dílo. Po několika dnech práce se utrhla jedna strana výkopu, naštěstí to nikoho nezasyřalo.

Starý náčelník se ještě jednou zoufale pokusil přesvědčit misionáře, aby kopání zanechal. Tentokrát argumentoval bezpečností. Paton se však nevzdával. Jeho domorodí spolupracovníci odmítli sestoupit do studny, která už byla deset metrů hluboká, i když jim sliboval sebevětší odměnu. Nanejvýš byli ochotni vytáhnout a odnést hlínu. Misionář tedy kopal sám. Jeho naděje

začala ožívat, když zjistil, že dno jeho studny je stále vlhčí a vlhčí, ale pocítil strach, když si uvědomil, že voda může být slaná. Kopal dál, zatímco domorodci nevěřicně kroutili hlavami a tūkali si na čelo.

Jednoho dne dal svým spolupracovníkům neočekávaně pokyn, aby ho vytáhli nahoru. „Myslím, že nám Bůh dá zítra z této díry vodu,“ oznámil starému náčelníkovi. Nepřesvědčil ho: „Na našem ostrově nikdy neuvidíš dešťovou vodu vytékat ze země. Jsme jen zvědaví, jak ta tvoje hloupá práce skončí.“

Následujícího rána Paton znovu sestoupil na dno výkopu. Napjatý očekáváním i obavami vyhloubil na dně jamku, kterou ve chvílce naplnila voda; i když byla kalná, neodolal, aby neochutnal. Pak poklekl do bláta na dně nedokončené studny a děkoval Bohu za pramen. Naplnil džbán a nechal se vytáhnout nahoru. Když se kal usadil, dal vodu ochutnat i domorodcům. „To je dar tvého Boha,“ zvolal v úžasu starý náčelník.

Když misionář studnu dokončil, přišli za ním domorodci s otázkou, zda si mohou také brát vodu. Ujistil je, že studna patří všem a každý si může vzít vody, kolik bude potřebovat. Domorodci na ni byli náležitě pyšní a ukazovali ji každému návštěvníkovi ostrova jako největší pamětihodnost.

Později se rozhodli, že si vykopou další studny. Když to dokázal misionář, proč by to nedokázali také? Pokaždé však narazili na slanou vodu. Po několika marných pokusech to vzdali. Měli pro celou věc svoje vysvětlení: „Umíme kopat, ale neumíme se modlit jako misionář, proto nám jeho Bůh nedal sladkou vodu ze země.“

VÍTĚZSTVÍ NAD POCHYBNOSTMI

Někteří lidé mají sklon pochybovat, že Bible je Boží slovo, protože jí nerozumí a neumí vysvětlit některé její části. Platí to zvláště o těch, kdo se stali věřícími teprve nedávno. Boží nepřítel – satan – se snaží vzít jim víru, že Bible je Boží zpráva pro nás. Ptají se: „Jak poznám, co je správné? Jestliže je Bible opravdu Boží slovo, jak se dokážu zbavit pochybností?“

Bůh nám vždy nejdříve poskytne fakta a důvody a pak po nás žádá, abychom věřili. Víme, že existuje, protože všechno stvořil. Tím, co pro nás koná, nám představuje svůj charakter. Víme, že Bible je pravdivá, protože se přesně splnilo, co předpověděla.

Možnost pochybovat nám Bůh nevzal. Naše víra stojí na dobrých důvodech, nikoli však na nezvratných důkazech. Kdo chce pochybovat, má pro to prostor. Naopak lidé, kteří chtějí skutečně poznat pravdu, najdou dostatek dobrých důvodů, aby mohli věřit. Svou víru mohou postavit na Bibli.

Náš rozum nedokáže plně pochopit Boží charakter ani Boží činy. Ani nejchytřejší a nejvzdělanější lidé nedokážou

plně porozumět bytosti, jakou je Bůh. Bůh pro nás vždy zůstane zahalen tajemstvím. Biblická kniha Jób se ptá: „*Dokážeš prozkoumat Boží úmysly, obsáhnout velikost Všemohoucího? Jeho dokonalost převyšuje nebesa – co jsi ty proti němu? Jeho vědění je bez hranic – čím se mu chceš rovnat?*“ (Jób 11,7.8)

Velký křesťanský myslitel, apoštol Pavel, napsal: „*Jak nesmírné je Boží bohatství, jak hluboká jeho moudrost a poznání. Jak nevyzpytatelná jeho rozhodnutí a nevystopovatelné jeho jednání!*“ (Římanům 11,33) „*Bůh je skrytý, oblak i tma ho zastírají, spravedlnost a právo jsou podnoží jeho trůnu.*“ (Žalm 97,2)

Když přemýšlíme o tom, jak s námi Bůh jedná, a snažíme se pochopit, proč se chová právě tak, jak se chová, můžeme poznat, že je laskavý, milosrdný a mocný. Proč Bůh určité věci dělá, jsme schopni pochopit jen natolik, nakolik je to pro nás užitečné. Musíme důvěřovat jeho dobrotě, že nás povede dobře i nadále. Udělá pro nás jen to nejlepší.

Bibli, podobně jako jejího autora, nikdy zcela nepochopíme. Nedokážeme úplně vysvětlit tragický příběh o tom, jak zlo – hřích – přišlo na naši planetu. Nejsme schopni vyložit, jak se mohl Boží Syn stát člověkem. Nechápeme, jak nás Bůh může prohlásit za spravedlivé a jak dokáže vzkřísit mrtvé. To, že některé skutečnosti, o kterých Bible píše, nedokážeme vysvětlit, není důvod, abychom o Bibli pochybovali.

I v přírodě je mnoho jevů, které nechápeme. Ani nejmoudřejší lidé nedokážou plně vysvětlit nejjednodušší formy života. Všude narážíme na jevy, kterým plně nerozumíme. Nemělo by nás tedy překvapovat, že i v duchovní oblasti narážíme na skutečnosti, které plně nechápeme.

Náš rozum je příliš chabý na to, aby dokázal obsáhnout tolik informací. Bůh nám však poskytl dostatek důvodů, abychom mohli věřit, že on sám Bibli inspiroval.

NEJSME SCHOPNI POCHOPIT VŠECHNO

Apoštol Petr prohlásil o dopisech napsaných apoštolem Pavlem: *„Je pravda, že jsou tam některé věci nesnadněji pochopitelné, a těch se chytají nerozumní a nevyrovnaní lidé, kteří jeho dopisy překrucují. Ale oni to činí i s ostatními částmi Písma, čímž přivolávají na sebe zkázu.“* (2. Petrův 3, 16.17) Určité části Bible jsou obtížně pochopitelné. To je pro některé čtenáře důvod, aby Bibli nevěřili. Tyto obtížně pochopitelné části nám však dokládají, že Bible pochází od Boha.

Nejsme schopni pochopit všechno, co je v Bibli napsáno o Bohu, protože naše myšlení nemá takovou kapacitu jako jeho. Člověk nikdy plně nedomyslí Boží velikost a dobrotu. Právě to, že Bible svou velikostí přesahuje naše schopnosti, by nám mělo pomoci věřit v ni jako v Boží slovo.

Bible nám přináší pravdu, která dokáže uspokojit potřeby a touhy každého lidského srdce. Tuto pravdu však podává tak prostě a zajímavě, že to překvapí a potěší i nejvzdělanějšího člověka. Stejně tak i nejprostším a málo vzdělaným lidem poskytuje základní informace o tom, jakým způsobem je Bůh chce zachránit. A přitom jednoduše vyjádřené pravdy mají hodnoty, které jen stěží dokážeme domyslet. Přijímáme je jen proto, že to řekl Bůh.

Bible nás seznamuje s Božím plánem záchrany člověka. Všichni můžeme pochopit kroky, které musíme udělat,

chceme-li se vrátit k Bohu. Bible nám vysvětluje, jakou víru v Ježíše Krista potřebujeme, abychom mohli být mezi zachráněnými.

Za těmito snadno pochopitelnými pravdami se však skrývají tajemství, která vyžadují důkladné studium. Abychom našli potřebné odpovědi, musíme podrobně studovat Bibli. Jestliže se upřímně budeme snažit najít pravdu, jako odměnu získáme víru a lásku k Bohu.

Čím usilovněji budeme studovat Bibli, tím větší získáme jistotu, že to je slovo živého Boha. Skloníme se v úctě před tím, kdo nám odhalil tyto pravdy. Víme, že plně nerozumíme všem bodům biblického učení. Náš rozum není s to obsáhnout všechno, co ví Bůh.

Někteří čtenáři pochybují o Bibli, protože všemu plně nerozumí. To hrozí i lidem, kteří tvrdí, že Bibli věří. Samotná Bible nás varuje: *„Dejte si tedy pozor, bratři, aby se ve vás neuhnízdló zlo a nevěra, které by vás odváděly od živého Boha.“* (Židům 3,12)

Je užitečné pečlivě studovat Bibli. Užitečné je i zkoumat „hlu-

biny Božích záměrů“ (1. Korintským 3,10), které Bible ukazuje. „Bůh má svá tajemství, ale mnohé věci nám zjevil, abychom se my i naše děti vždy řídili slovy jeho zákona.“ (Deuteronomium 29,29)

Satan se nás snaží svést, abychom svůj rozum využívali nesprávně. Když někteří lidé začnou studovat Bibli, mají pocit, že musí vysvětlit všechno, co je v ní napsáno. Jsou namyšlení a nespokojení, kdykoli narazí na něco, co jim není jasné.

Cítí se pokořeni, když mají uznat, že všemu v Bibli nerozumí. Nejsou ochotni počkat, až jim Bůh danou otázku objasní.

Mají pocit, že jejich vlastní chápání by jim mělo stačit. Když pak něčemu nerozumí, dochází k závěru, že původcem Bible není Bůh.

Některé myšlenky, o kterých lidé tvrdí, že pocházejí z Bible, nemají s Biblí nic společného. Naopak, tyto představy se s biblickým učením naprosto rozcházejí. Vyvolávají nedůvěru k Bibli. Problémem

ovšem není Bible jako taková, problém je v nesprávném přístupu k Bibli.

Kdybychom plně rozuměli Bohu i jeho činům, nemuseli bychom už hledat žádnou pravdu. Nezůstal by prostor pro náš další intelektuální ani duchovní růst. Bůh by pak už nebyl první a nadřazený nade všechno. Děkujme Bohu, že nás po všech stránkách přesahuje.

Bůh je nekonečný, „*v něm jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání*“ (Koloským 2,3). Po celou věčnost budou zachránění lidé v Božím království studovat velikost Boží dobroty. Stále hlouběji budou objevovat, jak je moudrý a mocný.

Bůh však chce už nyní a tady na zemi svým následovníkům postupně odhalovat pravdy svého slova. Existuje jen jeden způsob, jak je můžeme přijmout. Božímu slovu – Bibli – můžeme porozumět jen tehdy, když nás povede Duch svatý. „*Nám to Bůh odhalil prostřednictvím svého Duchu, kterému nic není skryto. Jako nitro člověka je přístupné jen vlastnímu vědomí každého jedince, tak i Boží myšlení je známé jen Božímu Duchu, takže jenom s jeho pomocí můžeme poznat, co všechno nám Bůh daroval.*“ (1. Korintským 2,10.11)

Ježíš svým následovníkům slíbil: „*Teprve až přijde Duch svatý, odkryje vám plnou pravdu. On bude jejím věrným tlumočnickem. Oznámí vám i to, co má přijít.*“ (Jan 16,13.14) Bůh si přeje, abychom využívali možnosti svého rozumu. Studium Bible rozvíjí tyto schopnosti a zušlechťuje naše myšlení více než jakýkoli jiný předmět studia. Musíme však být opatrní, abychom rozum nepovýšili na boha. Náš rozum je stejně limitovaný a slabý jako celý člověk. Potřebujeme prostou víru malého dítěte, které je ochotné se učit. Musí-

me prosit Ducha svatého o pomoc. Jedině tak hlouběji poznáme, co je v Bibli napsáno.

Když si uvědomíme, jak moudrý je Bůh, povede nás to k pokoře. Jeho velikost a moc přesahují možnosti našeho poznání. Stránky Písma bychom měli otvírat tak, jako kdybychom předstupovali před samotného Boha. Při studiu Bible si musíme uvědomit, že se setkáváme s mocí, která nás přesahuje. Naš rozum i naše srdce se musí sklonit před Bohem, který se představil jako věčný původce všeho.

Mnohé skutečnosti jsou na první pohled těžko pochopitelné. Bůh nám je však objasní, když jej o to poprosíme. Duch svatý nás povede a pomůže nám, abychom nesprávně nevykládali nebo nepřekrucovali smysl Bible.

Některým lidem četba Bible nijak nepomáhá. Dokonce jim může škodit. Když se člověk pokouší Bibli studovat bez modlitby, dojde obvykle jen k pochybnostem. Při čtení Bible se naše myšlenky musí soustředit na Boha. Musíme být připraveni nechat se jím vést. Bez Boží pomoci naše myšlení snadno zastřou pochybnosti. V tomto smyslu může i studium Bible vést k nevíře.

Když lidé studují Bibli, aniž by prosili Boha o pomoc, pokouší se je ovlivňovat také satan. Snadno začnou Bibli vysvětlovat mylně i přesto, že mohou být jinak velmi vzdělaní. Pokud sami Boha neposлуouchají, není bezpečné důvěřovat jejich výkladům Bible.

Někdo čte Bibli jenom proto, aby v ní našel chyby. Nepodřídil se Bohu a domnívá se, že najde dostatek důvodů pro to, aby věřit nemusel. Takový postoj brání pochopit i jednoduché a jasné pravdy.

DŮVODY PRO VÍRU

Ve většině případů je skutečným důvodem nevíry láska k něčemu nesprávnému, k nějakému hříchu. Jestliže jsme pyšní a máme rádi něco špatného, nemáme zájem o to, co říká Bible. Nejsme-li ochotni řídit se tím, co Bible učí, jsme velmi náchylní pochybovat. Pokud budeme Bibli studovat s ochotou žít podle ní, najdeme dostatek důvodů věřit, že je to Boží slovo. Porozumíme učení, které nám přinese záchranu.

Ježíš Kristus prohlásil: „*Bude-li někdo chtít plnit Boží vůli, pozná, zda je to učení z Boha, nebo mluvím-li sám za sebe.*“ (Jan 7,17) Neměli bychom zpochybňovat a zesměšňovat

všechno, čemu nerozumíme. Usilujme žít podle toho, co už známe, pak teprve budeme moci očekávat, že nám Bůh odhalí něco dalšího. S pomocí Ježíše Krista musíme plnit to, co nám Bůh ukázal. Teprve pak budeme schopni pochopit a prožít i to, o čem dnes pochybujeme nebo v čem nemáme jasno.

Každý z nás se může osobním studiem a z vlastní zkušenosti přesvědčit, zda má Bible pravdu a zda Boží sliby platí. Slova Žalmu nás vyzývají: „*Přesvědčte se sami, jak dobrý je Bůh.*“ (Žalm 34,9) Neměli bychom být odkázáni jen na názory jiných lidí, ale měli bychom se přesvědčit sami. Bůh nás ujišťuje: „*Proste a dostanete.*“ (Jan 16,24) On své sliby splní. Nikdy neselhal a neselžou ani v budoucnu. Do jaké míry se přibližujeme k Ježíši Kristu, natolik se můžeme radovat z jeho úžasné lásky. Naše pochybnosti a naše úzkost v jeho přítomnosti zmizí.

Apoštol Pavel o Bohu napsal: „*Vždyť on nás vysvobodil z moci tmy a uvedl do světla, kde vládne jeho milovaný Syn.*“ (Koloským 1,13) Jestliže jsme přijali záchranu v Ježíši Kristu, můžeme také dát Bohu za pravdu. Můžeme upřímně vyznat: „Potřeboval jsem pomoc a našel jsem ji v Ježíši Kristu. Dostal jsem všechno, co jsem opravdu potřeboval. Hlad mého srdce se utišil. Bible mi představila Pána Ježíše. Víte, proč v něho věřím? Protože jsem ho poznal jako Zachránce, který přišel od Boha. Proč důvěřuji Bibli? Protože jsem poznal, že je to Boží hlas, který hovoří k mému srdci.“ Můžeme si být jisti, že Bible je pravdivá a že Ježíš Kristus je opravdu Boží Syn. Můžeme mít jistotu, že se neřídíme nějakým falešným nebo nesmyslným učením.

Apoštol Petr vyzývá své spoluvěřící: „*Usilujte o duchovní růst a hlubší poznání Pána Ježíše Krista.*“ (2. Petrův 3,18) Když věřící duchovně rostou, stále plněji a důkladněji chápou Boží slovo – Bibli. V jejím učení budou stále objevovat nové myšlenky a novou krásu.

Bůh dával své církvi v každé době poznání a svěřoval jí pravdu; stejně tomu bude až do konce světa.

„Cesta spravedlivých se podobá světlu při ranním rozbřesku, které je stále jasnější až do plného dne.“ (Přísloví 4,18)

Vírou si můžeme představovat život zachráněných v Božím království a důvěřovat Božímu slibu, že se naše poznání bude stále prohlubovat. Tam se naše schopnosti napojí na Boha, dostaneme se do kontaktu s bytostí, která je zdrojem veškerého poznání a vědění.

Můžeme se těšit z toho, že v nebi nám Bůh vysvětlí a objasní všechno, co jsme tady na světě nebyli schopni pochopit. Nyní možná vidíme jen své chyby a nezdary, pak se však seznámíme s dokonalým Božím plánem pro svůj život.

„V tomto životě můžeme vidět jenom cosi jako zamžený obraz v zrcadle, ale pak staneme Bohu tváří v tvář. Zatím ho známe jen z nepatrné části; pak ho budeme znát tak, jak on už nyní zná nás.“ (1. Korintským 13,12)

ÚVODNÍ PŘÍBĚH:

Tvář

Vzpomínám si, jak se ke mně rychle blížilo auto a jak jsem letěla vzduchem. Potom všechno ztemnělo a ztichlo. Jen jakoby z dálky zněla siréna sanitky. Když jsem se konečně probrala, vnímala jsem jen proužky světla pronikající přes obvazy na mé tváři. Jak jsem se později dověděla, po srážce s autem jsem letěla několik metrů vzduchem a tváři přistála na šterku. Tehdy jsem ještě netušila, že se malé kamínky a kousky špíny zaryly do mého šestnáctiletého obličeje. Když jsem si chtěla sáhnout na svou tvář, něčí dlaň jemně vrátila mou ruku zpátky. „Jen v klidu lež,“ zaslechla jsem.

Už jako dítě jsem se všem líbila. Lidé se ke mně odjakživa chovali jinak než k děvčatům, která nebyla tak hezká jako já. Tatínek mě velice miloval, doslova se ve mně viděl. Když mě několik měsíců před nehodou zvolili nejkrásnější studentkou školy, tatínek mě vzal kolem ramen a štěstím jen zářil.

Po nehodě jsem se potácela mezi stavy bezvědomí a vědomí. Kdykoli jsem přicházela k sobě, to hlavní, na co jsem musela myslet, byl můj obličej. Cítila jsem v něm napětí a bolest. Někdy mě rány hrozně pálily, jindy jsem překonávala jen tupý tlak.

Rodiče mě pravidelně navštěvovali. Snažili se, aby se do mé blízkosti nedostalo zrcadlo. Jak se mi postupně vracelo zdraví a síla, stávala jsem se stále protivnější. Neustále jsem tatínka žádala, aby mi půjčil zrcátko. Nakonec mi rozzlobeně odpověděl: „Tak už dost, víckrát mi to neříkej. Řekl jsem ti ne, a hotovo.“

Rozhodla jsem se, že o to ráno poprosím uklízečku. Ochotně mi vyhověla. Nic mě nemohlo připravit na obraz, který jsem

tenkrát uviděla. Místo známé tváře se na mě v zrcadle zašklebilo něco jako velikánské odřené koleno, celé oteklé a zčervenalé. Rty i čelo jsem měla opuchlé a plné strupů. Těžko jsem na tváři hledala alespoň kousek normální kůže.

V té chvíli vstoupil do pokoje tatínek. Okamžitě zachytil můj zděšený pohled do zrcadla. V hlavě se mi usadila jediná myšlenka: „Je se mnou konec. Nikdo mě už nebude mít rád. Vypadám tak odporně.“ Tatínek ke mně pomalu přistoupil, vzal mi z rukou zrcátko a pak tiše, ale důrazně opakoval: „To není důležité..., tím se nic nezmění. Žádný rodič nepřestane mít rád své dítě, protože se něco stalo. Jestliže nepřijdeš v životě o nic víc než o kůži na obličeji, tak na tom budeš ještě moc dobře.“

Obrátila jsem se zpátky k tátovi. Všechno, co řekl, mi připadalo jako „povinné“ povzbuzování, jako ty společenské fráze, kterými se lidé snaží dostat z nepříjemných situací. „Podívej se na mě, pořádně se na mě podívej a řekni mi, jestli mě máš ještě rád.“ Můj hlas zněl podrážděně a útočně.

Nikdy nezapomenu na to, co následovalo. Když se podíval na můj rozdrásaný a oteklý obličej, oči se mu zalily slzami. Pomalu se ke mně sklonil a políbil mě na oteklé rty plné strupů. Ten polibek byl jakoby závan něčeho věčného, neskutečně krásného, ujištění o tom, jak se mýlím, když pochybuji o lásce svého táty.

To všechno se odehrálo před mnoha lety. Ve tváři mi zůstala jen jediná viditelná památka – neparná jizva nad obočím. Ale tatínkův polibek a to, co mě naučil o skutečné lásce, je ve mně stále živé.

OPRAVDOVÁ RADOST

Věřící mají ostatním lidem představovat Ježíše Krista a ukazovat, že Bůh je laskavý a dobrý. Podobně jako Ježíš Kristus nám představil skutečný charakter svého Otce, máme i my představovat Ježíše Krista světu, který nezná jeho lásku. Pán Ježíš prosil svého Otce: „*Posílám je do světa, právě tak, jako jsi ty poslal mne... Já působím v nich, jako ty působíš ve mně..., aby lidé poznali, že jsi mne poslal.*“ (Jan 17,18.23)

Apoštol Pavel napsal následovníkům Ježíše Krista: „*Naším nejlepším vysvědčením jste přece vy sami..., to může každý vidět na vlastní oči.*“ (2. Korintským 3,2) Opravdově věřící jsou takovým svědectvím pro svět. Jestliže jej následujeme, posílá nás jako svoje svědectví do našich rodin, do měst nebo obcí, kde žijeme.

Jestliže Ježíš Kristus v nás žije, chce naším prostřednictvím promlouvat k lidem, kteří ho ještě neznají. Pravděpodobně nechtou Bibli a z jejích stránek k nim Boží hlas nemluví. Nevidí Boží lásku v jeho činech. Pokud však pravdivě představujeme Ježíše Krista, pak by jej mohli zahlédnout naším prostřednictvím. Mohli by alespoň částečně

poznat, že je dobrý, a tak začít mít o něj zájem, mít ho rádi a chtít pro něj něco udělat.

Křesťané mají ukazovat cestu k Božímu království. Mají ostatním zprostředkovat světlo, které sami přijali od Ježíše Krista. Jejich život a charakter má ostatním lidem ukazovat, jaký je Ježíš Kristus a co to znamená mu sloužit. Když představujeme Ježíše Krista, ukazujeme druhým, jaká je to radost pracovat pro něj. Opravdově věřící vědí, že je to pravda. Ti, kdo si stále stěžují a nemají radost, představují lidem nesprávně Boha a křesťanský život. Jejich vinou si pak ostatní myslí, že Bůh nechce, aby jeho následovníci byli šťastní. To je velká chyba, protože vlastně o Bohu říkají něco, co není pravda.

Boží nepřítel, satan, je rád, když se mu podaří věřícího přivést do stavu, kdy pochybuje a je nešťastný. Má radost, když Bohu nedůvěřujeme. Chce, abychom pochybovali o tom, že Bůh nás chce a může zachránit. Rád v nás vyvolává obavy, že nás Bůh přivede do neštěstí.

Stejně tak si přeje, abychom měli pocit, že Bůh s námi nemá slitování. To ale není pravda. Satan nám podsouvá nesprávné představy o Bohu. Snaží se, abychom přemýšleli o svých představách, a ne o Boží dobrotě. Chce, abychom Bohu nedůvěřovali a nebyli spokojeni s tím, jak nás v životě vede. Snaží se, aby život křesťana vypadal těžký, pochmurný a neradostný. Někteří věřící mohou způsobem svého jednání ostatním lidem naznačovat, že život podle Boží vůle je nesmírně namáhavý. Může to vypadat tak, že s tvrzením satana souhlasí.

Mnoho lidí se během svého života příliš zabývá svými chybami. Mluví stále jen o tom, co se jim nepodařilo, pro-

žívají jen zármutek a nespokojenost. Když jsem cestovala po Evropě, jistá žena mi vyprávěla o sobě právě takovým způsobem. Napsala, že je velmi nešťastná, a žádala mne, abych ji nějak povzbudila. Poté, co jsem si přečetla její dopis, se mi v noci zdálo, že se procházím zahradou. Nějaký člověk, který se choval jako majitel zahrady, mě provázel.

Prohlížela jsem si květiny a radovala se z jejich nádherné vůně. Vedle mě šla pisatelka zmíněného dopisu a upozorňovala mne na ošklivé trní, které se jí pletlo do cesty. Naříkala a plakala. Nešla cestičkou ani nenásledovala našeho průvodce, ale prodírala se trním. „Ach, to je škoda, že zahrada je plná trní,“ bědovala. Náš průvodce jí odpověděl: „Nezabývej se trním, to tě jenom poraní. Všímej si růží, lilií a karafiátů.“

Měli bychom si připomínat hezké chvíle svého života. Cožpak jsme neprožili dobu, kdy jsme se radovali, protože nás oslovil Boží Duch? Ohlédneme-li se, nevidíme snad ve svém životě mnoho krásných a příjemných okamžiků? Boží sliby mohou být jako nádherně vonící květiny podél cesty našeho života. Dovolíme, aby nás jejich nádhera a příjemná vůně naplnily radostí?

Trní nás může jenom zraňovat a zarmucovat. Pokud v životě sledujeme a druhým lidem představujeme jenom trní, odcházíme od Boží dobroty. Bráníme tím ostatním lidem, aby se vydali na cestu, která vede ke skutečnému životu.

PĚSTUJME RADOST, NIKOLI POCHYBNOSTI

Neměli bychom myslet jenom na to špatné a nepříjemné, co nás kdy v životě potkalo. Neměli bychom mluvit jen o svých chybách a o tom, jak nás stále mrzí. V takovém případě by nás negativní myšlenky zahltily a zbavily naděje. Člověk bez naděje vidí všechno černě. Uzavírá se před Božím světlem a vrhá stín na životy jiných lidí.

Poděkujme raději Bohu za pozitivní myšlenky, ke kterým nás vede. Připomínejme si, co všechno nám Bůh slíbil. Ježíš Kristus opustil trůn svého nebeského Otce a své božství skryl v lidském těle. Stal se jedním z lidí proto, aby nás mohl vysvobodit z moci satana. Zvítězil za nás v boji se zlem, otevřel cestu k věčnému životu a odhalil jeho krásu.

Zajímejme se o to, jak jsou lidé zachraňováni z propasti zla. Objevme, jak jsou vedeni, aby byli opět blízko Bohu. Představme si, jak nás, věříme-li v Zachránce, osvobozuje od odsouzení Kristův spravedlivý

život. Vírou se dostáváme do blízkosti jeho trůnu. Bůh si přeje, abychom o těchto věcech přemýšleli.

Neděláme Bohu ani čest, ani radost, když pochybujeme o jeho lásce a slibech, které nám dal. Jak by se asi cítila maminka, kdyby se její děti stavěly proti ní? Jak by se cítila, kdyby ji svým chováním osočovaly, že si přála, aby trpěly? Celý svůj život usilovala jen o to, aby jim bylo dobře. Pokud by pochybovaly o její lásce, zlomilo by jí to srdce.

Co si o nás může myslet Bůh, náš nebeský Otec, když nedůvěřujeme jeho lásce? Tato láska jej vedla, že obětoval vlastního Syna, abychom my mohli získat život. Apoštol Pavel napsal: „*Když neváhal vzdát se kvůli nám svého vlastního Syna, co by pro nás ještě neudělal?*“ (Římanům 8,32) A přesto tolik lidí svým životem nebo svými slovy jeho lásku odmítá. Říkají: „Bůh tím určitě nemyslí mne. Možná má rád jiné lidi, mě ale o své lásce nepřesvědčil.“

Takové myšlenky škodí, protože každá pochybnost je pro sata-
na výzvou, aby nás dál vedl na sces-

tí. Svou nejistotu tím jen posílíme a odeženeme od sebe Boží anděly. Neměli bychom nahlas vyslovovat své pochyby, i když nás satan svádí. Pokud se rozhodneme, že mu otevřeme dveře svého nitra, naplní naše myšlení nejistotou a otázkami. Hovořit o pochybnostech škodí nejen nám. Zaséváme tím také semena, která vyrostou a přinesou plody v životech dalších lidí. Obvykle už později není možné vliv takových slov zastavit.

My sami se možná přeneseme přes období nejistoty a nenecháme se dále vést satanem. Avšak jiní lidé, kteří nás slyšeli a věřili našim slovům, na ně možná nikdy nezapomenou. Jak je důležité, abychom nahlas říkali jen to, co může druhým přinést duchovní posilu a život!

Andělé sledují, jak představujeme světu svého nebeského Vládce. Přemýšlejme a mluvmе o svém Zachránci, který dnes obhazuje naši věc u Božího trůnu. Kdykoli se setkáme se svými přáteli, prožívejme a projevujme vděčnost Bohu. To nasměruje i pozornost našich přátel k Ježíši Kristu.

Každý člověk prožívá problémy, trápení a zápasy. Nevyprávějme o svých starostech druhým lidem, ale svěřme všechno v modlitbě Bohu. Měli bychom přijmout zásadu, že nebudeme druhým lidem sdělovat své pochybnosti o Bohu. Do života jiných lidí můžeme vnést jas. Slova vyjadřující naději a pravou radost je posílí.

Satan navádí mnoho dobrých lidí, aby udělali něco špatného. Mnozí z nich málem padají v zápase se svým sobectvím a se silami zla. Neměli bychom jim situaci ještě ztěžovat. Raději bychom je měli povzbudit slovy naděje, která jim v jejich situaci pomohou. Tak z nás může vyzařovat světlo Ježíše Krista. „*Vždyť nikdo z nás nežije ani neumírá*

jen pro sebe.“ (Římanům 14,7) Můžeme pomáhat druhým lidem svými slovy a svými činy, aniž si to uvědomujeme. Stejně tak můžeme způsobit, že někdo jiný ztratí naději a odvrátí se od Ježíše Krista a jeho pravdy.

Někteří lidé mají velmi zkreslené představy o životě a charakteru Ježíše Krista. Domnívají se, že neprojevoval přátelství a radost. Mají za to, že byl odměřený, přísný a zachmuřený. Takové pojetí Ježíše Krista vnáší do jejich života jen temno.

Někdy se říká, že Ježíš často plakal, ale že se nikdy nesmál. Náš Spasitel byl opravdu člověk bolesti. Znal zármutek, protože své srdce otevřel veškerému lidskému trápení. Na jeho život padal stín utrpení a starostí, jeho duch však nebyl nikdy zlomený. Z jeho tváře vyzařoval klid a radost. Z jeho srdce vyvěralo štěstí. Kamkoli přišel, vnášel pohodu a pokoj, radost a spokojenost.

Náš Spasitel byl přemýšlivý, nikoli však zasmušilý. Lidé, kteří jej následují, se budou projevovat podobně. Následovníci Ježíše Krista vědí, že mají uskutečnit velký úkol. Nebudou se chovat hloupě, hrubě a drze. Nebudou vyprávět neslušné vtipy. Víra v Ježíše Krista vnese do jejich života mír, který poplyne jako řeka. Přinese jim pravé štěstí, opravdovou radost a úsměv na tvář. Ježíš Kristus nepřišel na tuto zemi proto, aby si nechal sloužit. Přišel, aby lidem pomáhal. Když jeho láska naplní naše srdce, budeme se řídit jeho příkladem.

Budeme-li stále myslet jen na to, jak se k nám druzí zachovali nečestně a nedobře, nebudeme schopni je mít rádi tak, jak nás má rád Ježíš Kristus. Budeme-li však přemýšlet o úžasné lásce a o soucitu, jaký Ježíš projevuje nám, bu-

deme schopni zaujmout podobný postoj vůči jiným lidem. Máme mít rádi a respektovat druhé, i když nemůžeme přehlížet jejich nedostatky. Měli bychom být pokorní a nebýt si sebou až příliš jistí. Jestliže projevíme více trpělivosti vůči nedostatkům ostatních, staneme se méně sobečtí a naopak laskavější a velkorysejší.

Izraelský král David napsal: „*Důvěřuj Bohu a čiň dobro, těš se z toho, co máš, a zachovávej věrnost.*“ (Žalm 37,3) „Důvěřuj Bohu.“ Každý den přináší své starosti a své problémy. Když se setkáme se svými přáteli, hovoříme samozřejmě o svých nesnázích. Rozebíráme je a děláme si starosti, obáváme se, že přijdou ještě horší časy. Může to vypadat, jako bychom neměli milosrdného a laskavého Zachránce, který ochotně naslouchá našim prosbám. Naše slova nevyjadřují přesvědčení, že je připraven nám pomoci, kdykoli to potřebujeme.

DŮVODY K OBAVÁM

Někteří lidé se stále něčeho bojí a očekávají další problémy. Každý den je Bůh zahrnuje projevy své lásky, oni však jeho působení nevnímají. Stále mají strach z něčeho nepříjemného, co by je mohlo postihnout, nebo se trápí nad skutečnými, ale drobnými problémy, které prožívají. Ustaranost jim brání vnímat mnoho věcí, za které by měli být vděční. Problémy by je měly nasměrovat k Bohu, on jim chce pomáhat. Oni však naopak dovolují svým nepříjemným zážitkům, aby je od Boha odváděly.

Smíme pochybovat o Bohu? Smíme mu nedůvěřovat? Pán Ježíš je náš přítel. Celé nebe se zajímá o to, co se s námi děje. Neměli bychom dovolit, aby z nás každodenní problémy udělaly ustarané lidi. Pokud to připustíme, pak budeme mít vždycky nějaký důvod být nešťastní. Ustaranost nám nepomáhá zvládat naše těžkosti.

Možná se trápíme kvůli zaměstnání. Budoucnost se jeví stále temnější. Obáváme se, že ztratíme i to, co máme. Nesmíme se však vzdávat naděje. Všechny starosti můžeme svěřit Bohu. Můžeme ho poprosit, aby nám ukázal, jak řešit pracovní problémy, abychom neutrpěli ztrátu. Pak musíme udělat všechno ze své strany, abychom dosáhli co nejlepších výsledků. Pán Ježíš slíbil, že nám pomůže. Očekává však, že uděláme všechno, co je v našich možnostech. Když vykonáme všechno, čeho jsme s Boží pomocí schopni, můžeme s radostí přijmout výsledky.

Bůh si nepřeje, aby jeho následovníci padali pod tíhou starostí. Na druhé straně nám také nechce nic předstírat. Neříká nám: „Nebojte se, nehrozí vám žádné nebezpečí.“ Ví, jakým problémům a nebezpečím jsme vystaveni. Jedná

s námi otevřeně. Neslíbil, že svůj lid vezme z tohoto světa zla a utrpení, ukazuje nám však směr k místu bezpečí, které nikdy nezklame.

Pán Ježíš se modlil za své následovníky: „*Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je chránil od zlého.*“ (Jan 17,15) Řekl také: „*Svět vám připraví mnoho těžkostí, ale neztrácejte odvahy. Já jsem nad ním zvítězil.*“ (Jan 16,33)

V kázání na hoře Ježíš své učedníky důrazně poučil, jak je důležité, aby důvěřovali Bohu. Tato naučení mají pomoci všem věřícím. Dochovala se až do naší doby, aby nám pomohla a dodala naději. Pán Ježíš nám dal za příklad ptactvo. Upozornil nás, že zpívá své písňě chvály a netrápí se starostmi, jak naplní své potřeby. „*Podívejte se na ptáky: ne-sejí ani nesklízejí, neshromažďují obilí do sýpek, ale nebeský Otec je živí. Což vy nejste mnohem cennější?*“ (Matouš 6,26)

Nebeský Otec štědře otevírá svou dlaň a naplňuje potřeby všech svých tvorů. Nezapomíná ani na obyčejné ptáčky. Nedává jim potravu až do zobáků, ale naplňuje jejich potřeby.

Musejí si sami nasbírat zrní, které pro ně připravil. Musejí si nasbírat stavební materiál pro svá hnízda a potravu pro svá mláďata. Ptáci při obstarávání potravy zpívají. Zpívají, protože je nebeský Otec živí. Nejsme my lidé, kteří můžeme uctívat Boha, mnohem cennější než ptactvo? Nepostará se náš Stvořitel, který nás udržuje na živu, také o naše potřeby? Bůh, který nás stvořil, zajistí pro nás také všechno, co opravdu potřebujeme, budeme-li mu důvěřovat.

Ježíš Kristus v kázání na hoře mluvil také o polním kvítí. Nebeský Otec vytvořil krásné květiny, aby tím demon-

stroval svou lásku k lidem. Ježíš nás vyzývá: „*Podívejte se na polní květiny!*“ Prostá krása polních květin je pozoruhodnější než nádhera šatů krále Šalomouna. Ani ty nejnádhernější šaty, jaké lidé dovedou vyrobit, se nevyrovnají nádhře a půvabu květin, které stvořil Bůh.

Ježíš dále řekl: „*Jestliže tedy Bůh dává takovou krásu nepatrným polním kvítkům, které nemají dlouhého trvání, nepostará se tím spíše o vás? To mu tak málo důvěřujete?*“ (Matouš 6,30)

Bůh, ten největší umělec, propůjčuje obyčejným květinám tolik nejrůznějších barev. Některé z nich kvetou pouze jediný den, a přesto je vytvořil tak nádherné a dokonalé. Oč větší pozornost a zájem věnuje lidem, které stvořil, aby se mu podobali. Ježíš nás těmito příklady chtěl přesvědčit, abychom se nestrachovali. Nemáme důvod pochybovat nebo ztrácet víru.

Bůh si přeje, aby všichni lidé byli šťastní a měli vnitřní pokoj. Přeje si, aby mu důvěřovali a řídili se jeho radami. Ježíš řekl: „*Odkazuji vám svůj pokoj. Dávám jiný pokoj, než sli-*

buje svět, a tak se nebojte a nedejte se zastrašit.“ (Jan 14,27) „Řekl jsem vám to proto, aby se na vás přenesla moje radost a aby vaše radost byla úplná.“ (Jan 15,11)

Radost, které dosáhneme svým sobectvím, se brzy vytratí. Po takové radosti se člověk za chvíli cítí osamělý a smutný. Existuje však skutečná a trvalá radost – radost z poslušnosti Boha. Opravdově věřící lidé mají průvodce, který je vede. Nemusí se trápit nad tím, co v minulosti provedli. Možná, že nezažili něco z radostí tohoto světa, mohou však být šťastni při pomýšlení na radosti, které přinese budoucí věčný život.

Už tady a dnes mohou věřící lidé prožívat radost z toho, že smějí žít a hovořit s Ježíšem Kristem. Mohou prožívat důsledky jeho lásky. Může je povzbuzovat vědomí, že on je životem provází. Každý krok jejich života je může přivést blíže k Ježíši a pomoci jim, aby plněji pochopili jeho lásku. Každý krok je může přivést blíže k očekávanému nádhernému domovu míru a štěstí. Držme se proto pevně víry v Boha.

Držme se naděje, která je stále pevnější. „*Až doposud nám Hospodin pomáhal*“ (1. Samuelova 7,12) a bude nám pomáhat až do konce.

Připomínejme si, co pro nás náš Pán dělal, aby nás povzbudil a vysvobodil z moci našeho nepřítele, satana. Udržujme si v živé paměti všechny projevy Boží lásky a dobroty. Připomeňme si slzy, které nám osušil, a bolesti, které nám pomáhal snášet. Zbavil nás strachu a starostí a dal nám všechno, co jsme potřebovali. Tyto Boží dary nám mají dodat sílu, abychom byli schopni zvládnout všechny těžkosti na naší další cestě životem.

Nelze se vyhnout myšlenkám na těžkosti a zkoušky, které budeme muset prožít před koncem dějin tohoto světa. Můžeme však pohlédnout zpátky a vyhlížet i budoucnost se slovy: „*Až doposud nám Hospodin pomáhal*“ a „*tvá síla přetrvá, dokud budeš žít.*“ (Deuteronomium 33,25) Nikdy na nás nepřijdou zkoušky větší než síla, kterou nám Bůh nabízí. Začněme celým srdcem naplňovat svůj životní úkol tam, kde jsme, a důvěřujme, že nám Bůh dá dostatek síly, abychom zvládli všechno, co se nám postaví do cesty.

Jednoho dne se brány nebes doširoka otevrou, aby přivítaly Boží děti. Z úst Krále slávy zazní požehnání jako slavnostní hudba: „*Pojďte, sám Otec vás zve do království, které je pro vás připraveno od počátku světa.*“ (Matouš 25,34)

Zachránění budou uvítáni v novém domově, který pro ně připravil Ježíš Kristus. V Božím království už nebudou zlí lidé. Sousedy zachráněných budou ti, kdo díky Boží milosti zvítězili nad satanem a vypěstovali si dokonalý charakter. Krev Ježíše Krista odstraní z jejich srdcí touhu po zlu. Ze zachráněných bude vyzařovat Kristova sláva

jasnější než slunce. A co víc, bude z nich vyzařovat krása jeho charakteru. Postaví se před Boha bez sebemenší vady nebo nedostatku a budou mít stejné možnosti jako andělé.

Pro zachráněné je už dnes připraven nádherný nový domov v nebi. *„Co člověku prospěje, když získá celý svět a ten skutečný život ztratí?“ (Matouš 16,26)* I chudý člověk, který přijal dar věčného života, má větší bohatství, než jaké by mu svět mohl dát. Jediný člověk zachráněný Ježíšem Kristem, očištěný od zla, který žije podle Boží vůle, má pro Boha ohromnou cenu. Bytosti, které žijí v Boží blízkosti, se radují z každého člověka, který přijme záchranu v Ježíši Kristu. Tato radost vede anděly, aby zpívali nádherné písně vítězství.

PROJEKT RODINA

Rodina je základ života.
Nebojme se opravovat
naše vztahy s **projektrodina.cz**.

Udělejme vše pro to,
aby **doma** bylo dobře.

www.hopetv.cz
www.projektrodina.cz

1256-5431/2715

26 ZASTAVENÍ NEJEN NAD ŽIVOTEM
V NOVÉM SERIÁLU HOPETV.CZ

DŮKAZ O BOHU

Své zkušenosti a osobní víru v Boha s vámi sdílí
pouliční misionář a duchovní Kornelius Novak.

www.KorneliusNovak.cz
www.facebook.com/KorneliusNovak
www.HopeTV.cz

1256-5431/0

HopeTV.cz

0000-200-1

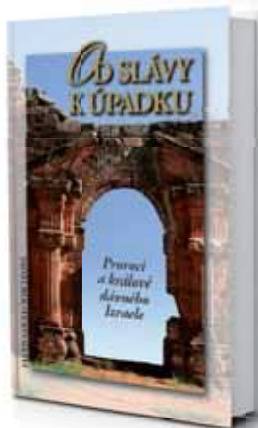
Ellen Gould Whiteová

Série Drama věků

Na úsvitu dějin

Úvodní část pětisvazkového díla „Drama věků“ přibližuje biblické příběhy Starého zákona od stvoření až do vlády krále Davida. Tyto příběhy se odehrály na počátku dějin. Přesto však promlouvají i do naší doby. Dobro, zlo, láska, nenávist, věrnost, zrada či odpuštění jsou totiž i nám dnes důvěrně známé.

Od slávy k úpadku

Druhý svazek provede čtenáře minulostí od dob slavného krále Šalomouna až po příchod Mesiáše. Na pozadí životních příběhů mnoha známých biblických postav se odkrývá tajemství úspěchu či příčiny úpadku lidské společnosti.

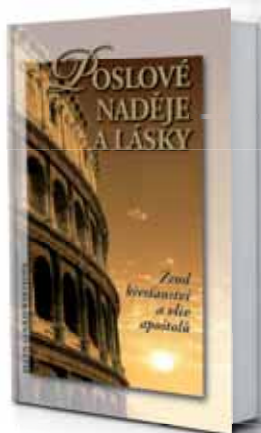

Nabídka knih
vydavatelství Advent-Orion

Touha věků

V této knize je jedinečným způsobem představen život a dílo osobnosti, která výrazným způsobem ovlivnila dějiny lidstva – Ježíše Krista. Kniha již vyšla v mnoha zemích a jazycích ve statisíkových nákladech.

Poslové naděje a lásky

Čtvrtá část pojednává o dramatických událostech na počátku našeho letopočtu. Čtenáři mohou sledovat osudy Ježíšových následovníků, kteří pro svoji víru byli ochotni nejen zažívat ústrky a nepohodlí, ale nezdráhali se nasadit i vlastní životy.

OBJEDNÁVKY:

E-mail: expedice@adventorion.cz, Tel.: 558 359 100,

Mob.: 603 553 628, web: www.advent-orion.cz

Velké drama věků

V poslední části jsou jedinečným způsobem plasticky vykreslena poslední dvě tisíciletí světových dějin. Jsou zde přiblíženy jejich nejdůležitější mezníky i některé z jejich klíčových postav. Kniha i celá série končí nádhernou vizí, která nabízí naději na nový, lepší věk lidstva bez válek, konfliktů a utrpení.

Ludvík Švihálek Spor pokračuje

Autor se zabývá historií od starověku po současnost. Odkrývá velký spor mezi dobrem a zlem, pravdou a lží, svobodou a manipulací. Věnuje se i zdánlivě zanedbatelným událostem, které se však v kontextu boje mezi silami dobra a zla ukázaly jako stěžejní. Do jeho výkladu se promítají i dávná biblická proroctví a jejich naplnění.

Korespondenční kurz pro Vás

Připojte se k tisícům absolventů a studentů korespondenčních kurzů. Rychlost studia záleží pouze na Vás. Studovat můžete v klidu doma, aniž byste museli někam přicházet. Lekce všech kurzů posíláme zdarma. Stačí si jen vybrat z naší nabídky.

IMPULZY ŽIVOTA

Kurz, který Vás seznámí s obsahem celosvětového bestselleru – BIBLÉ

- Odkud se tato kniha vzala?
- Proč ji tolik lidí stále čte?
- Jak rozumět BIBLI ve 21. století

STŘEDISKO KORESPONDENČNÍCH KURZŮ

Newtonova 725/14, 702 41 Ostrava – Přívoz | www.skk.cz / skk@casd.cz / tel: 596 635 730

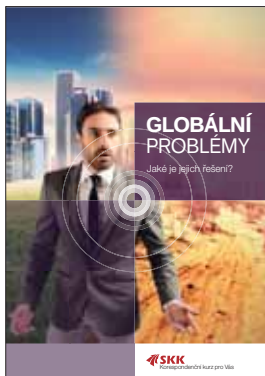
Korespondenční kurz pro Vás

VEZMI ZDRAVÍ DO SVÝCH RUKOU

Kurz, který Vám pomůže
upevnit své zdraví

- Jste vitální a plní energie?
- Lze snížit riziko civilizačních nemocí?
- Jak zvítězit nad stresem?

GLOBÁLNÍ PROBLÉMY

Kurz, který se dívá na tyto problémy
z jiného úhlu pohledu

- Kam spěje lidstvo?
- Přežije modrá planeta?
- Musíme se bát budoucnosti?

STŘEDISKO KORESPONDENČNÍCH KURZŮ

Newtonova 725/14, 702 41 Ostrava – Přívoz | www.skck.cz / skck@casd.cz / tel: 596 635 730

Korespondenční kurz pro Vás

HARMONICKÁ RODINA

Kurz o tom, jak si vytvořit příjemné rodinné zázemí

- Může být rodina zdrojem radosti?
- Lze porozumět svému partnerovi?
- Je možné vyjít s dospívajícími dětmi?

ZVLÁDEJ SVŮJ ŽIVOT

Kurz, díky kterému můžete získat nadhled nad životem

- Chcete být pány svého života?
- Umíte vycházet z blízkými lidmi?
- Jak dosahovat stanovených cílů?

STŘEDISKO KORESPONDENČNÍCH KURZŮ

Newtonova 725/14, 702 41 Ostrava – Přívoz | www.skk.cz / skk@casd.cz / tel: 596 635 730

Přeloženo z anglického originálu Steps to Jesus vydaného v roce 1981
vydavatelstvím Review and Herald Publishing Association, Hagerstown,
MD, USA (ISBN 0-8280-1343-8).

Copyright © Review and Herald, 1981

Vydání druhé © Advent-Orion Praha 2017

(První vydání pod názvem Cesta k vnitřnímu pokoji,
Advent-Orion, Praha 2005)

Překlad © Advent-Orion, Praha 2005

Foto © Amazing Discoveries, z.s.

Většina citátů z Bible je uvedena z překladu © Slovo na cestu.

Ostatní biblické citáty jsou převzaty z © Českého ekumenického překladu.

Vydal Advent-Orion, spol. s r.o., Roztocká 5/44, Praha 6-Sedlec

Sazba a grafická úprava: BcA. Hana Hlouchová

Tisk Těšínské papírny, s.r.o. Český Těšín

ISBN 978-80-7172-690-6

*„Já jsem ta cesta, pravda i život.
Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“*

Ježíš Kristus

V životě každého z nás nastane okamžik, kdy nevíme kudy nebo možná ani nechceme jít dál. Odchod blízké osoby, nespravedlnost, nevěra, ztráta zaměstnání. Svět nám nabízí mnoho řešení, ale všechna jsou pouze dočasná. Naopak přijetí bez podmínek, trvalá láska, radost, svoboda a nekončící život, to si přeje každý z nás. Nám se to zdá nedosažitelné, ale u Boha je to samozřejmost. Ježíš nám přišel Boha představit takového, jaký je. Zbavit nás falešných představ a předsudků. Jeho život zde na zemi je příkladem toho, co dokáže Boží láska. Poté, co přinášel lidem do jejich životů radost a uzdravení, mlčky snášel křivá obvinění, urážky a fyzické týrání až na smrt. A to proto, aby nám bylo odpuštěno, čeho jsme se dopustili, a mohli jsme spolu s ním vstoupit do věčného života v nebi. Ježíš Kristus je naše jediná cesta k Bohu. V krátkých třinácti kapitolách objevíte kroky k získání věčného přátelství s ním.

ISBN 978-80-7172-690-6

9 788071 726906

